

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ ve EZİLEN HALKLAR, BİRLEŞİN!

HALKIN BİRLİĞİ

250 kuruş | 26 NİSAN 1977 | 7

1 MAYIS KUTLAMALARI İÇİN İLERİ

Türkiye işçi sınıfı ve halkı "1 Mayıs, İşçi Sınıfının Uluslararası Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü"nü kutlamaya hazırlanıyor. Uzun yıllardan bu yana, ilk kez proleter devrimcilerin önderliğinde, yurdun dört bir yanında kutlama çalışmaları sürdürülüyor. 1 Mayıs halkımızın bağımsızlık ve halk demokrasisi mücadelesinin, işçi sınıfının enternasyonalizm bayrağının daha yükseklere çekildiği bir gün olacaktır. Halkımızın ve onun bir parçası olan proleter devrimcilerin, coşku dolu yiğit mücadeleleri bunun kanıtıdır.

1 Mayıs'ın işçi sınıfının mücadelesinde özel yeri ve anlamı vardır. Adından da anlaşılacağı gibi, 1 Mayıs, Uluslararası İşçi sınıfının, birliğini ve dayanışmasını pekiştirdiği ortak mücadelesini güçlendirdiği, ortak düşmanları emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve tüm dünya gericiliğine karşı birlik, dayanışma ve mücadele azmini kuvvetlendirdiği bir gündür.

Bu 1 Mayıs'ı işçi sınıfı, Amerikan emperyalizminin ve Rus sosyal-emperyalizminin dünya çapındaki hegemonya ve rekabet kavgasının kızıştığı, bu çatışmanın dünyamızı bir 3. Dünya Savaşı tehlikesiyle karşı karşıya bıraktığı bir uluslararası ortamda kutluyor. Bu durum uluslararası işçi sınıfı hareketi öncülüğünde dünya halklarının, savaşa ve savaş kaynağı süper devletlere karşı birleştirilmesi görevini, uluslararası düzeyde proleter devrimcilerin önüne koymaktadır.

1 Mayıs'ta süper devletlerin yarattığı savaş tehlikesi yanında, dünya halklarının, emperyalizme, sosyal-emperyalizme, hegemonyacılığa, ırkçılığa ve her türden gericiliğe karşı yürüttüğü mücadele gelişmekte her geçen gün daha büyük boyutlara ulaşmaktadır. Dünyamızda savaş etkenlerinin yanında, devrim etkenleri de yükselmektedir. Dünya halklarının geliştirdikleri devrim mücadelesi, tüm dünya gericiliğiyle birlikte, savaş kaynağı, dünyanın en büyük sömürücü ve zalimleri olan iki süper devleti de mezarına gömmeye doğru ilerliyor. Proleter devrimcilerine düşen görev, bu mücadeleye sıkı sıkı sarılarak, onu ilerletmek, doğru hedeflere yönelterek amacına ulaşmasına önderlik etmektir.

1 Mayıs'ı kutlamaya hazırlandığımız bugünlerde, hakim sınıflar halkımızın gelişen mücadelesini ezmek, kendi gerici hakimiyetlerine yönelen tehditleri yok etmek istiyorlar. Özellikle faşistler ve sosyal-faşistler bir yandan kendi aralarında boğuşurken, diğer yandan değişik yollarla, halk mücadelesini ezme amacında birleşiyorlar.

Ülkemizde hüküm süren faşist diktatörlük, 1 Mayıs'ın işçi sınıfımızın ve halkımızın gelişen mücadelesinin yükseldiği, gerici hakimiyetlerini sarstığı bir gün olmasını engellemek amacıyla var gücüyle baskıda bulunuyor. Onun 1 Mayıs konusundaki hassasiyeti duyduğu korkudan gelmektedir. İçinde bulunduğumuz seçim döneminde, çelişmelerin gelişerek, faşist diktatörlüğün değişik menfaat gruplarını birbirine düşürdüğü ve zayıflattığı bir ortamda 1 Mayıs'ı kutlamaya hazırlanan halkımıza ve proleter devrimcilere, her türlü baskı, zulüm uygulanıyor. Faşistler dozunu arttırdıkları saldırılarını aralıksız sürdürüyorlar. 1 Mayıs mitingleri için izin almak isteyen devrimciler, hiç bir gerekçe gösterilmeksizin, ve kanunsuz olarak, bir sürü hakarete uğratılıp kovuluyorlar. Halkımızın kanuni haklarını tanımayan faşist diktatörlük diğer yandan, sözde tarafsız içişleri bakanı Sabahattin Özbek'in ağzından üstü kapalı bir biçimde, gericilere, faşist ihbarcılara, 1 Mayıs kutlamaları için gerekli harcamalarda kullanılmak amacıyla, resmi makbuzlar karşılığı bağış toplayan devrimcileri karakollara ihbar etmeleri çağrısında bulunuyor. İçişleri Bakanı bu paraların "yasalara aykırı eylemlere harcanma ihtimali"nden bahsederek, bütünüyle kanunlara uygun bir biçimde kurulmuş ve çalışmakta olan, her şeyiyle açık hareket eden dergilerimizi de, kanunsuz eylemlerde bulunma suçlaması altında bırakmak istemektedir. Halkımız ve proleter devrimciler, kendilerine ve onların sesini yansıtan yurtsever basına yönelen bu baskı ve tehditleri birlikte göğüsleyeceklerdir.

Öte yandan DİSK yönetimine ve TÖB-DER gibi bazı kitle örgütlerinin yönetimine çöreklenmiş olan sosyal-faşistler, halkımıza, özellikle proleter devrimcilere yönelttikleri saldırıları yoğunlaştırmaktadırlar. Sosyal-faşistlerin suratlarındaki sözde barışçı maske düşmekte, kanlı dişleri ve iğrenç suratları açığa çıkmaktadır. Sosyal-faşistler 1 Mayıs kutlamalarının, kendilerinin efendileri Rus sosyal-emperyalistlerinin gerici amaçlarına hizmet edecek bir şekilde gerçekleşmesine çalışıyorlar. Onlar 1 Mayıs'a sahtekarca sahip çıkarak, işçi sınıfımızın ve halkımızın devrim için duyduğu arzu ve heyecanı sömürmeye bundan kendi gerici amaçları için faydalanmaya çalışıyorlar. Sosyal-faşistler gerici amaçlarını teşhir ederek, gerçekleştirmelerinin önünde engel oluşturan proleter devrimcilere saldırıyor ve gözdağı vermeye çalışıyorlar. Son günlerde "silahlarımızla hazırlanıyoruz, Mao'cuları Istanbul 1 Mayıs mitingine sokmayacağız, onlara ders vereceğiz" şeklinde haberler yaymaktadırlar. Böylece devrimcilerin ve yurtseverlerin gerici emelleri önünde boyun eğeceğini, proleter devrimcileri engelleyebileceklerini sanıyorlar. 19 Nisan'da afiş yapıştırırken İGD'li beslemeler tarafından alçakça katledilen Sadık Canarslan'ın öldürülmesi, sosyal-faşistlerin devrimcilere 1 Mayıs dolayısıyla yönelttikleri silahlı saldırının bir işareti ve başlangıcıdır. Sosyal-faşistler 1 Mayıs törenlerine katılan DİSK üyesi yurtsever ve devrimci işçilere ve bir bütün olarak devrimci ve yurtseverlere karşı planlanan saldırıda bilinçsiz işçileri kullanmak istemektedirler. Onlar işçilerin faşistlere karşı duyduğu nefretten yararlanarak devrimcileri faşist olarak tanıtmakta, gerçeği saklayarak, bilinçsiz işçileri işçi sınıfımızın ve halkımızın en iyi evlatlarına karşı saldırtmayı planlamaktadırlar. Şurası bilinmelidir ki, bundan önce olduğu gibi 1 Mayıs'ta da proleter devrimciler ve yurtseverler asla saldıran taraf olmayacaklardır. Halkımızın demokrasi ve bağımsızlık özlemini, milli bağımsızlık ve halk demokrasisi mücadelesini dile getiren sloganları, var güçleriyle yığınlarla birleşerek haykıracaklardır. Sosyal-faşistlerin saldırı tehditlerine pabuç bırakmayacak, hiç bir zaman saldırgan olmayacak, ancak saldırı karşısında kendilerini sonuna kadar savunacaklardır. Her zaman esas saldırganları tecrit edecek, bilinçsiz işçilere gerçek düşmanları Rus uşağı sosyal-faşistleri tanıtacaklardır.

Öte yandan CHP, lideri Ecevit'in ağzından, Amerikan emperyalizmini, Rus sosyal-emperyalizmini, faşizmi ve sosyal-faşizmi protesto eden devrimcileri, gerçek yurtsever ve demokratları sarı sol olarak suçluyor. Diğer yandan ise, elini "gerçek sol" kabul ettiği, sosyal-faşistlere uzatıyor, Rus uşaklarıyla devrimcilere, yurtseverlere ve demokratlara karşı birleşiyor. İki süper devletle faşistlerle ve sosyal-faşistlerle uzlaşan CHP'nin yüzünü daha iyi tanımakta olan halkımız, ona da hak ettiği cevabı verecektir.

1 Mayıs'ta işçi sınıfının enternasyonal bayrağını yükseltelim. Dünya halklarının zaferi için, savaş kaynağı iki süper devlete karşı halkların birliğini sağlamak için, dünya proletaryasının kızıl bayrağı altında toplanalım; dünya halklarını bu bayrak altında toplayalım. 1 Mayıs'ı ülkemizde proleter devrimcilerin birliğinin sağlanması için daha ileri adımların atıldığı bir gün haline getirelim. 1 Mayıs'ı halkımızın faşizme, sosyal-faşizme ve iki süper devlete karşı gelişen demokrasi ve bağımsızlık mücadelesinin daha ileri boyutlara ulaştığı bir gün haline getirelim; faşizme ve sosyal-faşizme karşı mücadele azmimizi pekiştirelim.

YAŞASIN 1 MAYIS İŞÇİ SINIFININ ULUSLARARASI BİRLİK, MÜCADELE VE DAYANIŞMA GÜNÜ!

1 MAYIS KUTLAMALARI İÇİN İLERİ!

HALKIN BİRLİĞİ

Türkiye Yazarlar Sendikasında devrimci çizgiyi egemen kılalım

Geçtiğimiz günlerde, Türkiye Yazarlar Sendikası (TYS), Nâzım Hikmet'i 75. doğum yıldönümünde anma girişiminde bulundu. Türkiye devrimci kültürüne olumlu yanlarıyla önemli katkılarda bulunmuş olan, olumsuz yanlarından dersler çıkaracağımız Nâzım Hikmet'i sadece "barışçı ve insancıl" bir şair olarak niteleyerek anmak, revizyonist görüşlerden kaynaklanan anti-Marksist bir tutumdur. Bu tutuma neden olan Türkiye Yazarlar Sendikası'nın yönetimindeki bazı kişilerdir. Spor ve Sergi Sarayı'nda yapılan "Nâzım Hikmet'i Anma Gecesi"ne, TYS'nın yönetiminde bulunan kişilerin kollamasıyla sosyal-faşist karakterdeki İlerici Gençler Derneği (İGD) egemen olmuştur. Bu toplantı "Nâzım Hikmet'i Anma Gecesi" değil, revizyonist İlerici Gençler Derneği'nin propagandasına alet edilmiştir. Nitekim Türkiye Yazarlar Sendikası'nın 26 Mart 1977 günü yapılan Genel Kongresinde denetim kurulu üyeleri 157.000 liralık bir açık bulunduğunu bildirmişlerdir. Yönetim Kurulu ise, "Nâzım Hikmet'i Anma Gecesi" için bastırılan 187.000 liralık davetiyelerin İlerici Gençler Derneği'ne verildiğini, bu paranın ancak 30.000 lirasının ödendiğini belirtmiştir.

Türkiye Yazarlar Sendikası yöneticileri, üyeleri kültür emekçilerinden kesilerek biriktirilen 157.000 lirayı sosyal-faşist İlerici Gençler Derneği'ne vermekle, sosyal-faşistlerin maddi ve manevi bakımdan palazlanmasına yardımcı olmuştur. Yurtsever, demokrat, devrimci yazarların örgütü olan TYS'nın örgütsel bütünlüğüne, bağımsızlığına gölge düşürülmüştür. Bir diğer nokta ise, başında Aziz Nesin'in bulunduğu Türkiye Yazarlar Sendikası'nın geçtiğimiz aylarda İsrail'li siyonist yazar Efraim Kişon'u Türkiye'ye davet ettiği basında yer almıştır. Halkımızın, Filistin halkının kurtuluş mücadelesine destek olduğu günlerde verilen bu karar, devrimci yazarların tavırlarıyla bağdaşmaz niteliktedir.

Türkiye Yazarlar Sendikası'na bağlı devrimci yazarlar, kültür emekçileri! Her iki hatalı eylemin sorumlularından hesap soralım. Revizyonizmle uzlaşmayı mahkum edelim. Türkiye Yazarlar Sendikası'nda devrimci çizgiyi egemen kılalım.

Yaşasın kültür emekçilerinin devrimci mücadelesi!

31-3-1977
AHMET ADA

düzeltme

Dergimizde yayınlanan yazılarda zaman zaman, dizgi hataları ortaya çıkmaktadır. Çoğu zaman vahim olmayan ve kolayca anlaşılabilir olan hataları düzeltme yazısıyla belirtmemekteyiz. Geçen sayımızda, 9. sayfa, 2. sütün, 2. paragrafın son cümlesi "Kürt milletinin kendi kaderini savunmamaktadır." şeklinde çıkmıştır. Doğrusu "Kürt milletinin kendi kaderini tayin hakkını savunmamaktadır." olacaktır. Yine 9. sayfa, 2. sütun 5. paragrafın 6. satırındaki "Bu partiler izinde" ifadesi, "Bu partiler içinde" olacaktır. Düzeltir, özür dileriz.

DEVRİMCİLERE BİR UYARI

Halkın Sesi dergisi 105. sayısında "Halkın Birliği'nin yalan söylerken yüzü kızarmıyor mu?" başlıklı bir "mektup" yayınlamıştır. Kahraman Maraş'ta yoksulların arsa işgalini yağmacılık olarak niteleyen ve adi küfürleri içeren bu imzasız mektup Halkın Birliği'ne de postalanmıştır. Halkın Birliği Maraştan yazıldığı söylenen ve İstanbul-Beyazıt'tan (Dergimizin idarehanesinin birkaç yüz metre ötesinden) postalanan bu mektubu ciddiye almamıştır. Halkın Sesi'nin ciddiye alıp yayınlaması anlamlıdır.

Halkın Sesi aynı sayısında Halkın Kurtuluşu ve Halkın Yoluna da benzer yöntemlerle saldırmaktadır. Halkın Sesi eskiden beri ideolojik-siyasi mücadelede acz içine düştüğünde ve oportünist yüzü açığa çıktığında bu gibi burjuva taktiklerine başvurmaktadır. Son zamanlarda Halkın Sesi'nin sürtüşme çıkaracak tahriklere yönelmesi tesadüfi değildir.

Proleter devrimci arkadaşlar Halkın Sesi'nin meseleyi ideolojik-siyasi mücadeleden kaydırıp, sürtüşmeye dökmeye yönelik tahriklerine asla kapılmamalı ve proleter ağırbaşlılıkla devrimci sorumluluklarının bilincinde hareket etmelidirler.

CHP HALKI KURTARAMAZ

Sınıf çatışmasının keskinleştiği günümüzde, revizyonist kamp alabildiğine telaşlanmaktadır. Gün geçtikçe teşhir ve tecrit olmaktadırlar. Karşı devrimci saflarda yer alan halk düşmanları, halkı aldatıp biraz daha ayakta durmak için reformcu CHP'yi, ve komprador kapitalist olan Ecevit'i, keskin laflarla övme ve onu göklere çıkartma yolunu tutmuşlardır. Sınıf mücadelesini inkar edip sözüm ona devrimcilik yapıyorlar. Halkın zaaflarından faydalanıp, Marksizm-Leninizm maskesi altında sınıf uzlaşmacılığını ve reformculuğu yapıyorlar. Köy kahvelerinde ve meydanlarında seçimin yaklaşması üzerine yapılan tartışma ve konuşmalarda, avazları çıktığı kadar Ecevitçiyiz diye çığırtkanlık yapanlar, proleter devrimcilerin namuslu dürüst tavırları karşısında anti-komünist tezlerle Marksizmi çürütmeye çalışıyorlar. Bu revizyonist burjuva baylar, Mao Zedung düşüncesine saldırırken, yeni çarları her fırsatta övüyorlar. Kurtuluş yolunun CHP olmadığını anlatmağa çalışıp, halkı aldatanları teşhir etmenin önemini tüm arkadaşlar kavramalıdır. Her fırsatta, tartışma ortamı yaratarak bunu anlatmalıyız. Neyi savunduklarını bir türlü anlıyamadığımız bu revizyonist baylara SAMANDAĞ halkı gereken tokadı indirecektir. Siyasi tartışmalardan kaçarak, tahrif ve suçlamaları ön planda tutarak, Marksizmi revize ederek halka hizmet edilemez. Bunların tecriti için tüm arkadaşların kararlı ve bilinçli mücadelesi gereklidir. Rus uşaklarına bir darbe de Güney'in Samandağı halkından gelecektir. Varmak istedikleri bataklığa kimseyi yanlarına almadan, varacaklardır. Tüm Türkiye'de proletaryanın bayrağını taşıdığımızı unutmadan faşizme ve sosyal faşizme karşı mücadeleyi yükseltelim.

SAMANDAĞI'NDAN BİR YURTSEVER

Demirdöküm'de Sendika Ağaları Güç Durumda

Fabrikamız Türk Demir Döküm DİSK-Maden-İş'in 14. Bölgedeki en büyük ve en hareketli işyerlerinden biridir. Demirdöküm bu bölgede olduğu gibi, genelde de Maden-İş Sendikası'nın belkemiğini oluşturmaktadır.

Bizim fabrikada temsilcilik seçimle olur. Fakat bu güne kadar merkezdeki sendika ağalarının istekleri dışındaki arkadaşlar kazanamadılar. Seçilenler ya işçi sınıfı haini sosyal-faşist Mehmet Ertürk yanlısı oluyor, yada reformist Hakkı Öztürk yanlısı vs. Bugüne kadar işçi sınıfının gerçekten sınıfsal mücadelesini veren temsilcilere tanık olmadık. Şu anda varolan bir kaç namuslu lokal temsilcilerimizi de bir sürü burjuva numaralarıyla temsilciliklerini hasıraltı ediyorlar. Bir de revizyonist sendika ağaları, işçilerdeki mahalli, dini sürtüşmelerden kendi menfaatleri için çok adice faydalanıyorlar.

Fabrikamız Karslı olan ve olmayanlar diye ayrılmakta, nerdeyse Karslı olmayanlara hele birde onların suyunda gitmiyorlarsa hayat hakkı tanımıyorlar.

Birde bilirsiniz işyerlerinde ustabaşılık ve postabaşılık vardır. Bu ustabaşı ve postabaşıları patron veya genel müdürler kendilerine yakın işçilerden seçerler ve bunları işçilere karşı kullanırlar. Yani işçilerle patron direk muhatap olmaz, araya bir aracı maşa koyar. Yani işçilere karşı ustabaşılarını ve postabaşılarını kendi amacı için, yanidaha fazla sömürmek için köpek olarak kullanır. Ve bunlara verilen fazla pirim işçilerin fazla artı-değer bırakmasından patrondan onlara verilen kısımdır.

Çünkü; ustabaşı veya postabaşının esas görevi; patronca tesbit edilen üretimi sağlamak, yani sömürüyü artırmak için işçileri daha fazla çalıştırmaktır. Bunu yapmayanı ise ustabaşı-postabaşı filan yapmazlar.

İşte bu anda bizim baştemsilcimiz Turgut Alaağaç ve Yaşar Soyka ustabaşı ve postabaşıdırlar.

Demirdöküm'de bu çok yaygın ve işçilerin çok tepkisini toplayan bir durumdur. Bir temsilci hele hele bir baştemsilci postabaşı olursa ondan artık işçilere hayır yok demektir. Onlar artık esas olarak patrona hizmet ederler, pirimlerinin arttırılması ve hiç çalışmadan, elini soğuktan sıcağa vurmadan süren devranlarını sürdürmek için işçilere karşı patronu ve işçi sınıfı haini sendika ağalarını savunmak zorundadırlar.

Zaten bunu yapıyorlarda; işçilere patronlar yasası olan iş kanununa uymayı önermektedirler. Uymayanlara ihtar, tehdit filan vermektedirler. O zaman biz iş kanununa uyarsak grev, direniş, işi yavaşlatma gibi en doğal haklarımızdan vazgeçmemiz lazım. Sonra bunlara uymayı tembih eden ağız işçilerin temsilcilerinin ağzı değil, olsa olsa patron ağzı olur. Ve öyledir de.

Çünkü son günlerde postabaşının odasına giren işçiler azarlanmaya bile başlanmıştır. Çünkü işçilerden rahatsız olmaktadırlar. "Kirli elbiselerle girip, raporları kirletmeyin" deniyor.

Bu ve buna benzer binlerce örneği tüm Demirdöküm işçisi görüyor ve bizzat yaşıyor. Ve bunlardan dolayı Demirdöküm işçisi huzursuzdur. Çünkü dost bildikleri sendika temsilcileri gün geçtikçe yılan olduklarını ortaya koyuyorlar.

Önümüzde 1 Mayıs var, 15-16 Haziran var. Ve bir de toplu sözleşme görüşmeleri var. Aklıbaşındaki demir döküm işçisinin çoğunluğu bu temsilcilerin yapacakları toplu sözleşmeye şimdiden içten içe güvensizliğini belirtiyor.

Bilindiği gibi MESS'de yaklaşmıyor sözleşmeye, greve gidecek 40.000 işçiden 2.500'ü biz olacağız bu durumda. Bunun üzerine son aylarda bölgede seminerler veriliyor, kiralık ağızlarca. Bunlar açıkça küfrediyor gerçek devrimcilere. Biz ise yüzümüze baka baka küfreden sayın hocamızı sadece sinemize çekerek seyrediyoruz şimdilik. Bazen bu duruma kızıp semineri terkeden öfkeli işçi arkadaşlar da oluyor küfredercesine...

Bu öfke, bu sessizlik bir gün mutlaka varlığını anında konacak bir mücadeleyle gösterecektir. Ben şimdilik demirdökümde çalışmıyorum. Bu gerçeklere karşı gücüm oranında karşı koyduğumuz için sendika ağalarının tufanına uğradık. Ben atıldım, ama Demirdöküm'de mücadele durmadı, durmayacak.

Önümüzdeki günler çok şeylere gebe gözüküyor. Sendika ağaları güç durumdalar. Demirdöküm çok yakın olmasa da ileride faşist patronlara ve sosyal-faşist sendika ağalarına karşı patlayacak barut fıçısıdır artık.

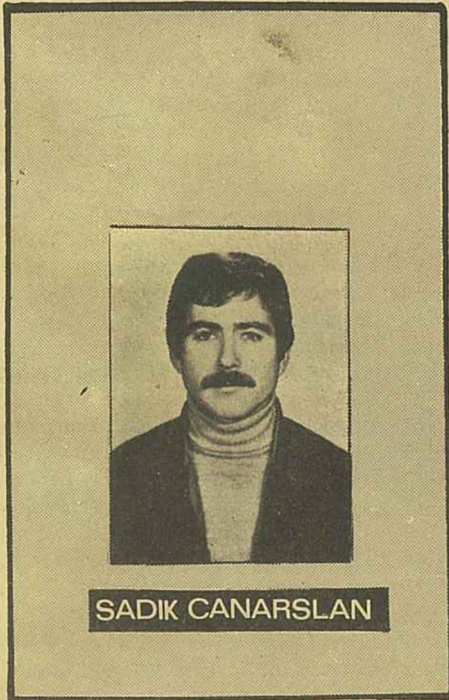
KAHROLSUN BASKI, ZULÜM, ENTRİKA, İHANET, FAŞİZM VE SOSYAL-FAŞİZM!
YAŞASIN SINIF BİRLİĞİMİZ, MÜCADELEMİZ, KARARLILIĞIMIZ VE ZAFERİMİZ!

DEMİRDÖKÜM'DEN BİR İŞÇİ

HALKIN BİRLİĞİ: Haftalık dergi. Sahibi: Hayrabet Honca, Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Fikri YÜKSEL, İdare Yeri: Klodfarer Caddesi No:25/12 Divanyolu-ISTANBUL, Abone ve yazışma adresi: P.K. 1297 Sirkeci-ISTANBUL, Baskı: Daily News Web, Dizgi: Olimpiyat IBM DİZGİ, Istanbul Dağıtım: YURT-DA, Ankara Dağıtım: Fikri NİĞİŞ, İzmir Dağıtım: YURT DA İzmir Bürosu, Posta Çeki: Hayrabet Honca No:10287/3
Yurtiçi Abone şartları:
3 aylık : 32,50 TL.
6 aylık : 65,-- TL.
Yıllık : 125,-- TL.
Yurtdışı abone şartları:
6 aylık : 100,-- TL.
Yıllık : 200,-- TL.

SOSYAL-FAŞİST İGD'liler SADIK CANARSLAN'ı KATLETTİ

Cinayet örgütü İGD kapatılmalıdır

SADIK CANARSLAN

Rus sosyal-emperyalizminin uşağı İGD (İlerici Gençler Derneği) li sosyal-faşistler 19 Nisan 1977 sabaha karşı yiğit devrimci SADIK CANARSLAN arkadaşımızı kahpece kurşunlayarak katletmişlerdir.

SADIK CANARSLAN arkadaş 19 Nisan Salı günü sabaha karşı Istanbul Kocamustafapa ş a semtinde öğrenci yurtları üzerindeki faşist ve sosyal-faşist baskıları kınayan afişleri yapıştırıyordu.

SADIK CANARSLAN arkadaşın yapıştırdığı tüm Istanbul halkının gördüğü afişlerde Site ve Kadırga yurtlarında kayıtların açılması, atılanların alınması isteniyordu.

Tüm yurtseverler, demokratlar, devrimciler bu afişleme kampanyasını yürekten desteklediler. Ama yüzlerine "Sosyalist", "İlerici" maskesi takan, kendilerini halkın dostu olarak yutturmaya çalışan İGD'li sosyal-faşist caniler afişlemeyi engellemek için her tertibe başvurmaktan geri durmadılar. 19 Nisan sabahı afişleri asan devrimcilere saldırdılar ve halkımızın yiğit evladı SADIK CANARSLAN arkadaşı pusu kurarak kurşunladılar.

Faşizme ve sosyal-faşizme karşı mücadelenin yiğit neferi SADIK CANARSLAN arkadaşı katledenler MUSTAFA KOLDAMCA ve YAFET YARDIM adlı Rus sosyal-emperyalizminin uşağı sosyal-faşist katillerdir.

SADIK CANARSLAN arkadaşın hunharca katledilmesi olayı, ağzı salyalı sosyal-faşist canilerin gerçek yüzlerini bir kere daha açığa çıkarmıştır. Bunların lafta sosyalist, gerçekte ise FAŞİST oldukları bir kez daha ispatlanmıştır.

Bu cinayet, sosyal-faşistleri laflarına bakarak ilerici, sosyalist, devrimci görenler için uyarıcı olmalıdır.

Bunlar, DİSK yönetimini gaspederek işçi sınıfının mücadelesini Rus sosyal-emperyalizminin ülkemiz üzerindeki tahakküm ve yağma emellerine alet etmeye çalışanlardır. Fabrikalarda ajan şebekesi kurup yurtsever, devrimci işçileri işten attıranlardır.

Bunlar, TÖB-DER gibi kitle örgütlerinin başına çöreklenip, örgüt içi demokrasiyi yokeden, Ankara mitinginde görüldüğü gibi polislerle elele yurtsever, demokrat,devrimci öğretmenlere ve halka zincirlerle, sopalarla, silahla saldıranlardır. Bağımsızlıktan, demokrasiden, halktan yana 21 TÖB-DER şube yönetimini fesheden, şubeleri kapatan bunlardır.

Bunlar, gerçek devrimcileri "bozguncu" "bölücü" göstermeye çalışan halk düşmanlarıdır. Bunlar "maocu bozkurt" diyerek gerçek devrimcilere saldıranlardır.

Son cinayetleriyle övünen sosyal-faşist cinayet şebekeleri, şimdi de devrimcilerin 1 Mayıs işçi bayramını kutlamalarına mutlaka engel olacaklarını, silahlandıklarını söylemektedirler. İGD'li, TSİP'li, DİSK yönetimini gaspeden sosyal-faşistler,faşistlerle işbirliği halinde 1 Mayıs'ta kanlı olaylar tertiplemektedirler. AMA OK YAYDAN ÇIKMIŞTIR, faşist ve sosyal-faşist namlular halkımızın demokrasi ve bağımsızlık mücadelesini durduramıyacaktır. Sosyal-faşistlerin kanlı tertipleri devrimcilerin 1 Mayıs'ı kutlamalarını engelleyemeyecektir.

Faşistlerin ve sosyal-faşistlerin cinayetleri yanlarına kalmıyacak, tek tek hesabı sorulacaktır. SADIK CANARSLAN arkadaşın uğrunda şehit olduğu Bağımsız Demokratik Türkiye mutlaka gerçekleşecektir.

Şehitlerin kanıyla daha da kızıllaşan demokrasi ve bağımsızlık bayrağını yükseklere çekelim.

Faşist diktatörlüğü yıkma, sosyal-faşist gelişmeyi önleme; demokratik halk iktidarını kurma mücadelesine tüm gücümüzle omuz verelim.

8 MAYIS DÜNYA ANTİ-FAŞİST MÜCADELE GÜNÜNDE

FAŞİZME ve SOSYAL-FAŞİZME KARŞI MÜCADELE BAYRAĞINI YÜKSELTELİM!

II. Dünya savaşında, Alman, İtalyan ve Japon faşist saldırganlarının caniyane planları yerle bir oldu. Onlar dünya halklarından ağır bir darbe yediler. Avrupa'yı işgal edip, o zamanki sosyalist Sovyetler Birliği'ne saldıran üç faşist saldırgan devlet, sonunda bozguna uğradı. Önce İtalya 1945'in 8 Mayıs'ında Almanya, 2 Eylül'de de Japon militarist-faşist kuvvetleri bozguna uğrayarak teslim bayrağını çektiler.

Anti-faşist mücadelenin zafer günlerinden olan 8 Mayıs, 1945'den bu yana bugün Dünya Anti-faşist Mücadele Günü olarak kutlanmaktadır. Her yıl 8 Mayıs'ta Dünyanın bütün anti-faşist kuvvetleri, birliklerini güçlendirmektedirler. Emperyalizmin varlığından dolayı varolan savaş tehlikesi ve faşizme karşı kararlı seslerini yükseltmektedirler.

Anti-faşist mücadelenin tecrübeleri bugün dünya proletaryası ve ezilen halkları için önemli bir ilham kaynağı ve güçlü bir silahtır. II. Dünya Savaşı göstermiştir ki, emperyalistler varoldukça savaş tehlikesi ve faşist zorbalık daima varolacaktır. Bu onların içinde bulundukları iktisadi zorlukların zorunlu bir sonucudur.Emperyalizm yaşayabilmek için pazarlara sahip olmak, ya da pazarlarını genişletmek zorundadır. Fakat zaten paylaşılmış olan dünyada,yeni pazarlar elde etme sorunu ancak diğer pazar sahibi emperyalistlerle savaşa atılarak çözülebilmektedir. İşte II. Dünya Savaşı da pazar paylaşımı zorunluluğundan doğmuştur. Eşitsiz gelişen emperyalistler birbirlerini geçme yarışını savaşla çözme yolunu tutmuşlardır.

Bu savaşta faşist devletler, modern silahlarına güveniyorlar ve haksız bir davanın peşinde, zorla sürükledikleri askeri kuvvetlere dayanıyorlardı. Saldırıya uğrayan ülke halkları ise, faşistlere karşı haklı bir başkaldırıya geçtiler. Kuvvetleri haklı bir davanın içindeki milyonlarca halktı. Saldırıya uğrayan, topraklarını ve meşru olan bütün haklarını savunuyorlardı. Bu sebeple İtalyan, Alman, Japon faşist istilacıların güçlü silahları ve şartlandırılmış yığınlardan meydana gelen orduları bozguna uğramaktan kurtulamadı. Mao Zedung'un belirttiği "savaşın sonucunu belirleyen silahlar değil, insanlardır" gerçeği bu savaşta bir kere daha ispatlandı. Böyle bir savaşta esas belirleyici unsur, insandır. İnsanların haklı olup olmamaları, moral ve bilinç dereceleridir. Bu sebeple dünya halklarının verdiği haklı savaşlar geçici yenilgilere uğrasa bile ergeç zafere ulaşacaktır. Anti-faşist savaşın zaferi bunun en açık kanıtıdır.

Anti-faşist mücadelenin en önemli gücü Sovyet proletaryası ve halkı idi. Alman faşist işgalcilerine karşı Sovyet halkının yiğit direnişinde Stalin'in dirayetli önderliği önemli bir rol oynamıştır. Stalin ismi bütün Anti-faşist saflarda bir ilham kaynağı, Stalin'in yönetiminde SBKP (B) bütün halka güçlü bir kuvvet kaynağı ve önder olmuştur.

Anti-faşist mücadelenin zaferi göstermiştir ki:Faşist saldırganlar diledikl erini yapmakta ve savaşın sonucunu belirlemede serbestçe davranamamaktadırlar. Dünya halkları saldırganları pasifçe seyreden gözlemciler ve kadere boyun eğen köleler değildir. Dünya proletaryası ve ezilen halklar saldırganları dün olduğu gibi bugün de adım adım izlemekte ve onların heveslerini kursaklarında bırakmak için iki süper devlete ve onların çeşitli ülkelerdeki destekçi güçlerine karşı Dünya Birleşik Cephesinde toplanmaktadırlar. Geçmişte Anti-faşist dünya birleşik cephesi saldırganların yenilmesinde baş rolü oynamıştır. Bugün de saldırgan ve savaş kışkırtıcısı güçlere karşı, dünya proletaryasının saldırı tehdidiyle karşı karşıya bulunan, ezilen sömürülen bütün halklar ve barışsever ülkelerin Dünya Birleşik Cephesini geliştirip güçlendirmelerinin tayin edici bir önemi vardır. Bugün III. bir dünya savaşının doğması için tehlike arzeden Amerikan emperyalistleri ve Rus sosyal-emperyalistlerinin bu isteklerini bertaraf etmek için hazırlanmanın en önemli yanı budur. Çünkü dün faşist saldırı kuvvetlerini meydana getiren Alman, İtalyan ve Japon emperyalistlerin yerini, bugün iki süper devlet almıştır. Bugün anti faşist mücadelenin geleneği iki süper devlet ve onların çeşitli ülkelerdeki faşist ve sosyal-faşist destekçilerine karşı anti-faşist devrimci mücadeleyi yükselterek sürdürülebilir. II.Dünya Savaşında, anti-faşist mücadelede Dünya proletaryasının hedefi, faşistleri ve onların bütün destekleyicilerini yokedip devrimin zaferini sağlamaktı.Bu amaç için anti-faşist birleşik cephe iktidarlarının kurulması gözardı edilemeyecek, ilk ve en önemli hedefti. Bugünde iki süper devlete faşist ve sosyal-faşist devlet ve güçlere karşı, anti-faşist halk devrimlerinin zaferiyle cevap vermek üzere mücadele etmeliyiz. Bugün ülkemizde, savaş kışkırtıcısı iki süper devlete, faşistlere ve sosyal-faşistlere karşı mücadele, devrimci mücadeleyi geliştirerek yürütülebilir. Devrimci mücadele içinde halkın bağımsız siyasi kuvvetlerini örgütlemek, halkı silahlandırmak ve demokratik halk iktidarın kurulması için mücadele etmek temel görevimizdir. Yürüttüğümüz bu mücadele savaşa karşı halkımızın hazırlanmasının biricik yoludur. Bu yolla savaş kışkırtıcılarına ve uşaklarına indireceğimiz darbeler onları geriletecektir. Bu mücadeleyi yürüterek savaşa karşı Dünya Birleşik Cephesi içinde yer almak, enternasyonalist yükümlülüğümüzün zorunlu bir şartıdır. Yoksa, ülke içinde faşistlere ve sosyal-faşistlere karşı kararlı mücadeleden, iktidar mücadelesinden vazgeçerek ve Rus sosyal-emperyalistleri - nin hareketlerini not defterine kaydedip, pasif gözlemciler durumuna düşürek savaşa karşı hazırlanılmaz ve anti-faşist mücadele görevi yerine getirilemez.

DİVRİĞİ DAĞLARINDA GREV

Türk-İş'e bağlı Maden-İş Federasyonu bünyesinde bulunan Cevher-İş Sendikası 9 Mart'ta aldığı grev kararını, 6.4.1977 tarihinden itibaren uygulamaya başladı.

6 Nisan sabahı erken saatlerde grev çadırının önünde toplanmaya başlayan Divriği madenlerinde çalışan 1200 işçi, sendika başkanı Gazi Gündüz'ün konuşmasıyla greve gittiklerini büyük bir coşkuyla ilan ettiler.

Gazi Gündüz konuşmasında şunları söyledi: "Bu grev bir hak grevidir. Esas olarak sekiz maddeyi içermektedir. Sonuna kadar direnecek ve mutlaka başarıya ulaşacağız, hakkımızı söke söke alacağız."

Daha sonra grevin esas amacının Div-pelet tesislerindeki, faşist oyunları bozmak olduğunu söyleyen Gazi Gündüz, Divriği dağlarında çalışan 1200 maden işçisinin ve bilinçli köylülerin, faşist komploları boşa çıkarmada azimli ve kararlı olduklarını belirtti.

Grevin başladığını duyan yöre köylüleri, akın akın, kadınlı erkekli maden işçilerini desteklemek ve komprador patron-ağa düzenine karşı elele, omuz omuza mücadele etmek için grev meydanına geldiler. Yöre köylüleri kadınlı-erkekli, grevde işçilerle mücadeleci bir birlik oluşturdular, tüm güçleriyle grevi maddi ve manevi bakımdan sonuna kadar desteklediler.

Divriği maden işçilerinin grevi yöredeki köylüleri de yakından ilgilendiriyordu. Çünkü grev esas olarak Div-pelet Tesislerine işçi almada Divriği yöresinde bulunan işsizlere öncelik tanınması şeklindeki 7. dönem Toplu Sözleşmede bulunan maddenin işveren tarafından ihlal edilmesi, işletmeye özel olarak MHP ve MSP'li faşistlerin ve gericilerin alınması üzerine patlak vermiştir. Div-pelet tesislerinin faşistleştirilmesine karşı olan köylü kitleleri grevi yürekten, faal bir şekilde desteklediler. İşçi-köylü ittifakının ekonomik-demokratik mücadelede somut bir örneğini verdiler. Yağbasan köylülerinin taşıdığı pankartta şu sözler yazılıydı:

İŞSİZLİKTEN DÜŞTÜK YOLA
GREVCİYİZ BİLE BİLE
İŞÇİ-KÖYLÜ HEP ELELE
İŞVERENLER İYİ BİLE

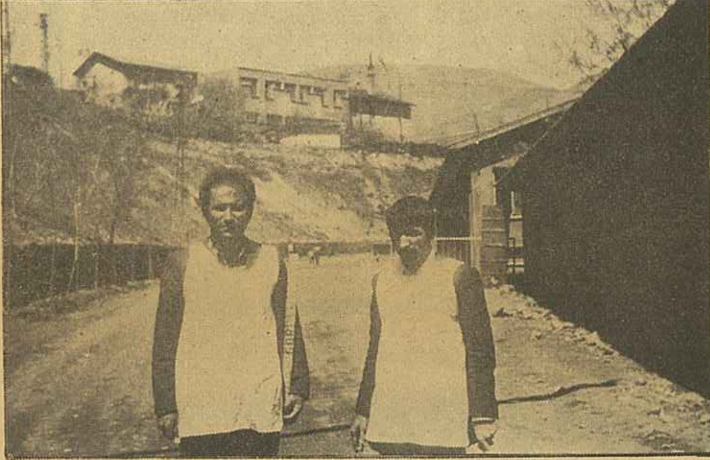
İşçiler ve köylüler, Divriği'de faşistlerin mezhep çatışması yaratmak, yoksul ve yurtsever sünni halkı, alevi halka karşı kışkırtmak biçimindeki planlarını bozguna uğrattılar. Grev öncesi ve grev süresine faşistlerin sunni halkı, alevi halka saldırtma ve böylece taban kazanma girişimleri nefretle lânetlendi, aralıksız teşhir edildi.

İşçiler ve köylüler en çok "Alevi Sünni birleşelim, Divpalete yerleşelim" sloganını attılar. Ayrıca "Herkese İş, Köylüye Toprak, Halka Hürriyet", "Kahrolsun Komprador Patron-Ağa Düzeni", "Bağımsız Türkiye" gibi sloganlar ve pankartlarda grevde yer aldı.

İlk gün grev meydanında 5-6 bin işçi-köylü toplandı. İşçiler ve köylüler, büyük bir coşkuyla kararlılıklarını dile getirdiler, halay çektiler, çelikten bir birlik yarattılar.

İşçiler ve köylüler tek vücut halinde ilk günkü heyecan, azim ve kararlılıkla grevi sürdürüyorlar. Grev meydanında davullar, zurnalar çalınıyor, halk; işçisi, köylüsü, kadını, kızı, yaşlısı, genci halay çekiyor, faşizme, sosyal-faşizme ve iki süper devlete karşı öfke ve kinini biliyor.

HALKIN BİRLİĞİ GREVCİ İŞÇİLER İLE KONUŞTU

H.B.- Greve gidişinizin sebebi nedir?

C.- Grev 7. dönem toplu iş sözleşmesinde alınan haklardan bazılarının verilmeyişinden doğdu. Yani bu grev bir "hak" grevidir. Çünkü işveren imza attığı haklarımızı vermemiştir. Grev bundan doğdu.

H.B.- Bu verilmeyen haklarınız nelerdir? Anlatır mısınız?

C.- 7. dönem toplu sözleşmede bulunan şu maddelerdir:
a) Madde 23: Yeni işe alınacak olan işçilerle ilgili,
b) Madde 30: Hastahane ile ilgili,
c) Madde 31: Yakacakla ilgili,
e) Madde 36: Kıdem tazminatıyla ilgili,
f) Madde 35: Disiplin kuruluyla ilgili,
k) Madde 36: Cezalarla ilgili.

H.B.- Bütün bu maddelerin içinde en önemlisi hangisidir?

C.- Bunların içinde en önemlisi 23. maddedir. Çünkü maddeyi ihlal etmekle işveren, yeni açılan Div pelet Tesislerine MHP ve MSP'li faşistlerle, gericileri dolduruyor ve sendikanın onayıyla gerçekleşmesi, ayrıca da Divriğ yöresinden işsizlere öncelik tanınması konusunda 7. dönem toplu sözleşmede bulunan maddeyi ihlal ederek işletmede bulunan yurtsever işçileri ve yurtsever Divriğ halkının üzerinde faşist baskı kurmak istemektedir. Halbuki 7. dönem toplu sözleşmede yer alan işe alınmayla ilgili 23. maddede açıkça şöyle denmektedir:

Madde 23: İşe alınmada öncelik şunlara tanınır:

a) 1962 yılından beri çalışıpta hizmet süresi fazla olanlara,
b) Ölenlerin çocuklarına,
c) Askerlik için ayrılanlara,
d) Emekli olanların çocuklarına,
e) Divriğ hudutları dahilindeki işsizlere.

Burada da açıkca görüldüğü gibi öncelik Divriğ halkına tanınıyor. Oysa işveren bunun tam tersi Tokat'tan, Malatya'dan, Amasya'dan vb., Diğriğ'le hiç ilgisi olmayan faşistleri işe aldı ve işletmeyi faşistleştirmek istedi.

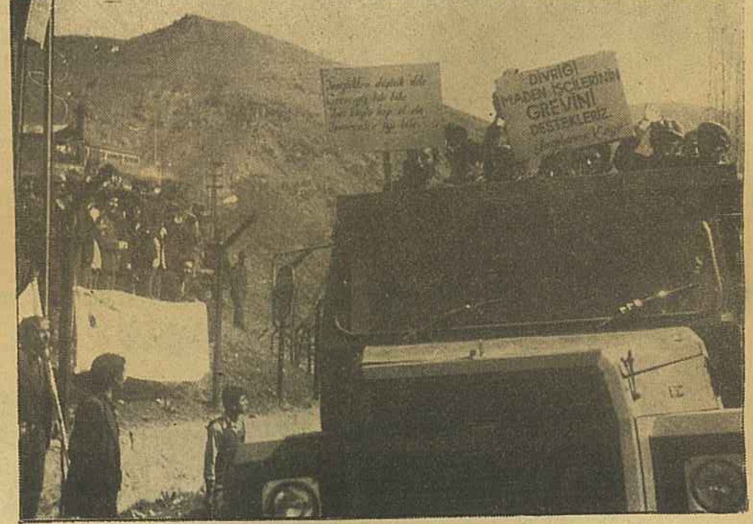
H.B.- Grev nasıl başladı?

C.- Grev 6.4.1977 tarihinde başladı. Tüm işçilerle birlikde çevre köylüler ve devrimci gençler de grevde hazır bulundular. Karınca kararınca bizim başarımız için çalıştılar. Grevimiz düzenli ve disiplinli bir şekilde sürüyor. Birlik ve beraberlik içinde mücadeleye devam edeceğiz.

H.B.- Grevden önce bazı kişiler gençlerin grev dışında tutulmasını istediler. Özellikle de en ön saflardaki devrimcileri halktan koparmak için "Bunlar Mao'cu", "Bunlar grevimizi kıracak, bozgunculuk yapacaklar" gibi bazı sözler söylediler. Bu konuda ne diyorsunuz?

C.- Önce şunu belirtelim. Faşistler her yerde en ön saflarda mücadele eden gençleri ve devrimcileri halkdan koparmak için ilerici gençleri vuruyor, hapse atıyor, ama ne polis kurşunu, ne de zindan korkusu devrimcileri yıldırmıyor.

Devrimciler mücadeleye devam ediyorlar. Bakıyorlar bu durum devrimcileri yıldırmıyor, bu sefer de başka bir yola baş vuruyorlar. Devrimcileri halktan koparmak, tecrit etmek istiyorlar, bu amaçla yalan, iftira ve dedikodu yayıyorlar. Ve buna bazı unsurlar da bilinçli olarak katılıyorlar. İşte bu durumda devrimciler çok dikkatli ve sabırlı davranmalıdırlar. Halka güven vermeli ve onlarla kaynaşmalıdırlar. Güven ve inancın olmadığı yerde hiçbir şey yapılamaz. Bu grevde oldukça güven verdiniz. Çünkü grevden önce bazı art niyetli unsurlar "Bunlar Mao'cu, bunlar bölücüdür", "Grevi kıracaklar" dediler. Ama sizler çok iyi davrandınız. Bizlere güven verdiniz. Gece gündüz uyku uyumadan çalıştınız. Size iftira atanlarsa, size söylediklerini meğer kendileri yapacaklarmış ve önceden yerini hazırlıyorlarmış. Nitekim de grev meydanında "Kurtuluşa kadar savaş", "Katil Oligarşi" vb bölücü ve tekkeci sloganlarını atarak huzursuzluk yarattılar. Sizin gazete satmanıza bile engel olmaya çalıştılar. Kısacası "Takke düştü, kel göründü".

H.B.- Halkın Birliği'ne söylemek istediğiniz başka şeyler var mı?

C.- Basın, grevimize ilgisiz kaldı. Ayrıca TRT haber olarak bile vermedi. Binlerce kişinin katıldığı ve Türkiye ekonomisinin % 60'ına katkıda bulunan bu bölgedeki bir grevi elbette halkımıza duyurmak istemeyeceklerdi. Yalnız ilerici geçinen basının susması bizi şaşırttı.

Bir isteğimiz de şudur: Biz Türk-İş'e bağlıyız. Türk-İş işçi bayramını 24 Temmuz'da yapıyor. Halbuki gerçek işçi bayramı 1 Mayıs'tır. Çünkü 1 Mayıs tüm dünya işçileri için birlik ve mücadele günüdür. Sendikamız Cevher-İş bu konuda 1 Mayıs'ı işçi bayramı olarak tanıyan bir karar kabul etmelidir. Sonuna kadar direneceğiz. Faşistleri dize getireceğiz. Halkın Birliği'ne başarılar. Sağolun.

HAKKIMIZI ALACAĞIZ

KAZMA İLE SÖKENLERİZ
DURMADAN TER DÖKENLERİZ
HER İŞ KOLUNDA BİZ VARIZ
HAKKIMIZI ALACAĞIZ...

***

EMEKÇİYE KÖR DİYEMESİN
HAKKIMIZI YİYEMESİN
ÖNÜMÜZDE DURAMAZSIN
HAKKIMIZI ALACAĞIZ....

***

SOĞUKDA TER DÖKERİZ
DEMİRİ-KÖMÜRÜ BİZ SÖKERİZ
VATAN İÇİN KAN DÖKERİZ
HAKKIMIZI ALACAĞIZ....

***

GREV KOYDUK YÜZÜMÜZ GÜLDÜ
EMEKÇİLER BİR YUMRUK OLDU
KOMPRADORLARIN BENZİ SOLDU
HAKKIMIZI ALACAĞIZ....

***

DANİŞMANÎ İŞÇİLERİM GÜLEČEK
EZİLENLER BİRLİK OLACAK
PATRON-AĞA DÜZENİ YIKILACAK
HAKKIMIZI ALACAĞIZ.

AŞIK DANIŞMANÎ
CÜREK

FAŞİST SALDIRI VE TERTİPLERE KARŞI TUNCELİ HALKI TEK BİR YUMRUK OLDU

27 Mart akşamı Tunceli polis karakolunun bahçesine patlayıcı madde atıldı. Bu polisin tertiplediği bir oyundu. Devrimcilere saldırı ve baskıya girmek isteyen polis,halkın tasvip etmediği böyle olay ve eylemler tertipliyerek devrimcilere yapacağı saldırılar karşısında halkın kayıtsız kalmasını sağlamak istedi.

Yaptığı bu tertibi bahane eden polis, patlama olur olmaz derhal genel bir saldırıya geçti. Sokaklarda halka yaylım ateşi açtı. Lokanta, bakkaliye, kahvehaneleri, diğer bütün sivil işyerlerini tehdit ederek kapatmak istedi. Şehire bütün giriş çıkış yollarını keserek gelen giden her kişi ve araç didik didik arandı.

4 öğrenci karakola götürülerek işkenceye çekildi ve tutuklandı. Sokaklarda polis halka adi küfürlerle hakaret etti. 29 Mart günü akşam evine gitmekte olan bir YSE işçisi karakola götürülerek işkence yapıldı.

Üst makamlarca planlanan ve polisin uyguladığı, baskı, hakaret, tehdit ve işkencelere karşı halkımızın kararlı direnişi görülmeye başladı. 20 Mart sabahı, YSE işçileri bir arkadaşlarına işkence yapılmasına ve baskılara karşı, valiliğe kadar sessiz bir protesto yürüyüşü yaptılar. Saldırıların ve baskıların durdurulmasını, eğer yapılmazsa daha fazla mücadele edeceklerini söylediler.

Polisin baskı ve hakaretleri devam etti. Devam eden baskılara karşı, TÖB-DER,TÜS DER, TBP, CHP ve Tunceli gençliği tarafından halkın geniş kesiminin de katıldığı bir salon toplantısı yapıldı. Bu toplantıda; polisin baskı ve terörü lanetlendi. Bu baskı ve teröre ve tertiplenen oyunlara karşı işçilerin, öğrencilerin, öğretmenlerin, memurların esnaf ve bakkalların, lokantacı, kahvecilerin, şoförlerin, bütün halkın topluca direnmesi benimsendi. Üst makamlar ve polisle işbirliği yapan yerli muhbir ve ajanların, 71'den beri halka ve devrimcilere büyük zararlar veren bu hainlerin halk tarafından lanetlenmesi, tecrit edilmesi istendi.

31 Mart günü yapılan bu toplantıdan bir-iki saat sonra (yani akşam 7 dolayların da) tekrar İş Bankası önüne patlayıcı madde atıldı. Bunu tertipliyen yine polisti. Polis böylelikle baskı ve saldırılara karşı direnme kararı alan halkı bu mücadeleci dayanışmadan vazgeçirmeye, olayların "bir avuç kişiyle kendi arasında olduğu" süsünü vermeye çalışıyor ve Tunceli halkının bu mücadeleci dayanışmasını bozmaya çalışıyordu.

Bu ikinci patlamadan sonra Vali Kemal Bozdağ komutasında polisler çarşıda ve sokaklarda daha azgın bir saldırıya geçtiler. Yollardan geçen bütün halk arandı. Evlere baskınlar yapıldı. Kahveler, lokantalar basıldı. Bütün işyerlerinin kapatılması emredildi. Hakaretler yapıldı. Halk kapatma emrine ve baskılara boyun eğmedi, karşı çıktı. Polis karşı çıkan halka silah ve copla saldırdı. Huzur Lokantası'nda vali ve polisler silahlarını çekerek, Tunceli Asliye Hukuk Hakimi Kıral Erkan ve diğerlerine cop ve tekmelerle saldırdılar. Hakimi yerlerde sürükliyerek karakola götürdüler ve sabaha kadar işkence yaptılar.

VALİ VE POLİSİN OYUN VE SALDIRILARI BOZULUYOR, HALKIN TOPLU DİRENİŞİ YÜKSELİYOR

Bu baskı ve tertiplere, hakaretlere karşı halkımızın toplu direnişi başladı.

2 Nisan'da esnaf, bakkaliye, kahvehane lokanta bütün işyerleri, şoförler, bütün otomobil ve otobüsler, 3 günlük kapatma ve çalışmama direnişine başladılar.

Öğretmenler Tunceli kazaları ve köylerinde 1 gün derse girmediler.

Tunceli ve kazalarında lise, lise dengi, ortaokul ve ilkokul öğrencileri 2 günlük, ayrıca çeşitli köylerdeki ilkokul öğrencileri de 1 günlük boykota gittiler.

Tunceli Sağlık Personeli de bir günlük işi yavaşlattı.

Hozat ve Ovacık'ta yürüyüş yapıldı.

Bu toplu ve kararlı direniş faşistlerin suratına inen güçlü bir yumruk oldu.

Halkımızın bu güçlü direnişi sırasında devrimcilerin önemli bir eksikliği daha açık olarak ortaya çıktı.Devrimciler gelişen olaylarda halkla yeterince kaynaşamadılar.

Bu hatalı tutuma sebep olan bir etken de, devrimci hareketteki grupçuluğun varlığıdır. Özellikle Tunceli'de gruplar arası rekabetçiliğin kitlelerin üzerinde bıraktığı etkiler kitleyle birleşmeye olumsuz yönde etki etmektedir. Biz Halkın Birliği taraftarları hatalarımız üzerine gidiyoruz ve grupçuluğun giderilmesine çalışıyoruz.

Bir yandan grupçuluğa karşı mücadele ederken, diğer yandan eylem birliğini geliştirmeliyiz. Bu yolda kararlılıkla mücadele ederek halkımızın güvenine layık olalım. Halkın düşmanlarına karşı yılmadan mücadele ederek, mücadelede her türlü zorluğa göğüs gererek, kitleler arasında yerimizi alalım.

YAŞASIN TUNCELİ HALKININ DİRENİŞİ!

HALKIN BİRLİĞİ TARAFTARLARI

Orta yolcular devrimcilere saldırdı

Tunceli'de son günler de emekçi halkımız ve onun bir parçası olan proleter devrimciler üzerinde de faşist terör ve baskı yoğunlaşmıştır. Türkiye'nin her yerinde olduğu gibi Tunceli'de de iki süper devlet ve ülkemizdeki uzantıları olan faşist ve sosyal-faşistler tarafından Kürt milleti üzerindeki milli baskı ve zulüm gün geçtikçe yoğunlaşmaktadır. Tunceli'de emekçi halkımızın üzerinde uygulanan bu milli zulüm ve baskıyı kınamak ve faşizme, sosyal-faşizme karşı yiğitçe direnen halkımızın mücadelesini desteklemek için biz proleter devrimciler sorumluluğu üzerimize aldık. Hozat'ta olayları protesto amacı ile bir eylem koymayı önerdik ve biz Halkın Birliği taraftarları olarak Halkın Kurtuluşu, Halkın Gücü ve Halkın Yolu'ndaki arkadaşlarla bu durumu kararlaştırdık. Devrimci Gençlik siyasetini savunanlara (orta yolculara) bu öneriyi götürdük. Onlar bu önerimizi kabul etmediler ve şu gerekçeleri gösterdiler:

1. Zaten Türkiye'de faşizm vardır.Tunceli'de faşistler halka saldırmışlar ne yapalım o zaman her gün devrimciler ölüyor. Her gün eylem mi koyalım.
2. Tunceli'deki olay bürokratlar arasında olmuş (yani savcı ile hakim) arasında çıkmış, bizi ne ilgilendirir? Bu hareket yanlış olduğu için katılmıyoruz dediler.

Orta yolcular harekete katılmayınca 6 Nisan'da saat 9 sıralarında tüm esnaf ve zanaatkarlara Tunceli'deki olayı protesto amacı ile bir süre iş yerlerinizi kapatabilir misiniz, bu hareketi desteklermi siniz? dedik. Halk bu eylemi kararlılıkla desteklediklerini belirterek şöyle söylediler; "Tabii, bu hareketi sonuna kadar destekleriz, bu harekette bulunduğunuz için çok sevindik ve kararlılık ile destekleriz". Halkın da katıldığı bu yürüyüş Hozat sokaklarını çınlattı. Bu sırada polis ve jandarma yürüyen halkı çembere aldılar. Ama hakim sınıflara karşı kin ve nefretle dolu olan halka polis ve jandarma, "sizi vururuz kıpırdamayın" diye bağırdılar. Bu durumda halkımız polis çemberini kırarak şu sloganları atarak yürüdü; "Yaşasın Tunceli halkının Direnişi!", "Doğu'da Milli Zulme Son!","Kahrolsun Faşizm, Sosyal-faşizm!", yürüyüş bittikten sonra halk dağıldı. Bütün işyerleri de kapatılmıştı. Ancak derse girmeyen ortaokul öğrencilerini, orta yolcular saat 13 sıralarında derse girmeye zorlamışlar. Dışardan okula giden bir grup orta yolcu ve orta yolcu siyasetini savunan iki okul yöneticisi derse girmeyen kardeşlerimize saldırmışlardı.

Daha sonra olay okul dışına sıçramıştı, caddede gezen 3 devrimci arkadaşımız da, o saldırganların saldırısına uğramışlardı, öte taraftan olayı yatıştırmaya koşan devrimcilere ve halka taş ve sopayla saldırdılar. Bir kaç arkadaşımız yaralanmıştı. Daha sonra olay Hozat Kız Lisesi'ne sıçradı. Kız Lisesi'nde boykot yapan devrimci kız arkadaşların direnişlerini kırma amacı ile okulda okuyan faşist kız ve orta yolcular tarafından boykot kırılmıştı. Bu sırada direnen kız arkadaşların üzerine erkek orta yolcular saldırarak kız arkadaşları dövmüşlerdi. Daha sonra Kız Lisesi'nde çıkan olaylardan dolayı okulda veliler toplantısı yapılmıştı. Okuldaki olayları doğru şekilde anlatan bir öğretmen arkadaş toplantıdan çıkıp eve giderken mahalle arasında bir sokakta 10 kişilik bir grubun saldırısına uğramış ve kıyasıya dövülmüştü. Devrimci Gençlik taraftarları yayınladıkları bir bildiride, "Halkın Birliği, Halkın Kurtuluşu, Halkın Gücü ve Halkın Yolu siyasetleri oligarşinin sol içindeki uzantılarıdır. Bunlar zorla bakkal dükkanlarını kapatmışlar. Halk bu hareketin yapılmasını istemiyor" diye yazdılar. Kız arkadaşlarımıza da ağıza gelmeyen küfürleri bildirilerinde şöyle ifade etmişlerdi; "Şark dansözleri kız arkadaşlarımıza saldırdılar". Bundan sonra bu olaylardan dolayı bir halk toplantısı yapıldı. Orta yolcular toplantıya gelmediler, sonra halkla beraber biz onların durdukları yere gitmiştik. Toplantıda halktan kişiler düşüncelerini şu kelimelerle ifade ettiler; "Biz devrimcilerin yaptığı bir direnişi kıran kişilerin ve Tunceli halkının bu mücadelesini desteklemeyen kişilerin devrimci olduklarından şüphe ederiz. Kimse zorla dükkanları kapamadı. Biz kendimiz dükkanları kapatıp bu hareketi destekledik" denildi. Ve orada halkın önünde tecrit oldular.

KAHROLSUN FAŞİZM VE SOSYAL-FAŞİZM!
KAHROLSUN DEVRİMCİLERE VE HALKA SALDIRANLAR!
YAŞASIN TUNCELİ HALKININ YİĞİT MÜCADELESİ!

HOZAT'TAN
BİR GRUP HALKIN BİRLİĞİ TARAFTARI
PROLETER DEVRİMCİ

AYDINLIK DERGİSİ'NİN ELEŞTİRİSİ (3)

KAPİTALİZMİN HAKİMİYETİ İLE İLGİLİ MARKSİZMİN ÖLÇÜTLERİ NEDİR?

Daha önceki sayılarımızda yer alan eleştirilerimizde, Aydınlık'ın yari-feodal yapı ile ilgili tanımını vermiş, bu konudaki görüşlerini kısaca eleştirmiştir. Bu eleştirilerimizde belirttiğimiz gibi, Aydınlık, ekonomik yapının iki çelişik unsurundan hangisinin; kapitalizmin mi, feodalizmin mi çelişkinin esas yönünü oluşturduğu meselesini karanlıkta bırakmaktadır. Ele almak zorunda kaldığı bazı somut olguları ise inanılmaz ölçüde ters yorumlayarak, zaman zaman tahrif ederek, dogmatik teorisini kurtarmaya çalışmaktadır.

Marksizmin temellerinden birisini oluşturan, Marksist ekonomi-politik biliminin (ki sadece Marksist etonomi-politik bilim adıyla anılmaya layıktır) bütün bilimlerde olduğu gibi, bu türden belirsizliklerle, karanlıklarla ilişkisi yoktur. Marksist ekonomi-politik, bütün diğer konulara olduğu gibi, kapitalizmin mi, feodalizmin mi hakim olduğu meselesine de bilimin kesinliğiyle cevap verir. Marksist olduğunu iddia eden herkesin bu konuda yapması gereken Marksist teorinin kapitalizmin hakimiyeti ile ilgili temel ölçütlerini kendi anlayışına uygun olarak ortaya koymak ve somut gerçeği yansıtan verileri bu ölçütlere uygun bir biçimde değerlendirerek sonuçlara varmaktır. Kişinin Marksizmi kavrayışı ve olgulara doğru bir şekilde uygulayışı ölçüsünde doğru sonuçlara varması mümkün olur. Ama şurası muhakkaktır: Marksizme bağlı kalmak ve gerçekten doğruya ulaşmak isteyen, bu alanda samimi bir çaba sarfeden herkes, bu Marksist metodu uygulamak zorundadır. Kişinin varacağı sonuçların doğru, ya da yanlış olması biry yana, Marksist olduğu iddiasında, olan bir çalışmanın ilk şartı budur.

Aydınlık'ın böyle bir çaba içinde olmadığını belirtmiştik. Bu yazımızda, önce kapitalizmin hakimiyeti ile ilgili temel Marksist ölçütleri ortaya koyacak, daha sonra bu ölçütlere dayanarak Türkiye'nin somut şartları üzerine Aydınlık'ın söylediği sözleri inceleyecek, ve bu sözlerin anlamını göstereceğiz.

Her şeyden önce, feodal ekonominin temel özelliklerini ortaya koymamız böylece feodal ekonominin nasıl bir ekonomik sistem olduğu sorununu açıklığa kavuşturmamız gerekir. Bu konuda Lenin'e başvuralım.

"Angarya (Rusça:Barışçina) iktisadı dediğimiz iktisat sistemi işte budur. Bu sistemin varlığı, açıktır ki, aşağıdaki şu zorunlu koşulları öngörür: birincisi, doğal ekonominin hakimiyeti. Feodal malikane, kendi kendini yöneten, kendi içine kapalı, dış dünya ile ilişkisi çok az olan bir varlık olmalıdır. Özellikle, serfliğin son döneminde gelişen, toprak beyleri tarafından satış için tahıl üretimi daha şimdiden eski rejimin yıkıldığını müjdelemektedir. İkincisi, böyle bir iktisat, doğrudan üreticiye genel olarak üretim araçlarının özel olarak da toprağın dağıtılmasını ve aksi takdirde toprak beylerine, işçi sağlanması güvence altında olmayacağından, bu üreticinin toprağa bağlanmasını gerektiriyordu. O halde angarya iktisadında ve kapitalist iktisat koşullarında, arti-ürün elde etme yöntemleri, tamamen birbirinin karşıtıdır: birincisi, üreticiye toprak sağlanması temeline, dayanır, ikincisi ise, üreticinin topraktan koparılmasına dayanır. Üçüncüsü, böyle bir iktisat sisteminin bir koşulu da, köylünün toprak beyine kişisel bağımlılığıdır. Eğer toprak beyi köylünün kişiliği üzerinde doğrudan güç sahibi olmasaydı, bir parça toprağa sahip ve kendi çiftliğinizi işleten bir adamı, kendisi için çalışmaya zorlayamazdı. Dolayısıyla, bu iktisadi rejimi tanımlarken Marx'ın dediği gibi, 'iktisadi baskı dışında baskı' gerekliydi (ve yukarda daha öncedende belirttiği gibi, Marx bunu emek- rant kateforisine dahil ediyordu; Das Kapital, 111, 2, 234). Bu zorlama köylünün serf olma durumundan, toplumsal mevkilerde hak sahibi olmayışına kadar uzanan, çok çeşitli biçim ve derecelerde olabilir. Dördüncüsü ve sonuncusu, tanımlanan bu iktisat sisteminin bir koşulu ve sonucu da, tekniğin son derece düşük ve durgun halidir, Çünkü, çiftçilik, yoksulluğun ezdiği ve kişisel bağımlılık ve cehaletin alçalttığı, küçük köylülerin elindedir. (Lenin, Rusya'da Kapitalizmin Gelişmesi, s.169-170)

İşte feodal ekonomik sistemin temel özellikleri bunlardır. Peki, kapitalizmin temel özellikleri nelerdir? Bu soruya cevabı Marx'a dayanarak kapıtalizmin temel niteliklerini açıklayan Lenin veriyor.

"Marx'ın görüşüne göre, kapitalizmin temel nitelikleri şunlardır: 1-Üretimin genel şekli olarak ticari mamul üretimi sosyal üretimin çeşitli teşkilat şekillerinde ticaret eşyası şeklini alır, ama, emek üretiminin bu şekli kapitalist üretimle ancak genel hale gelmiştir, bu şekil artık ne bir istisnadır, ne bağımsız bir olaydır, ne de arizi bir şeydir. Kapitalizmin ikinci niteliği de şudur: 2-Yalnız emeğin üretimi olan şey, ticaret eşyası şekli olmakla kalmaz, emeğin kendisi de yani insanın emek gücü de bir ticaret eşyası haline gelir Emek gücünün *ticaret eşyası şeklinin gelişme derecesi, kapitalizmin gelişme derecesine işaret eder" (Lenin, Halkçı İktisat, s. 151)*

Lenin'in bu eserinin çevirisinde kullanılan terimlerin, genellikle kullanılan terimlerden farklı olduğunu dikkate alarak kısaca özetleyelim Kapitalizmin temel nitelikleri şunlardır: a) Meta üretiminin arâzi olmaktan çıkıp, genel hale gelmesi, b) Emeğin kendisinin, yani insanın işgücünün de meta haline gelmesi, İşgücünün meta haline gelişindeki gelişme derecesi, kapitalizmin gelişme derecesini gösterir.

Yarı-feodal ekonomi sisteminin temel özelliklerini de Lenin'den öğrenelim. Burada hemen şunu belirtelim: Lenin yarı-feodal ekonomi sistemini, emek-hizmeti sistemi terimiyle ifade etmektedir.

"Geçici bir döneme özgü sayısız türde biçimlere sahip olan çağdaş toprak beyi tarımı çok çeşitli birleşimler halinde iki ana sistemden ibarettir. emek-hizmeti sistemi ve kapitalist sistem. Birinci sistem, toprak beyine ait toprakların, komşu köylülere ait aletlerle ekilmesidir, (ödeme, ister işe göre ücretteki gibi para olarak, ister yarıcılıkta olduğu gibi ürün olarak , ister toprak yada yer olarak yapılsın), ödemenin biçimi, bu sistemin temel niteliğini değiştirmez. Bu, doğrudan doğruya, angarya iktisadının bir kalıntısıdır, ve angarya iktisadının yukarda açıklanan, iktisadi nitelikleri, hemen hemen tümüyle, emek-hizmeti sistemine uygulanabilmektedir (tek istisna, emek-hizmeti sisteminin biçimlerinden birinde, angarya iktisadının koşullarından birinin yok olmasıdır, yani işe göre ücretle, emeğin karşılığı aynı olarak değil para olarak verilmektedir)." (Lenin, Rusya'da Kapitalizmin gelişmesi, s.172)

"Yukarıda anlatılanlardan bugünkü toprakbeyi tarımında uygulanan biçimiyle, emek-hizmetinin iki tipe ayrılması gerektiği sonucu çıkar: (1) ancak çeki hayvanlarına ve aletlere sahip i bir köylü çiftçinin yapacağı emek-hizmeti (örneğin 'dönem desiyatin' ekimi saban sürme vb.) ve (2) hiç alete sahip olmayan bir kır proletaryasının yapabileceği emek-hizmeti (örneğin yolma, biçme, yiğma, harmanlama vb.) Açıktır ki, gerek köylü,,gerekse toprakbeyi tarımı için, birinci ve ikinci tip emek hizmeti karşıt anlamı taşır ve sonuncu tip, hiç sezilmeyen bir dizi geçişlerle kapitalizmle kaynaşarak, doğrudan doğruya kapitalizme geçişi oluşturur" (a.g.e. s.181-182)

Mao Zedung'da yarı-feodal, sömürge ve yarı-sömürge Çin ile ilgili olarak şunları söylüyor.

"(1) Feodal zamanların kendine yeterli tabii ekonomisinin temelleri yıkılmıştır; fakat feodal sömürü sisteminin temeli olan, köylülerin toprakağası sınıfı tarafından sömürülmesi hem olduğu gibi korunmuş hem de bu sömürü, komprador ve tefeci sermayesinin sömürüsüne da sıkı sıkıya bağlı olduğundan, Çin'in sosyal ve iktisadi hayatını açıkça hakimiyeti altında tutmaya devam etmiştir" (Mao Zedung, Seçme Eserler, C.11.s. 312)

Ustaların bütün uzunluğuna rağmen, meselenin açık seçik kavranması bakımından aktarmayı zorunlu gördüğümüz bu pasajlarına dayanarak şu noktaya vardığımızı kabul edebiliriz.

Doğal ekonominin hakimiyetinin, üretici köylünün toprağa bağlanmasının, üretici köylünün feodale kişisel bağlılığının (iktisadi baskı dışında baskısının varlığının) düşük ve durgun tekniğin temel niteliklerini oluşturduğu feodal iktisada, bu temelleri sarsılmasına rağmen temel nitelikleriyle hemen tümüyle benzeyen (sarsılmasına rağmen temelleri korunan), temel niteliklerinde sadece gelişen meta ekonomisinin etkisiyle, işe göre ücrette karşılığın para olarak verilmesi (o da bir biçiminde) farklılığını gösteren yarı-feodal iktisadın mı, yoksa meta üretiminin genel hale gelmesi ve işgücünün meta haline gelmesinin temel niteliklerini oluşturduğu kapitalizmin mi hakim olduğu sorusuna nasıl cevap verilmesi gerektiği sorununa artık geçebiliriz.

Buraya kadar söylenenlerden ortaya çıkan şudur; Yarı-feodal sistemin hakim olduğunu savunan herkes, değişikliğe uğramasına rağmen temelleri korunan feodal sistemin bu temellerinin muhafaza edildiğini ve toplumsal ekonomi sisteminin bütününde hakim durumda olduğunu ortaya koymak zorundadır. Ya da aynı anlama gelmek üzere, kapitalizmin temel niteliklerinin toplumsal ekonomi sisteminin bütününde belirleyici duruma gelmediğini ispatlamak zorundadır. Elbette kapitalizmin hakim olduğu görüşünde olan herkes de bunun tersini yapmak zorundadır. Kısacası ekonominin temel özellikleri, bu özellikleri gösteren verilere dayanılarak değerlendirilmek ve sonuçlara varılmak zorundadır. Ekonomik yapı hakkında görüş belirten herkes, böyle bir çalışma yürütmeksizin keyfi sözler eder ve ele aldığı verileri keyfi bir biçimde değerlendirirse, karanlığa kurşun sıkmaktan ve böylece çıkardığı sesle bir şeyler yaptığı izlenimini vermekten başka birşey yapmaz. Böylece bir çalışmanın bilimle, devrimci çalişmayla ilişiği olamaz.

Türkiye'de kapitalizmin gelişmesini incelemek esas olarak Türkiye'de kapitalizm için bir iç pazarın oluşumu sürecini incelemek demektir. Burada, kapitalizmin komprador karakterde oluşu gibi bir temel sorunun meselenin farklı bir yanını yansıttığını belirtelim. Türkiye'de kapitalizmin gelişmesi ve bu gelişim içinde hakim hale gelmesi ile kapitalizmin komprador niteliği meselenin farklı yanlarıdır. Kapitalizmin , komprador karakterde oluşu devrime önemli bir görev komprador kapitalizmini tasfiye görevi yükler; ancak kapitalizmin hakimiyeti ile ilgili evrensel doğruları ortadan kaldırmak. Türkiye'de kapitalizmin gelişme süreci, esas olarak komprador kapitalizmin gelişme sürecidir ve kapitalizmin bu niteliği sürecin oluşumuna özellikle, iç dinamiğiyle kapitalist gelişmeyi yaşayan ülkelerdeki kapitalist gelişme sürecinden farklılıklar kazandırır. Bu noktayı göz önünde tutmamız iç pazarın oluşum sürecinin incelenmesi görevini belirtmemizi engellemez. Çünkü bir iç pazarın oluşumu, ekonominin ve toplumun değişik kesimlerinde Marksizmin belirlediği değişiklikleri yaratmadan gerçekleşemez.

Bu noktada Aydınlık'ın Marksist metod-

la ilgili sözlerini ele almayı gerekli görüyoruz. Aydınlık, Halkın Yolu ve Halkın Birliği'ni eleştirdiği 73. sayısında şöyle diyor. (Bu yazı başlıbaşına ele alınıp cevaplandırılması gereken bir yazıdır. Bu görevi ileriki sayılarımızda ele alacağız)

"..bu arkadaşlar (Halkın Yolu kastediliyor Halkın Birliği),hakim üretim tarzı veya sosyo-ekonomik yapı ne demektir, bunu henüz kavramış değiller. Çeşitli ülkelerle benzerlikler bularak ve Lenin'in Rusya'yı inceleyan kitaplarıyla paralellikler kurarak Türkiye toplumunun yapısını belirlemeye girişiyorlar. Bu yöntem, Marksist bir yöntem değildir.

"Aynı şeyi tasfiyeciler beş-altı yıl önce Çin'le paralellik kurarak yapmışlardı. Çünkü o zaman yalnız Mao'nun kitabını okuyorlar, fakat bunu Marsizmi kavramak için değil, paralellik kurmak için yapıyorlardı. Daha sonra Lenin'in kitaplarını okumaya başladılar ve bunun sonucu olarak yeni bir moda başlattılar.

"Bu modayı Halkın Birliği dergisinde görebiliyoruz." (Aydınlık, s.73,s.15)

Aydınlık'ın geçmişini ele alan bir yazıyla geçmişte kimin neler yaptığını ortaya koyacağız. Geçmişindeki dogmatik ve subjektivist etkileri cesaretle ortaya koyup giderenlerle, geçmişindeki olumsuzlukları gözden gizleyenleri ve sürdürenleri karşılaştırma işini gerçekleştireceğiz. O zaman sadece Mao'nun kitabını okuyorlardı, şimdi ise sadece Lenin'in kitaplarını okuyorlar biçimindeki burjuva bayağılığı, meselenin özüne inmeden, konuyu geçiştirmek amacını gütmektedir. "Hakim üretim tarzı veya sosyo-ekonomik yapı ne demektir, bunu henüz kavramış değiller" suçlamasını yönelten Aydınlık'ın böyle bir kavrayışının olduğunu biz hiç bir yerde göremedik. Başkalarını hafife almaya kalkan Aydınlık'ın kendisi, böyle bir şey ortaya koymadığı gibi; bu konuda, görüşlerini Marksizme dayanarak açık seçik ortaya koyan proleter devrimcilere de Lenin'in kitaplarını dogmatikçe tekrarladıkları suçlamasını hiçbir kanıta dayanmadan yöneltmektedir. Gerçekten Marksist yöntemi (metodu) uygulamak isteyenler, önce kendi Marksist yöntem anlayışlarını ortaya koymak, bu anlayışa dayanarak, ülkemizin sosyo ekonomik yapısını tahlil etmek, sonra da Marksist olmayan yöntemleri havadan ve dayanaksız değil, somut bir biçimde açıklamak zorundadırlar. Marksist yöntem üzerine gevezelik yapmak yerine, bu yolu tutmak doğru olanı yapmaktır. Ama Aydınlık gibi karanlıktan medet umanlardan bu işi gerçekleştirmelerini beklemek boşunadır.

Burada şunu da kısaca belirtelim. Biz sadece Türkiye toplumunun değil, aynı zamanda Türkiye ekonomisinin yapısını belirliyoruz. Lenin'e ve dolayısıyla Marksizme dayananlar (Lenin'den aktarılanlar Marksizmin evrensel doğruları, temelleridir), esas olarak Türkiye'nin toplumsal değil,ekonomik yapısını aydınlatmak amacıyla daha çok Lenin'e ve onun kusursuz çalışmasına başvurmaktadırlar. Yarı-sömürge Türkiye'nin toplumsal yapısı ile ilgili olarak ise, daha çok Mao Zedung'a başvurulduğu da bir gerçektir. Sosyo-ekonomik yapı üzerine bilgiççe sözler sarfeden Aydınlık, toplumsal yapı ve sosyo-ekonomik yapı arasındaki farkı dahi kavramış değildir. Şimdi Marksist metod üzerine söylediklerimize devam edelim.

Lenin'in "Rusya'da Kapitalizmin Gelişmesi" adlı dev eserinde belirttiği ve gerçekleştirdiği şundan ibarettir.

"Rus kapitalizmi için bir iç pazarın nasıl oluştuğu sorusu şuna indirgenir: Rus ulusal iktisadının farklı yönleri nasıl ve hangi doğrulduta gelişmektedir? Bu farklı yönler arasındaki ilişki ve karşılıklık bağlantı neden ibarettir"? (a.g.e. s,52)

İç pazarın, oluşum sürecini incelemek isteyen herkesin yapması gereken şey de budur. Kısacası bu görev şu farklı yönlerin incelenmesinde somutlanır.

Birincisi, ülkedeki köylülüğün farklılaşması incelenmelidir. Bu konudaki verilere dayanarak feodal toplumun bir sınıfını oluşturan köylü sınıfının içinde meta üretimin gelişmesi sonucunda ortaya çıkan farklılaşma ele alınmalıdır. Köylü sınıfının dağılarak bir köy burjuvazisinin ve proletaryanın teşekkülü gösterilmelidir. (Tabii böyle bir durum yoksa, bu sınıfların oluşmadığı gösterilmelidir) Bu farklılaşma, köylü sınıfının çoğunluğunun toprağını ve üretim, aletlerini kaybederek, proleterleşmesi ile bir azınlığın proleterleşen köylülerin topraklarını ve üretim aletlerini kendi ellerinde toplamasında ifadesini bulur. Meta ekonomisinin etkisiyle başlayan farklılaşma, bizzat köylülerin de meta üreticisi haline gelmeleriyle daha da ilerler. Başlangıçta kendisine yeten feodal iktisadi birim, giderek,satmadan ve satın almadan yaşayamaz hale gelir.Artık meta ekonomisi köylüyü girdabına çekmiştir.Bu duruma köylü bütçelerinin incelenmesi açık bir biçimde gösterir. Köylü bütçeleri, köylülerin pazara bağımlılık derecesinin doğrudan bir göstergesidir. Satılacak başka metası bulunmayanlar işgüçlerini meta olarak pazara çıkarırlar. Zengin köylülüğün ücretli işçiye olan talebi ücretli-emeğe başvurması, gelişen kapitalizmin bir başka göstergesidir. Meta olarak pazara sürülen işgücü bütünüyle köylerde alıcı bulamaz. Bu yüzden de dışarı işler ve büyük kentlere göç olayı başlar. Bu olayda kapitalizmin bir diğer göstergesidir. İş sadece bu kadarla kalmaz. Kendisini piyasa şartlarına uydurmak zorunluluğuyla karşı karşıya gören zengin köylü, tarım tekniğini geliştirir ve böylelikle kendisini piyasanın rekabet koşullarına uydurur. İşte, teknikteki bu gelişme de kapitalizmin bir sonucu ve göstergesidir. Önceleri, üretimden bağımsız bir gelişme gösteren tefeci-tüccar sermayesi de artan ölçüde sanayie bağlanır. Artık o da üretime doğru döner; ve sanayi , sermayesine gitgide daha fazla bağlanır.Köylülüğün farklılaşmasını incelemek isteyen herkes, bunları incelemek, verilere dayanarak bu süreci aydınlatmak zorundadır.

İkincisi, ülkedeki toprak sahipliği iktisadının başkalaşımı incelenmelidir.Feodal iktisattan, kapitalist iktisada geçişin çeşitli biçimleri değerlendirilmelidir. Geçiş dönemine özgü, her iki iktisadın unsurlarını birleştiren değişik biçimler ele alınmalı, geçişin hangi aşamasını yansıttığı belirlenmelidir. Toprakağalarının makine kullanımı ve genel olarak teknik gelişme incelenmelidir. Çünkü toprak ağalarının makine kullanımı, köylülerin aletleri yerine kendi aletlerini geçirmesi anlamına gelir. Ancak meta üretimi ve biriken sermaye, toprak ağalarının makine kullanımını gerçekleştirmesini sağlayabilir. Tarımda makine kullanımı ücretli emeğe başvurulmasını zorunlu kılar. Bu yüzden toprak ağalarının makine kullandığı yerlerde bir tarım işçileri sınıfı oluşur. Kadın ve çocuk emeğine, daha çok başvurulur. Ancak makineli tarımın gelişmesi ücretli işçileri topraktan sürüp atar. Daha az sayıda işçi aynı işi görür hale gelir. İşte bu nedenlerle tarım tekniğinde ve ücretli işçi kullanımındaki gelişme toprak sahipliği ekonomisinin dönüşümünün (kapitalizme dönüşümünün) iki önemli göstergesidir.

Üçüncü olarak, bir bütün olarak ticari tarımın gelişmesi incelenmelidir. Tarımda iş bölümünün gelişmesi, ticari tahıl üretimi, ticari hayvancılık ve sınai bitkiler üretimi incelenmelidir.

Son olarak sanayi kapitalizminin gelişimi incelenmelidir. Sanayideki işbölümü, ücretli işçiliğin gelişimi, sanayiin ve üretimin temerküzü, teknik gelişme vb. ayrı ayrı incelenmelidir.

İşte ancak bunlar yapıldıktan sonradır, ki, bu farklı yönler arasındaki ilişki ve karşılıklı bağlantı sorunu üzerinde durulabilir. Kısacası iç pazarın oluşum sürecinin değerlendirilmesi ancak bundan sonra mümkün olur. Burada da başlıca şu noktalar üzerinde durulmalıdır.

Bir bütün olarak meta ekonomisinin gelişimi üzerinde durulmalıdır. Toplumsal işbölümünün gelişmesi, ticaretin bankacılığın ve ulaşımın gelişmesi belirtilmeli, varılan aşamadaki durum değerlendirilmelidir.

Ticari ve sinai nüfusun, tarımsal nüfus aleyhine büyümesi incelenmelidir.Özellikle, kentlerin büyümesi ve tarımsal olmayan dışarı işler üzerinde durulmalıdır. Ülkedeki gelişme ele alınarak değerlendirilmelidir.

Ve nihayet ücretli emek kullanımındaki, büyüme incelenmelidir. Ülkedeki gelişme açısından sonuçlara varılmalıdır.

İşte, bir iç pazarın oluşumunu incelemek bu derece geniş ve derinlemesine bir çalışmanın ürünü olabilir. Kapitalist gelişme sürecini bütün yönleriyle tanıma ve belirleme çalışması bu derece zorlu bir çalışmanın sonucu olabilir. Türkiye'de böyle bir çalışmanın yapılmadığını ve bu alanda önemli bir boşluğun bulunduğunu belirtelim.

Böyle bir çalışmanın yapılamamış oluşu Marksistlere bu çalışmayı üstlenme yükümlülüğünü getirir. Fakat bu, madem bunu yapamadık o halde bu yapılmadan kapitalizm mi, yoksa feodalizm mi hakimdir sorusunu cevaplandırmayı bizden nasıl istersiniz, biçimindeki bir soruyu haklı kılmaz. Bu çalışma gerçekleştirilememiş olsa da elimizdeki verilerden kalkarak bu soruyu cevaplandırabiliriz. Bizim yaptığımız ve bunu alanda görüş belirten başkalarından beklediğimiz de budur. Ancak bunun ilk şartı, gerçeklere ulaşmak amacıyla hareket etmektir. Aydınlık'ın yaptığı gibi dogmayı kurtarmak uğruna, Marksizmi ve gerçekleri değiştirmek değil......

Bu yazının konusu gereği, bu konuda yeterli sayılabilecek bir çalışmamız bulunmasına rağmen, kapitalizmin hakimiyeti ile ilgili verileri genişçe ele alıp değerlendirme durumunda değiliz. Konumuz açısından kapitalizmin hakimiyeti ile ilgili başlıca ölçütleri belirtip, Aydınlık'ın bu ölçütlerle ilgili olarak söylediklerini ele alacağız. Konumuzu ilgilendirdiği ölçüde de bazı verileri ortaya koyarak, Aydınlık tarafından veriler üzerine girişilen "düzeltme" operasyonunu açıklayacağız.

Kapitalizmin hakimiyeti ile ilgili olarak başlıca dört ölçüt üzerinde duracağız. Bu ölçütlerin ilk üçü, yukarıda belirttiğimiz iç pazarın oluşumunun başlıca kıstaslarıdır. Bu ölçütleri ele alışımızın önemini kısaca belirtelim.

Feodal iktisadın temel özelliklerinden, birisinin doğal ekonominin hakimiyeti olduğunu görmüştük. Kapitalizmin temel niteliklerinden birisinin ise meta üretiminin genel hale gelmesi olduğunu göstermiştik. İşte ilk ölçütümüz kapitalist ekonominin, feodal ekonomiye taban tabana zıt olan bu özelliğini belirtmektedir. Biz, toplumsal işbölümü ve meta dolaşımındaki büyümenin,meta üretiminin genel hale gelmesi aşamasına, ulaşması ile kendisini ortaya koyduğunu belirtiyor ve ilk ölçütün bu olduğunu söylüyoruz.

Feodal ekonominin temel özelliklerinden birisi üreticinin toprağa bağlılığıydı.Üretici köylü toprağını terk edemezdi. Bu da ona üretim araçları sağlanmasıyla mümkün oluyordu. Kapitalizm ise tam tersine üreticinin üretim araçlarından bağımsızlaşmasına ve topraktan koparılmasına dayanır. Üretici köylü üretim araçlarını kaybedip, işgücünü meta olarak pazara sürme zorunluluğunu duyduğu ölçüde, kapitalizmin daha önce gösterdiğimiz ikinci önemli şartı, işgücünün meta haline gelmesi şartı gerçekleşmiş olur. İkinci ölçütümüz budur. Bu aynı zamanda, feodale olan kişisel bağımlılığın son bulması demektir. Daha önce belirttiğimiz gibi, feodal iktisadın temel özelliklerinden birisi olan, feodale kişisel bağımlılık ücretli işçilik için sözkonusu değildir. Bu bakımdan da işgücünün meta haline gelişi, feodal iktisadın temel özelliklerinden olan feodale bağlılığın yıkılmasıyla birlikte gerçekleşir. Kapitalizmde hiç kimse işçiyi çalışmaya zorlayamaz. Açlıktan ölmeyi göze alanlar çalışmayabilirler.

Üçüncü ölçütümüz ticari ve sinaî nüfusun tarımsal nüfus aleyhine büyümesidir. Bu olayın, yeni topraklar ekime açılmadığı sürece, tarımda ücretli işçi kullanımının mutlak olarak azalması olgusunun sonucu olduğunu belirtelim. Lenin'in belirttiği gibi "sınaî nüfusun tarımsal nüfus aleyhine büyümesi, her kapitalist toplumun zorunlu bir olgusudur" (Rüsya'da Kapitalizmin Gelişmesi, s.484) Açıktırki, bu olgu feodal iktisadın, köylünün toprağa ve feodale kişisel bağımlılığı olarak belirttiğimiz iki temelinin yıkılmasıyla gerçekleşebilir.

Yukarıda belirttiğimiz ilk üç ölçüt iç pazarın oluşum sürecinin başlıca karakteristeklerini oluştururlar. Biz buna ek olarak, tekniğin gelişmesi üzerinde duracağız. Feodal iktisadın temel özelliklerinden olan tekniğin düşük ve durgun hali kapitalizmde rekabetin etkisiyle değişikliğe uğrar. Kapitalizmin gelişmesi sonucu olarak makine kullanımı gelişir ve makine kullanımı kapitalizmi özellikle tarımda derinlemesine ve genişlemesini geliştirir. Özellikle tarımda, makine kullanımı kapitalist gelişmeye doğrudan tanıklık eder. Dördüncü Ölçütümüz de budur.

Aydınlık, meseleyi açık ve berrak bir tarzda ortaya koymamıştır. Onun gerçeği ortaya çıkarmak yerine, dogmatik teorisini haklı çıkarmak anlayışıyla hareket ettiğini düşünürsek kendisi için tutulacak başka yolun bulunmadığını kolayca anlayabiliriz. Bu yüzden burada, çeşitli yazılarında, özellikle eğitim programı içinde yer verdiği "TİİKP Davası-Savunma" adlı kitapta (ki bu kitapta bu konu üzerinde nispeten daha fazla durulmuştur) yukarıda belirttiğimiz ölçütlerle ilgili sözlerini ortaya koyacak ve eleştireceğiz.

Bu sayımızdaki yazılarımızın çokluğu nedeniyle, Aydınlık eleştirisine daha fazla yer ayırmamız mümkün olmadı. Bu yüzden eleştirimizi uygun olmayan bir yerde kesmek zorunda kaldık. Bundan dolayı okuyucularımızdan özür diler, önümüzdeki sayıda eleştirilerimizi bıraktığımız yerden itibaren devam edeceğimizi belirtiriz.

(devam edecek)

HALKIN SESİ'nin SEÇİM SİYASETİ SINIF İŞBİRLİĞİNİN YENİ KANITIDIR

Seçim ortamının getirdiği siyasi hareketlilik halk saflarındaki siyasi kuvvetleri tavır almaya zorlamakta, safların ayrışımına hız vermektedir. Bazıları hoşlanmasa da "aynılar aynı yerde, ayrılar ayrı yerde" kümelenmektedir. Marksizm- Leninizm ile oportünizm arasındaki farkı görmemek için gözlerini kapayanlara, hayatın hareketli akışının beraberinde getirdiği gerçekler "çok acı" gelsede, uyarıcı bir ders olmalıdır.

Proleter devrimciler seçimlerde izleyecekleri siyaseti, halkı oy vermeye çağırdıkları platformlarını ilan ettiler.Aslında bu yeni ilan edilen, gelip geçici bir platfor... değildir. Çünkü proleter devrimciler in seçimler için "apayrı","yepyeni" platformları olmaz. Asgari program temelinde şekillenen bugünkü şartlardaki özel programımız veya başka bir deyişle bugünkü şartlara uyarlanmış asgari programımız, seçimlerde bayraklaştıracağımız platformun ta ken disidir.

Parlamenter mücadelede proleter devrimciler için önemli olan uzlaşmalar yoluyla koltuk kapmak değildir. Önemli olan, seçim ortamından yararlanarak kitlelere seslenmek, siyasi gerçekleri ortaya sermek, temel şiarlarımızın kitleler içinde güçlü bir yankı bulmasını gerçekleştirmektir. Proleter devrimciler mutlaklaştırmadan, esas hale getirmeden, parlementer mücadele biçimini, hedeflerine varmak için kullanırlar. Bu mücadelede elde edilecek koltuklar, kitlelerin siyasi bilincini geliştirmeye, üst düzeye çıkartmaya, demokratik halk iktidarı mücadelesine yarayacağı için ve bunların gerçekleşmesine hizmet ettiği ölçüde önemlidir.

Halkın Sesi, 102. sayısında "seçimlerin zamanını bile dış etkenler belirliyor" 103, sayısında da "seçimler" başlıklı yazılarla yaklaşan seçimlere bakışını ve tavrını ortaya koymuştur. Halkın Sesi'nin seçimlere yaklaşımı elbette onun genelde izlediği siyasetten farklı ve bu siyasete aykırı değildir. Bu sebeple Halkın Sesi'nin seçimler konusunda ki reformcu tavrını simgeleyen sözkonusu yazılarda vaaz edilen görüşlerin eleştirisi aslında geniş bir muhtevayı kapsamaktadır. Ancak konunun güncelliği ve pratikliği acilen ele alınmasında zorunlu kılmaktadır.

Marksist-Leninist bir hareket siyasetlerini, objektif gerçeklere, objektif gerçeklerin doğru tahlillerine dayandırır.Doğru tahlillere dayanmayan, yanlış siyasetler kitlelerin bilincini karartır ve hedef şaşırtır. Seçim dönemi gibi geniş kitlelerin siyasete daha fazla ilgi duyduğu mevcut şartlarda, proleter devrimci siyasetin bayraklaştırılması, her türden yabancı akımın mahkum edilmesi, daha büyük önem taşımaktadır. Proletaryanın seçimlerde ki bağımsız tavrının yüceltilmesi, proletarya adına ortaya çıkarak hakim sınıflara kuyruk olmayı vaaz eden reformculuğun iğrenç ikiyüzlülüğünü sergilemekten geçer.

Halkın Sesi Ege, Kıbrıs gibi birtakım dış sorunları sıralıyarak, "işte bugün hakim sınıfların geniş kesimlerinin seçimlerde çözüm aradıkları sorunların temelinde bu gelişmeler yatmaktadır" (Halkın Sesi,s.102) diye yazmaktadır. Şurası bir gerçek ki, hakim sınıfları seçimlere iten sebepler içinde sözkonusu dış sorunlarda kuşkusuz önemli yer tutmaktadır. Ancak Halkın Sesi'nin söylediği daha farklıdır. O, bu dış sorunlar hakim sınıfları seçimlere iten esas ve temel etkendir diyor. Halkın Sesi geniş halk kitlelerinin faşizme ve sosyal-faşizme karşı yükselen mücadelesine gözlerini kapıyor; Her türlü zorbalığa, zulme karşı gerilemiyen halk mücadelesinin hakim sınıfları seçimlere iten sebeplerin başında geldiğini göremiyor. Zaten sözkonusu yazıda, halkın yükselen mücadelesinden, bunun hakim sınıfları seçimlere iten sebepler içindeki yerin den tek kelimeyle olsun bahsedilmemiştir. Türkiye'de yaşayan, dünyaya sınıf mücadelesi açısından bakan herkes, hakim sınıfların geniş kesimlerinin seçimlerle çözüm aradıkları sorunların temelinde halkın yükselen mücadelesini bastırmak yattığını görecektir. Bunu tespit etmek hiçte zor değildir. Faşist diktatörlük ve sosyal-faşizm ile geniş halk kitleleri arasındaki, hergeçen gün daha da şiddetlenen çelişkinin tüm diğer çelişkileri etkileyip belirlediği gün kadar açık bir gerçektir. Halkın Sesi ise, tayin edici olan iki süper devletle halkımız arasında ki çelişkidir diyor. Ama yazıda ortaya koydukları ile aslında dayin edici olarak gördüğü çelişkinin hakim sınıflarla iki süper devlet arasındaki çelişki olduğu ortaya çıkıyor. "Seçimlerin zamanını bile dış etkenler belirliyor" sözünün altındaki gerçek budur. Oysa gerek hakim sınıflar arasındaki uzlaşmaz çelişkileri ve gerekse hakim sınıflarla iki süper devlet arasındaki uzlaşmaz olmayan çelişkileri keskinleştiren en önemli etken halkın yükselen mücadelesidir; faşizm ve sosyal-faşizm ile halk kitleleri arasındaki çelişkinin keskinleşmesidir. İki süper devletle halkımız arasındaki çelişkiyide belirleyen bu çelişkidir. Gerçeklere değer veriyorsak, şöyle bir etrafımıza bakalım, iki süper devletle halkımız arasındaki çelişkinin hangi temelde, neye bağlı olarak keskinleştiğini görmemiz zor almıyacaktır. Halkın Sesi'nin anlayamadığı noktada budur. Sınıf uzlaşmasının bayraktarlığını yapanlar elbette bunu anlıyamazlar.

Bugün Türkiye'de halkın mücadelesi halk demokrasisi temelinde, bu mihverde yükseliyor. Yani mücadele faşizm ve sosyal-faşizm ile geniş halk kitleleri arasındaki çelişki temelinde yükseliyor. Bu sebeple proleter devrimcilerin seçimlerde bayraklaştıracakları devrimci programın temelini, özünü halk demokrasisinin istemleri; faşist diktatörlüğün yıkılması, sosyal-faşist gelişmenin önlenmesi demokratik halk iktidarının kurulması teşkil edecektir. Bunu inkar eden, buna sırt çeviren her program, halkın menfaatlerini dile getirmeyen, halkın mücadelesini reformcu, revizyonist ve liberal kanallara akıtmaya hizmet eden ve bu niteliklerde bir program olarak damgalanmaya layıktır.

Halkın Sesi'nin halkı oy vermeye çağırdığı program ise bırakalım tutarlı demokratlığı,tutarlı yurtseverliği bile ifade etmekten uzaktır.

Merkezi görev bağımsızlığı savunmaktır diyen Halkın Sesi'nin 3 maddelik programının en önemli, en canalıcı maddesi, birinci maddedir. Bu madde "iki süper devlete karşı yurdumuzun bağımsızlığını savunmak" (Halkın Sesi, s.103) tır.

Oportünizmin önemli bir özelliği, muğlaklıktır. Halkın Sesi sınıf işbirliği siyasetini bu maddenin muğlak formülasyonuyla gizlemeye yeltenmektedir.Bağımsızlığı savunmak ne anlama gelmektedir? "Orduyu parçalamak ve zayıflatmak" gibi "milli savunmamıza","yurt savunmasına"zararlı siyaset izlemeyeceğine yemin eden Halkın Sesi'nin dilinde "bağımsızlığı savunmanın"tek anlamı vardır, o da devlet bağımsızlığını savunmaktır. Halkın Sesi, "Türkiye"nin bağımsızlığını savunmak" derken, Türkiye'nin sömürge değilde, bir yarı-sömürge olmasından dolayı varolan görünüşteki bağımsızlığını; devlet bağımsızlığını, iki süper devlet ve özellikle Rus Yeni Çarlarına, onların saldırı ve sömürgeleştirme, girişimlerine karşı savunmayı kastetmektedir.

Zaten aynı yazıda; 103, sayıdaki "seçimler" yazısında Halkın Sesi bunu şöyle ifade ediyor:

"... bugün de ülkemizin bağımsızlığını iki süper devlete karşı savunmak ve özellikle Rus Yeni Çarlarından gelebilecek bir saldırıya şimdiden hazırlanmak görevi önümüzde durmaktadır."

Demekki "bağımsızlığı savunmak", özellikle ve esas olarak Yeni Çarlara karşı Türkiye'nin devlet bağımsızlığını savunmak demekmiş. Bu bağımsızlık anlayışı, proleter devrimcilik iddiasıyla ortaya çıkan Halkın Sesi gibi "güzide" bir siyasi akım için biraz "ileri" sayılmazmı?

Proleter devrimciler elbette ülkemizi sömürgeleştirmeye, devlet bağımsızlığınıda yoketmeye yeltenen emperyalist saldırganlara karşı çıkarlar. Devlet bağımsızlığını korumak için mücadele de ederler. Ancak bağımsızlık anlayışlarını devlet bağımsızlığını koruma üzerine inşa etmezler. Proleter devrimciler ülkemizi sömürgeleştirmeye, görüşündeki bağımsızlığı da ortadan kaldırmaya çabalayan emperyalist güçlere karşı mücadele ederlerken de, bağımsızlık anlayışlarının esas muhtevasını devlet bağımsızlığını; görünüşteki bir bağımsızlığın yarı-sömürgeliği savunmak değil, her türlü emperyalist sömürü, baskı ve tahakkümü kökten kazıyarak gerçek bağımsızlığı kazanmaktır.. Buda ancak milli demokratik halk devrimi yolunda cesaretle ilerlendiğinde başarılabilir. Bugün de proleter devrimcilerin bağımsızlık anlayışının esası mevcut "bağımsizliği" savunmak değildir. Proleter devrimcilerin görevi, görünüşteki bağımsızlıkla kitleleri avutmadan, bu "bağımsızlığın " olanca sahteliğini kitlelere açıklamak, onları yarı-sömürge yapıyı parçalamak yolunda emperyalizme bugün özellikle iki süper devlete ve onların sadık uşağı faşistlere ve sosyal faşistlere karşı kararlı mücadeleye seferber etmektir. Yani bugün bizim bağımsızlık anlayışımızın esasını, iki süper devlete karşı mevcut "bağımsızlığı" savunmak değil, yarı-sömürge yapının tasfiyesi oluşturur. Ve bugün ülkemizin bağımsızlığını gerçekleştirme mücadelesi faşist diktatörlüğü yıkma, sosyal-faşist gelişmeyi önleme, demokratik halk iktidarını kurma mücadelesinden geçer. Halkın Sesi yarı-sömürge yapının tasfiyesinden, emperyalizmin, sosyal-emperyalizmin ve bugün özellikle iki süper devletin sömürü ve tahakkümüne son vererek ülkemizin bağımsızlığını gerçekleştirmekten sözetmiyor. Halkın Sesi'nin savunduğu bağımsızlık anlayışı hakim sınıflar için kabul edilemez değildir. Halkın Sesi Mustafa Kemal'in bağımsızlık anlayışından daha ilerisini savunmuyor. Sömürgeleştirmeye karşı çıkıyor ama yarı-sömürge yapıyı parçalamaya yönelmiyor. Halkın Sesi açıkça faşistlere karşı, faşist diktatörlüğe karşı bu kuvvetleri yıkmak için değil, Rus sosyal-emperyalistleriyle uzlaştıkları için mücadele ettiğini yazıyor. 6 sene önce PDA'da "faşizme karşı mücadele iktidar mücadelesi değildir" diye yazıldığını hatırlayacak olursak, aradan geçen yılların fazla bir şey değiştirmediği görülecektir. Değişen tek şey hakim sınıflarla işbirliği yolunda atılan hızlı adımlardır. Halkın Sesi halkı oy vermeye çağırdığı "devrimci","halkın temel taleplerini" içeren programında, faşist diktatörlüğün yıkılması, sosyal-faşist gelişmenin önlenmesi; demokratik halk iktidarının kurulması sorununa hiç yer vermemiştir. İktidar sorununa bu ilgisizlik tesadüf değil, sınıf işbirliğinin ta kendisidir. Faşist diktatörlüğe karşı, onu yıkmak için değil, Rus sosyal-emperyalistlerine karşı daha tutarlı tavır alması için "mücadele" eden Halkın Sesi'nin bu gidişle, Halk kitlelerinin gelişen demokratik halk iktidarı mücadelesine "milli birliği zedeliyor" "40 milyonun Yeni Çarlara karşı yekvücüt olmasını önlüyor" diye karşı çıkması, "bağımsızlığı savunmak için iç barışı tesis etmek gerekir" teorisını ortaya sürmesi şaşırtıcı olmıyacaktır.

Çeşitli siyasi akımların seçimlerde belirledikleri tavırları, kitlelere onların nitelikleri hakkında fikir verecektir. Halkın Sesi'nin iktidar meselesine hiç yer vermediği programı, kitlelere onun devrimden vazgeçmiş reformcu bir siyaseti temsil ettiğini gösterecektir. Halkın Sesi hakim sınıflarla elele "bağımsızlığı savunurken", toprak meselesiyle ilgili sözler sarfetmekten de geri durmuyor. Ama hemen belirtelim ki Halkın Sesi"nin "toprak devriminden taviz vermemiz sözkonusu değildir" sözü çok kaba bir aldatmacadır. Programına faşist diktatörlüğü yıkma, sosyal-faşist gelişmeyi önleme, demokratik halk iktidarını kurma yani kısaca iktidar sorununu koymayan, faşistlere onları yıkmak için değilde Sovyet sosyal-emperyalizmine daha kararlı tavır almaları için karşı çıkan, "proleter devrimcilerin bugünkü siyaseti ordunun parçalanması ve zayıflatılması amacı taşımıyor" (Aydınlık, Sayı.72, s.19) diyebilen bir siyasi akımın "toprak devriminden taviz vermemiz sözkonusu değildir" demesi iki yüzlülükten başka birşey olamaz. Bugün siyaseti "ordunun parçalanması ve zayıflatılmasını " amaçlamayan bir akım toprak devriminden vazgeçmiş demektir. Programına faşist diktatörlüğü yıkma ve sosyal-faşist gelişmeyi önlemeyi koymayan bir siyasi akım toprak devriminden vazgeçmiş demektir, tutarlı demokrat sayılmaz. Zaten Halkın Sesi, progra-

HALKIN KURTULUŞU, HALKIN BİRLİĞİ ve HALKIN YOLU'nun Ortak Açıklaması

Kitle eylemleri ve devrimci proletaryanın tavrı üzerine

Devrimci proletaryanın her somut eylemi, yığınları siyasi bakımdan eğitmenin, onları öncünün saflarına kazanarak devrimin temel hedefleri doğrultusunda seferber etmenin bir aracı; proletaryanın hem kendisini, hem de müttefiklerini örgütleyebilmesi yolunda bir adım olmalıdır.

Devrimci proletaryanın, devrimin temel sloganlarını yığınlara mal etmesinin en etkili, belki de en önemli yollarından bir tanesi de kitle eylemleridir.

Kitlelerin acil ekonomik, demokratik ve siyasi taleplerini gerçekleştirme doğrultusunda mücadeleye atıldığı, fakat örgütsüz ve öndersiz olduğu günümüzde, her kitle eylemi, reformistlerin ve revizyonistlerin kitleler üzerindeki etkinliğinin kırılmasının bir aracı olabileceği gibi, aynı zamanda, öncü ile yığınlar arasındaki organik bağın pekişmesi yolunda ileri bir adım olabilir.

Devrimci proletaryanın, bugüne kadar, her türlü kitle eylemindeki genel tavrının, bu genel siyasi perspektiften kaynaklandığını söyleyemeyiz.

Bu ilkeli olmayan tavırlar, birçok eylemde, ya her türlü tavizi reddedecek kadar 'sol', ya da burjuvazinin çeşitli kesimlerinin genel siyasetine tabi olacak kadar 'sağ' bir şekilde kendini göstermiştir.

Proleter devrimciler, bugünkü şartlarda bu tip ilkesiz tavırları öncelikle reddetmeli ve bu konuda genel bir taktik siyasi çizgi tesbit etmelidirler.

Böyle bir tesbit, seçimlerin yaklaştığı, kitle eylemlerinin giderek yoğunlaştığı, ve daha da önemlisi CHP'nin, yığınların kabaran anti-faşist mücadelesini düzenin ve parlamenterizmin dar sınırları içerisinde hapsederek pasifize etmeye çalıştığı günümüzde, daha da bir önem ve acillik kazanmıştır.

PROLETER DEVRİMCİLERİN VE YURTSEVERLERİN KİTLE EYLEMLERİNDE İZLEYECEKLERİ SİYASİ TAKTİKLER, DEVRİMİN UZUN VADELİ ÇIKARLARINA HİZMET ETMELİDİR.

İster CHP tarafından düzenlenen "seçim mitingleri" olsun, isterse diğer kitle eylemleri olsun, proleter devrimcilerin ve yurtseverlerin genel tavrı, devrimci proletaryanın izleyeceği bütün siyasi taktikler, uzun vadede kitleleri kazanmaya, kitleleri siyasi bakımdan eğitmeye, öncü ile kitleler arasındaki bağı pekiştirmeye, kısacası kitleleri devrim doğrultusunda seferber etmeye kısa vadede ise küçük-burjuva siyasi hareketleri sosyal-faşistlerden koparmaya, reformizmin ve revizyonizmin kitleler üzerindeki ideolojik ve siyasi etkinliğini kırmaya, proleter devrimciler arasındaki eylem birliğinin gerçekleşmesine vb. hizmet etmelidir.

Bu bakımdan herhangi bir kitle eylemi, devrimci proletarya için bir amaç değil, kitleleri devrim yolunda seferber etmenin bir aracı olmalıdır.

Esasen proleter devrimciler, gerek CHP mitinglerine, gerekse diğer kitle eylemlerine, daha fazla slogan bağırmak için veya "gövde gösterisi" yapmak için değil, tam tersine kitlelerle sıcak ilişkiler geliştirmek için, içinde bulunduğumuz devrimci aşamada proletarya ile diğer ezilen sınıf ve tabakalar arasında objektif olarak var olan ittifakı, subjektif olarak da gerçekleştirmek için katılmalıdırlar.

Sloganlar, ancak bu amaca, kitleleri devrim doğrultusunda seferber etme ve onları siyasi bakımdan eğitme amacına hizmet ettiği ölçüde devrimcidir.

Aksi bir görüş, şüphesiz ki, devrimci proletaryanın değil, amaç ile araç arasındaki diyalektik bağı kavramak istemiyen küçük burjuvazinin görüşüdür.

Proletaryanın müttefikleri ile organik bağının kurulmasına ve pekişmesine hizmet ediyorsa, kitlelerin siyasi bakımdan bilinçlenmesinin ve uzun vadede devrim doğrultusunda seferber olmasının önüne set çekmiyorsa, küçük-burjuva siyasi hareketlerin reformistlerin ve revizyonistlerin etki alanından kurtularak tutarlı olmaya yönelik bir anti-faşist ve anti-emperyalist siyasi çizgi benimsemesini sağlıyorsa, yani devrimci proletaryanın, kazanılabilecek güçleri kazanma, tarafsızlaştırılacak güçleri tarafsızlaştırma ve düşmanı tecrit etme genel siyasetine uygun düşüyorsa, proleter devrimciler ve yurtseverler, sloganların muhtevasından değil, ama sloganların atılış biçiminden, sloganların eylemde kullanılış biçiminden taviz verebilirler, ve vermelidirler.

Devrimin uzun vadeli çıkarlarına hizmet ettiği takdirde bu taviz, olumsuz değil olumludur, sınıf mücadelesini geriletici değil, ilerleticidir.

Bu ilke sadece belirli sloganlar açısından değil, temel sloganlar açısından da geçerlidir.

Bu ilkeyi hayata geçirirken proleter devrimciler, doğmatik bir şekilde değil, tersine eylemin özelliğini, eylemin yapıldığı bölgenin somut koşullarını, güç ilişkilerini ve devrimci proletarya hareketinin özgül yapısını dikkate alarak esnek bir şekilde hareket etmeli, ve uygun biçimler bulmalıdırlar.

Ama hiç bir özgül yapı, yukarıda ifade etmeye çalıştığımız genel leninist ilkenin reddine bahane olmamalı, ilkesizliği geliştirmemelidir.

Ayrıca bir kitle eyleminde kullanılacak sloganlar, esas olarak, eylemin muhtevası ve eylemin hedefi etrafında yoğunlaştırılmalıdır. Fakat hedef sloganları ile temel sloganlar arasındaki diyalektik bağ göz ardı edilmemeli, temel sloganlar hedef sloganlarına yansıtılmalıdır.

Kitle eylemlerinde gerçekleştirilecek ittifaklarda, devrimci proletarya hareketinin ideolojik, siyasi ve örgütsel bağımsızlığı titizlikle korunmalıdır. "Hem ittifak hem mücadele" ilkesi, devrimci proletaryanın müttefiklerine karşı her dönemde uygulaması gereken temel bir ilke olmalıdır.

Bütün proleter devrimciler, ittifak içinde devrimci proletarya hareketinin ideolojik, siyasi ve örgütsel bağımsızlığını korurken, aynı zamanda, devrimci proletarya hareketinin saflarında belirebilecek sapmalarla, her türlü tavizi reddeden 'sol' anlayışla, ve tavizleri amaç haline getirerek sınıf mücadelesini reformlar uğruna mücadele düzeyine indirgeyen 'sağ' anlayışla en tavizsiz bir biçimde mücadele etmelidirler.

CHP'nin düzenlediği "seçim mitinglerine" veya diğer kitle eylemlerine katılma taktiği, devrimci proletarya hareketinin günümüzdeki siyasi taktiğinin tamamı değil, bir parçasıdır. Proleter devrimciler, kitleleri devrim doğrultusunda seferber edebilmek için, devrimin temel sloganlarının kitleler arasında maddi bir güce dönüşebilmesi için bağımsız siyasi kampanyalar düzenlemelidirler.

Ancak böyle bir siyaset, proletaryanın devrimci siyaseti olmaya hak kazanabilir.

mında sözümona toprak meselesini ihtiva eden maddeyide muğlak bir biçimde formüle etmiştir. Halkın Sesi halkı oy vermeye çağırdığı, CHP'nin kabul etmesi için ricada bulunduğu programında "toprak ağalarının topraklarına tazminatsız elkonarak, topraksız ve yoksul köylülere bedelsiz olarak dağıtılacak" gibi bir ifadeden dehşetle kaçınarak, programını CHP için kabul edilebilir bir biçime sokmak için "toprak ağalarının topraklarının, yoksul ve topraksız köylüye dağıtılması" şeklinde ki muğlak bir ifadeyi seçmiştir.

Halkın Sesi "seçimlerde proletarya ... iki süper devlet özellikle Rus sosyal-emperyalizmini hedef almalıdır". "iki süper devlet özellikle Rus Yeni Çarlarına karşı birleştirilebilecek bütün güçleri birleştirmek için mücadele" edelim diye yazıyor. Bugün Türkiye'de özellikle Rus Yeni Çarlarına karşı birleştirilebilecek güçler oldukça geniştir. Herşeyden önce ve esas olarak Rus Yeni Çarlarına karşı birleşebilecekleri birleştirmek isteyen bir siyaset hakim sınıfların Amerikancı kesimlerinin de yedeğinde duruyor demektir; bir emperyaliste dayanarak diğerine karşı mücadeleyi savunuyor demektir. Bunu tespit etmek için, o siyasi akımın açıkça ben bir emperyaliste dayanarak diğerine karşı mücadeleyi savunuyorum demesini beklemek çok saflık olur. Bu ittifak siyaseti ile Halkın Sesi, bırakalım liberal CHP'ni, DP gibi Amerikancı faşist partilerin yedeğine düşmektedir. İttifaklar konusunda özellikle Rus Yeni Çarlarına karşı birleştirilebilecek güçleri birleştirmeyi öngören Halkın Sesi gibi bir siyasi akım, Rus Yeni Çarlarına karşı DP gibi Amerikancı partilerle ittifak yapmak için çabalarını esirgememelidir. Nitekim Halkın Sesi seçimler yazısında bu konuda açık bir kapı bırakıyor ve şöyle yazıyor; "Seçimlerde iki süper devletin işbirlikçisi partilerin tecrit edilmesi için var gücümüzle mücadele edeceğiz. Faşist terörün esas sorumlusu olan AP, MHP, CGP aynı zamanda bağımsızlığın azgın düşmanlarıdır. Bu Amerikancı partiler bir yandan yurdumuzun kapılarını Rusya'ya açarken öte yandan bağımsızlık güçlerine saldırmaktadırlar. Seçime girsinler veya girmesinler revizyonist partilerin teşhiri ve tecrıtı, özellikle CHP'ye sızarak geliştirmeye çalıştıkları et

De.sa.15'de

kars

Zulmün hesabı sorulacaktır

1976 yılında okulumuz öğrencileri, öğretmenlik haklarının ellerinden alınmasından dolayı boykota gitmişlerdi. Okulun faşist müdürü ve diğer faşistler direnişi kırabilmek için ellerinden gelen herşeyi yaptılar.

Önce okuldaki devrimci, demokrat öğretmen kadrosunu okuldan sürdüler. Jandarma, okulun etrafını kordon altına aldı. Okuldaki öğrenciler, halktan da aldıkları desteğe dayanarak uzun süre direndiler. Faşistler öğrencilerin direncini kıramıyacaklarını anlayınca, kaleyi içten fethetme yoluna gittiler. Okuldaki devrimci öğrencilerden 57 kişiyi okuldan uzaklaştırdılar. Bazılarının okuma haklarını ellerinden aldılar. Bununla da yetinmeyerek Van'dan 200 faşisti okula getirdiler. Öğrenciler ve halk gelen faşistleri okula sokmadı. Gelen faşistler geldikleri gibi geri gittiler.

Ama faşistler yine boş durmadılar. 1977 başlarında okula 12 faşist öğretmenin tayinini yaptılar, 150 Van'dan, 150 de Trabzon'dan olmak üzere 300 faşisti getirerek okula yerleştirdiler.

Bu faşistler için, şimdiye kadar okulda olmayan konfor sağlandı. Banyo, sinema, gazino, lokanta vs. Okulda söylenen halk türkülerinin, devrimci marşların yerini faşistlerin "Bozkurt", "Çırpınırdı Karadeniz" marşı gibi marş ve türküler aldı. Yemekten sonra herkesin dini inançları istismar edilerek zorla faşist yemek duası ettirilmeye başlandı. Devrimci öğrenciler, banyoda, yemekhanede, sınıfta tutulup dövülmeye başlandı.

Okula yeni tayini yapılan faşist müdür Bedir Mert daha önce Ardahan Lisesi'ndeki pisliklerinden, ahlaksızlıklığından, yolsuzluklarından dolayı Sivas'ın bir kazasında orta okul öğretmenliğine sürülmüştü. Faşist MC döneminde mükafatlandırılarak, öğretmen okuluna müdür olarak geldi. Aynı ahlaksızlıkları bu okulda da devam ettirmeye başladı. Okulda faşistlerin yaptıklarını desteklemektedir. Okulda şimdiye kadar görülmemiş bir ahlaksızlığı da yapmadan geri kalmamış; yatılıda okuyan kız öğrencilerin yatakhanelerini geceleyin kontrol etmiştir. Bir demokrat öğretmen engel olmak istemişse de fayda etmemiş, kız öğrenciler bu hareketi protesto etmişlerdir.

Ayrıca Susuz halkı üzerinde de faşist zulüm ve baskı her geçen gün artmaktadır. Faşist jandarma komutanı Haydar Aslan Susuz halkı üzerinde terör havası estiriyor. Arama emri olmadığı halde geceleyin önüne geçen herkesi arıyor. Aklı estiğini karakola çekip dayak atıyor, özellikle devrimcilere baskı uyguluyor.

Bu faşist, Vartinik operasyonunda Ali Haydar Yıldız'ın vurulup, İbrahim Kaypakkaya'nın yaralanmasında ve buz üzerinde yürütülmesinde görev alanlardandır.

Daha geçenlerde liseden çıkıp çarşıda dolaşan devrimci öğrencileri zorla arabasına bindirip karakola götürmek isterken halktan tepki görmüştür. Halk, öğrencileri bu faşiste teslim etmemiş, faşistin üzerine yürümüş, faşist başçavuş halka silah çekerek hükümet konağına sığınmak zorunda kalmıştır.

Susuz halkı bu yapılanları yutmamaktadır. Bu zulmün hesabını tek tek soracaktır.

SUSUZ'DAKİ FAŞİST BASKI VE ZULME SON,
FAŞİSTLER İLKÖĞRETMEN OKULUNDAN ELİNİZİ ÇEKİN,

SUSUZ'DAN BİR DEVRİMCİ

pertek

Mezhep ayrılıklarını körükleyen faşistlere kanmayalım

Daha ders yılı başındayken faşist okul idaresi, faşist polisle işbirliği kurarak devrimci ve yurtsever öğrenciler üzerinde baskı kurmaya başladılar. Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının kurtuluşu uğrunda mücadele veren ve 24 Ocak 1973 yılında faşistler tarafından alçakça katledilen Ali Haydar Yıldız yoldaşı anmak için forum düzenlemiştik. Forumdan sonraki günlerde faşist okul idaresinin yardımıyla faşist öğrenciler, devrimci ve yurtsever öğrenciler üzerinde baskı yapmaya çalıştılar. Fakat bu faşist baskılara karşı yılmadan mücadele eden devrimci ve yurtsever öğrenciler karşısında faşistler gerilemek zorunda kaldılar.

Mart ayı içinde faşistlerin bir devrimci kız arkadaşı dövmelerinden sonra tekrar olaylar çıktı ve bir hafta sürekli devam etti. Olaylar sırasında faşist okul idarecileri, faşist polis ve sivil faşistlerle üçlü bir ittifak kurarak devrimcilere açık bir şekilde saldırdılar. Bir faşist bekçi bir arkadaşımızı komiserin de gözleri önünde kıyasıya dövdü. Arkadaşımız iki şahit ile birlikte şikayet etti. Fakat suçlu bekçinin yerine, arkadaşımızı 11 gün tutukladılar. Olayların peşinden kendilerini suçsuz ve tarafsız göstermek için, faşist Kaymakam Selahattin Ekremoğlu aracılığı ile okulu süresiz kapattırdılar. Kendilerini kamuoyuna tarafsız göstermek ve halkı da bu yalanlarına inandırmak için, kitlelerin gözünde iyice teşhir olan faşist idareyi de değiştirdiler. Fakat yeni getirilen okul idaresi ve müdür eski idareden daha azılı faşisttir. Yeni azılı faşist müdür ve diğer idareciler kendilerine bir tarafsızlık pozu vererek kendilerini iyi tanıtmaya çalıştılar. Fakat daha ilk günde bunların maskeleri düştü. Gerçek yüzleri ortaya çıktı. Bu faşist idare göreve geldiği ilk günden itibaren devrimci öğrenciler üzerinde baskı yapmaya başladı.

Türkiye'nin her tarafında olduğu gibi Pertek'teki hakim sınıflar, gerici çevreler de bu mücadeleyi yozlaştırıp yoksul halka bir alevi-sunni çatışması imiş gibi göstermeye çalışıyorlar. Örneğin halkın düşmanı azılı faşist olan Recep Sayan, Kemal Kişmiroğlu vb. gibi öğretmenlerde öğrenciler arasında mezhep kışkırtıcılığı yapıyorlar. Yine Recep Sayan isimli azılı faşist köpek olaylar sırasında da faşist öğrencilere silah verdi. Fakat gerçek böyle değildir. Buradaki mücadele (Türkiye'nin her yerinde olduğu gibi) bir sınıf mücadelesidir. Yani ezilenlerle ezenlerin mücadelesidir.

Fakat faşistler şunu iyi bilsinler ki, tüm oyunları boşa çıkacaktır. Halkın yükselen devrimci mücadelesi karşısında, gerçekleşmeye doğru ilerleyen alevi-sunni yoksul halkların birliği karşısında yerle bir olacaklardır. Tüm yoksul halkımıza şöyle sesleniyoruz; ülkemizdeki faşist diktatörlüğe ve sosyal-faşist gelişmeye karşı mücadelede evlatlarınızın ve proleter devrimcilerin saflarında yer alın. Ancak böyle birlikte mücadele edersek faşizmi, sosyal-faşizmi yokedebiliriz.

ALEVİ-SÜNNİ BİR OLSUN,
FAŞİSTLER, SOSYAL-FAŞİSTLER KAHROLSUN,

PERTEK LİSESİ'NDEN BİR GRUP ÖĞRENCİ

FAŞİSTLER MÜCADELEMİZİ DURDURAMAZ

Halkımıza ve öğrenci gençliğe yapılan baskılar okulumuza şöyle yansıdı. Sene başında okul idarecileri tarafından bizlere uygulanan baskılar ikinci dönemde daha da yoğunlaştı. Faşist öğretmenler bizlere Yeni Asya yayınlarından çeşitli kitaplar tavsiye ederek zorla okutturmaya çalıştılar. Bunları başaramayınca faşist ideolojinin muhtevasını taşıyan "Kırım kan ağlıyor" ve Yeni Asya yayınlarının bazı eserlerini ödev olarak verdiler, "ödevi yapmayan sınıfta kalır" diyerek bizleri not baskısıyla ve sınıfta bırakmayla tehdit ettiler. Bizler sınıflarda bunları protesto ederek bir saat derslere girmedik. Bunun yanısıra faşist öğretmenler bazı ilerici, devrimci arkadaşlarımızı ders yazılı notları iyi olduğu halde düşük vermekte ve sınıfta bırakmak istemektedir. Bunun yanında bazı arkadaşlarımızı okul idarecileri tek tek çağırarak dövüp okuldan atmakla tehdit etmektedirler. Ayrıca çeşitli bahanelerle son günlerde 20'ye yakın arkadaşlarımızı çeşitli tart ve diğer cezalara çarptırmıştır. Ayrıca 2 öğrenci arkadaşımıza da 1 sene okuma hakları alınma ve diğer senelerde de ilimiz dışında okuma cezası verilmiştir.

Ayrıca okulumuzdaki öğretmen kadrosunun çoğu faşisttir. Derslerde hep faşist propaganda yapılır.

Faşist öğretmenlerin birkaçı şunlardır;

Yılmaz Kızıltan: Müdür
Kemal Canlı: İdareci,
Bünyamin ....: Düşük not veren öğretmen,
Ali Bayrak,
Rauf Çakır.

Okulumuzda gelişen devrimci mücadeleyi bastırmak için komprador burjuvazi ve toprak ağalarının uşaklığını yapan okul müdürü her yola baş vurmaktadır. Okul kantininde sivil faşist beslemeleri barındırarak bizlere saldırtmaktadır. Okul müdürü, faşist beslemeler ve polis işbirliği ile gelişen mücadelemizi bastırmağa çalışmaktadırlar.

21 Mart günü akşam saatlerinde faşistler toplu halde okul bahçesinde bizlere saldırdılar. Fakat bizler bu saldırıyı püskürttük ve faşistler hak ettikleri cevabı aldılar, daha sonra toplu halde marş söyleyerek okuldan uzaklaşırken, polisler bize saldırdı. 4 arkadaşımızı yakalayıp karakola götürdüler. Feci şekilde döverek bıraktılar. Bu arada bir arkadaşımızın dişini kırdılar.

Faşist idare mücadelemizi bastırmak için her yola başvurmaktadır. Her sınıfta birer kişiyi çağırıp ispiyonculuk teklif etmektedirler. Bunu kabul etmiyenleri tehdit etmektedirler.

Faşistlerin bu oyunları bizi haklı mücadelemizden döndüremez. Halkımızın kurtuluşu uğruna sonuna kadar mücadele edeceğiz.

KAHROLSUN IRKÇI, ŞOVEN, GERİCİ EĞİTİM SİSTEMİ,
KAHROLSUN FAŞİZM, SOSYAL-FAŞİZM,

ERZİNCAN LİSESİ ÖĞRENCİLERİNDEN BİR GRUP

iskenderun

Boyun eğmek kurtuluş değildir

Bundan 3 hafta önce İskenderun'un mahalli gazetesi Özgür'de "Biz Atatürk Okulu Öğrencileri Halkımıza Sesleniyoruz" başlığıyla faşist okul müdürünü teşhir eden bir yazı yayınlandı. Bu yazı üzerine Müdür telaşa kapıldı, şehrin sözde ilerici kişilerine "ben böyle bir şey yapmadım" diyerek velilere karşı acizliğini gösterdi. Bu yazıdan sonra ve biz öğrencilerin kararlı direnişiyle geri çekilmek zorunda kaldı.

Bu gelişmeden sonra biz öğrencilere güven geldi; haksızlığa karşı direnilirse bu haksızlıkları kısmi de olsa geriletebileceğimizi anlayarak ve faşist müdürün bu haksız baskılarına karşı velilerle birleşmeye çalışarak müdüre karşı daha da aktif mücadeleye başladık. Müdür yine çareyi baskıları yoğunlaştırmakta buldu. Bir erkek arkadaşla kız arkadaşı beraber gezince idareye çekip; "Ne konuşuyorsunuz?", "Neden beraber geziyorsunuz? " gibi acaip sualler soruyor; fakat biz öğrencilere artık eskisi gibi baskı yapamıyor. Ama baskıyı çeşitli yollarla yoğunlaştırmaya çalışıyor. Bunu da başarabilmek için öğrencilerin kararlı mücadelesini ve birliğini kırmaya çalışıyor. Aynı zamanda Maden-İş yöneticilerinin getirmiş olduğu İGD'li sosyal-faşist beslemeler de bu müdürün faşist baskılarına yardımcı oluyorlar. Nasıl yardımcı oluyorlar? Şöyle ki; Gazete ve çıkan yazı üzerine, Müdür Gazetenin Yazı İşleri Müdürü'nü kendisinin haysiyet ve şerefiyle (!) oynadığı için mahkemeye verdi; bu nedenle bu yazıda geçen olayların doğruluğu için öğrencilerin şahitliği gerekiyordu. Ayrıyeten müdür hakkında soruşturma açıldı. Yine biz öğrencilerin ifadesine baş vurulacaktı.

Öğrenciler, geniş propaganda ve ajitasyon çalışmaları sonucunda gazetede yayınlanan yazıya katıldıklarını söyleyip yazının altına imza attılar. Bu sırada sosyal-faşist beslemeler "sızi okuldan atacaklar" diye bazı öğrenci arkadaşlarımızın gözünü korkutup kafalarını bulandırmaya çalışarak müdüre yardımcı oldular. Ve "bu yazıyı kim gazeteye verdiyse gelsin müdürden özür dilesin, müdür af edecek ve olan bitenleri unutacak" diye devrimci, yurtsever öğrencilere bu öneriyi getirdiler. Fakat öğrenciler bu öneriyi kabul etmediler. Dolayısıyla bu oyuna gelmediler.

Sosyal-faşistler her zaman olduğu gibi öğrenci gençliğin işçi-köylü gençliğin yanında yer almadılar ve alamayacaklardır. Çünkü onlar efendileri Rusya'nın yanında yer alıyorlar.

Peki soruyoruz? Biz bu baskılardan nasıl kurtulacağız? Boyun eğmekle mi? Yoksa Rusya'dan müdür gelecek ve bizi mi kurtaracak? Hayır,

Biz ancak çeşitli milliyetlerden halkımızın birlik ve mücadelesiyle ve biz öğrencilerin mücadelesini halkımızın mücadelesiyle birleştirerek kurtulacağız.

FAŞİZME, SOSYAL-FAŞİZME ÖLÜM, HALKA HÜRRİYET!

İSKENDERUN'DAN BİR DEVRİMCİ ÖĞRENCİ

TÖB-DER Yönetiminin sosyal-faşist baskısına karşı öğretmenlerin mücadelesi yükseliyor

TÖB-DER Genel Merkezini ellerinde tutan revizyonist yöneticiler, ihraç, şube kapatma, devrimcileri karalama vb. yollarla örgütü bölme ve örgüt iiçi demokrasiyi yoketme faaliyetlerini gözü dönmüşcesine sürdürüyorlar. . Nitekim 20 TÖB-DER şubesinin Gültekin Gazioğlu ve ortakları tarafından fehsedilmesini protesto eden, bu uygulamayı anti-demokratik bulduğunu bildiren Urla şubesi yönetim kurulu hemen feshedildi. Urla şubesinin yönetim kurulunun işten el çektirildiğini bildiren Genel Sekreter Mustafa Düzgün imzalı yazıda şöyle denilmektedir: Urla şube yöneticileri "örgüt yöneticilerini anti-demokratik ve faşist bir uygulama yapmakla suçladıklarından işten el çektirilmişlerdir:

1. Adı geçen şube yöneticileri işledikleri suçtan dolayı onur kuruluna sevkedilmişlerdir." Görüldüğü gibi Gazioğlu,M.Düzgün vb. lerini eleştirmek bile suç sayılmaktadır. Görevden elçektirilen Urla TÖB-DER yöneticileri durumu şiddetle protesto etmekte ve faşist nitelikteki uygulamalara karşı mücadele edeceklerini bildirmektedirler.

Diğer yandan TÖB-DER Alaca şubesi genel merkezin bu tasfiye eylemlerini faşist nitelikte görmekte ve bu devrim düşmanı tutumu lanetlemektedirler. Tosya TÖB-DER şübesi yayınladıkları bülten aracılığıyla, sosyal-faşist yöneticileri mahkum etmekte ve feshedilen şube yönetimleriyle omuz omuza olduklarını bildirmektedirler. TÖB-DER Gördes şubesi, kongrede oy çoğunluğuyla aldığı kararda genel merkezin tutumuna şiddetle karşı çıkmıştır. TÖB-DER Yahyalı şubesi başkanı Rıfat Temel, Kemah şube başkanı Hüsnü Çağrı genel merkezin uyğulamalarına karşı olduklarını bildirmişlerdir. Kavak şubesi sekreteri, Vezirköprü şubesi sekreteri, Havza şubesi yönetim Kurulu, Araç şubesi Başkanı, Çatalzeytin şubesi başkanı. Kastamonu şubesi yönetim kurulundan bir üye, Adana şube başkanı, Tekirdağ şube yönetim kurulu ve yüzlerce öğretmen Genel Merkezin tutumuna karşı çıkmaktadırlar. Yurtsever,demokrat ve devrimci öğretmenlerin ve şube yönetimlerinin örgüt içi demokrasiyi sağlama yolunda revizyonist yönetimi yıkmak için yürüttükleri kararlı mücadele bütün şubelere yayılacak ve gözü dönmüş devrim düşmanı sosyal-faşist yöneticiler hakettikleri cevabı ergeç alacaklardır. Halkımızın faşizme ve sosyal-faşizme karşı gelişen Halk Demokrasisi mücadelesi nasıl önlenemiyorsa, öğretmenlerin mücadelesi de hiçbir şekilde önlenemeyecektir.

Hozatlı öğretmenler yönetimi protesto ediyor

Sosyal-faşist TÖB-DER yönetiminin, aralarında Hozat'ın da bulunduğu 21 TÖB-DER Şube Yönetimini feshetmesi, 69 Hozat TÖB-DER üyesi tarafından Genel Başkanlık'a yollanan bir yazıyla protesto edilmiştir. Protesto yazısının metnini aşağıda veriyoruz.

TÖB-DER GENEL BAŞKANLIĞINA

ANKARA

5 Şubat 1977 günü Ankara'da yapılan "Ekonomik-Demokratik Haklar" mitinginde, yurtsever, demokrat, devrimci öğretmenlerin, faşizmi, sosyal-faşizmi teşhir etmeleri üzerine buna tahammül edemeyen sosyal-faşist genel merkez yürütme kurulu 20 şube ile birlikte şubemizi de kapatmıştır.

Demokratik kitle örgütlerin de farklı görüşlerin bulunması doğaldır. Ancak sosyal-faşist genel merkez yönetim kurulu, örgütümüz TÖB-DER'i parçalayarak, yükselen devrimci potansiyeli efendileri Rus sosyal-emperyalistlerinin yayılmacı siyasetlerini güçlendirmek ve ülkemizi sosyal-emperyalistlere peşkeş çekme amacını gütmektedir.

Bu anlayışa karşı çıkan devrimci, demokrat, yurtsever öğretmenleri, üyelikten ihraç etmekte tehdit etmekte, en etkin çalışmaları olan öğretmen arkadaşlar onur kuruluna verilerek savunmaları alınmakta, üyelikten atılmaları için her türlü çaba harcanmaktadır.

Biz aşağıda imzaları bulunan Hozat TÖB-DER Şubesi üyeleri, genel merkezin bu sosyalist maskeli faşist yüzünü sergilemenin görevimiz olduğunu bildiririz.

HOZAT-TÖB-DER ÜYELERİNDEN 69 İMZA

İslahiye TÖB-DER Genel Kurul kararı

ÖĞRETMEN ARKADAŞLAR!

TÖB-DER Yönetim Kurulu, 20 TÖB-DER Şubesi'ni feshetti. Ve yüzlerce öğretmen hakkında "TÖB DER'den atma isteğiyle" soruşturma açtı.

TÖB-DER içinde değişik düşünceler bulunduğu herkesçe bilinmektedir. Bu durum, demokratik kitle örgütlerinin en önemli gereklerinden biridir.

Ancak, TÖB-DER Yönetim Kurulu, bütün bunları çiğneyerek kendisi gibi düşünmeyen şube ve öğretmenler hakkında soruşturma açtırmak ve örgütten atmak istemektedir.

Öğretmen iradesine saygı göstermeyen, öğretmenlerin seçtiği yönetimleri kendi gibi düşünmediği için kapatmaya giden tutum öğretmenlerin menfaatine ve birliğine hizmet etmez. Bu yol bir kere açıldı mı, artık örgüt içinde değişik görüş savunanlar üzerinde baskılar sürüp gidecek, Yönetim Kurulu'ndan ayrı düşünenler örgütten atılacaklardır. Bu yol bizi nereye götürür? Tabii ki, örgütümüzün parçalanmasına, hakim sınıfların karşısında zayıflamasına ve öğretmenlerin birliğinin çözülmesine götürür. Bu yolu seçecek miyiz? Elbette hayır! Çünkü TÖB DER öğretmenlerin birliği ve menfaati temelinde kurulmuştur. Ve biz bunu yaşatmak istiyoruz.

Bu nedenlerle biz, örgüt içinde demokrasiyi çiğneyen, düşünce özgürlüğünü ortadan kaldırmaya yönelen bütün uygulamalara karşıyız. Her öğretmenin kendi düşüncelerini savunmasından doğal bir şey olamaz. Bu nedenlerle de düşünceler üzerinde baskılar olmamalıdır.

Biz öğretmenler, yıllardır hakim sınıfların düşünce ve fikirler üzerindeki baskı ve şiddetine karşı mücadele ettik. Örgütümüzde de, düşünce ve fikirlerinden ötürü öğretmenler hakkında soruşturma açılmasını istemiyoruz. İhraçlara, soruşturmalara hemen son verilmelidir! Yönetim Kurulu'nun feshettiği şubeler derhal açılmalı, o şubelerin öğretmenlerce seçilmiş yöneticileri işbaşında kalmalıdır!

Bizler, Yönetim Kurulu'nun 20 TÖB-DER Şubesini kapatmasını ve üyeler hakkında soruşturma açmasını protesto ediyoruz.

Şube yönetimlerini ve bütün öğretmenleri Genel Merkez'in bu tutumunu kınamaya çağırıyoruz.

TÖB-DER'DE İHRAÇLARA VE SORUŞTURMALARA SON!
FESHEDİLEN YİRMİ TÖB-DER ŞUBESİ AÇILSIN! YÖNETİCİLERİ İŞBAŞINDA KALSIN!
TÖB-DER'DE DÜŞÜNCE ÖZGÜRLÜĞÜ VE ÖĞRETMEN İRADESİNE SAYGI!

9.4.1977 günü yapılan TÖB-DER İslahiye Şubesi'nin olağan genel kurulunda oy çokluğu ile kabul edilmiştir.

DİVAN BAŞKANI YUSUF TOKUŞ
ÜYE R. DOĞAN
ÜYE HASAN KUM

HALKIN BİRLİĞİ ENGELLENEMEZ!

Halkın Birliği engellenemez; baskı, terör ve zulüm bizi yıldıramaz.

Ben yoksul bir köylü çocuğuyum. Öğrenimime devam etmek için şehirdeki yakınlarımın yanında oturuyorum. Halkın Birliği'ni satarken biri koluma girdi ve beni Elazığ 1. Şubeye götürdü. Orada bana bu gazeteyi niçin satıyorsun diye sorular sordular ve bana amansızca işkence yaptılar.Tanımadığım bir kaç kişinin adını sordular. Bilmediğimi söyleyince beni dövdüler. Ellerim ve yüzüm, şiş, morartı içinde kaldı. Ondan sonra savcılığa çıkarılmadan salındım. Ben bu baskıların yanlız bana değil, halkımızın bütününe uygulandığını, devletin komprador burjuvazi ve toprak ağalarının olduğunu,kanunların ise kağıt üzerinde kaldığını öğrendim. Genelinde serbest olan gazetenin Elazığ'da sattırılmaması bunun en ufak örneğidir.

Bu gibi baskılar bizi yıldıramaz.Halkın Birliği engellenemez. Tarihi irdelediğimizde baskı, şiddet ve terörün gericileri çöküşten kurtaramadığını ve yok oluşlarının bir simgesi olduğunu görüyoruz. O halde bugün Türkiye'de teröre baş vuranlarda yok olacak, teröre uğrayanlar ise muzaffer olacaklardır.

FAŞİST VE SOSYAL-FAŞİST BASKIYA SON!
YURTSEVER DEVRİMCİ BASINA ÖZGÜRLÜK!
KAHROLSUN FAŞİST İŞKENCECİLER!

ELAZIĞ'DAN MAZLUM DOĞRU

İSLAHİYE TÖB-DER

KONGRE BAŞKANLIĞINA

Faşist diktatörlük emekçi halkımıza tüm şiddetiyle saldırırken bir yanda halkımızın mücadelesine ışık tutan devrimci, yurtsever basın üzerindeki baskılarını yoğunlaştırmakta, yöneticilerini askeri mahkemelerde yargılamaya çalışmaktadır.

Genel kurulunuzun devrimci, yurtsever basın üzerindeki sürdürülen bu faşist baskıların protesto edilmesini öneririz.

DEVRİMCİ, YURTSEVER BASINA ÖZGÜRLÜK!
ASKERİ MAHKEMELER BASINI YARGILAYAMAZ!

AYHAN AĞIRCAN - ÖĞRETMEN
NECDET EROL - ÖĞRETMEN

9.4.1977 tarihli TÖB-DER İslahiye Şubesi'nin olağan kongresinde oylama sonucu oy çokluğuyla kabul edilmiştir.

DİVAN BAŞKANI, ÜYE, ÜYE

TARSUS

Gazetelerimiz,
HALKIN BİRLİĞİ, HALKIN YOLU VE HALKIN KURTULUŞU'NA,

Biz aşağıda imzaları bulunan demokratik kuruluşlar:

1. Yazı işleri müdürlerinin tutuklanmasının son bulmasını, tutuklu yazı işleri müdürlerinin serbest bırakılmasını,
2. Askeri mahkemelerin basını yargılamasının son bulmasını,
3. Gazete ve dergilerin toplatılmasının durdurulmasını,
4. Devrimci, yurtsever basın üzerindeki faşist ve sosyal-faşist baskıların son bulmasını,

Talep eder, yurtsever halkımızı bu kampanyayı desteklemeye çağırırız.

TARSUS KÜLTÜR DERNEĞİ adına başkan MUHİTTİN ULUÇAY,
İLERİ SERAMİK İŞ SENDİKASI adına G. Sekreter MUHİTTİN DİLEKÇİ,
TARSUS YÜKSEK ÖĞRENİM, KÜLTÜR DERNEĞİ adına Sayman EDİP TARGAN,
TARSUS HALK SAHNESİ adına başkan SALİM POLAT.

BASINA AÇIKLAMA

Basına yazılı bir açıklama yapan 58 avukat, Askeri Mahkemelerin basını yargılamasına karşı çıkmışlardır.

Ankara, Istanbul ve Adana barolarına üye 58 avukatın imzası ile yayınlanan bildiride "Basın yoluyla işlenen suçlarda yargı merciinin sivil mahkemeler olduğunu gösteren Basın Yasası karşısında Askeri Mahkemelerin basını yargılaması yasal bir uygulama değildir" denmektedir.

58 avukatın imzasıyla yayınlanan bu bildiri, yurtsever,devrimci basını susturmak isteyen hakim sınıfların bunu kendi kanunlarını çiğnemek pahasına yaptıklarını göstermektedir.

FINDIKLI

Aşağıdaki imzası bulunan bizler Halkın Yolu, Halkın Birliği ve Halkın Kurtuluşu'nun düzenlediği yurtsever, devrimci basına özgürlük kampanyasını destekliyoruz.

Faşist ve sosyal-faşist baskıları şiddetle protesto ediyoruz.

DEVRİMCİ, YURTSEVER BASINA ÖZGÜRLÜK!
FAŞİST VE SOSYAL-FAŞİST BASKILARA SON!

FINDIKLI RİZE'DEN 60 İMZA

TEORİ PRATİK İÇİNDİR

STOLİPİN ve NARODNİK TOPRAK PROGRAMLARININ BİR KARŞILAŞTIRMASI

V.I. LENİN

V.İ.Lenin'in "Stolipin ve Narodnik Toprak Programlarının Bir Karşılaştırması" adlı makalesi V.İ.Lenin, Bütün Eserleri, cilt. 18, s.143'ten Türkçeye çevrilmiştir. Geçen sayımızda yayınladığımız Lenin'in "'Rusya'daki Toprak Sorunu'nun Özü" başlıklı makalesi ise, V.İ.Lenin, Bütün Eserleri, Cilt 18, s. 73'ten çevrilmiştir. Önümüzdeki sayıda bu makalenin devamını oluşturan "Son Supap" makalesini yayınlayacağız.

Daha önceki makalelerde[3] (Nevskaya Zvezda[4] sayı 3 ve 6'ya bakınız), Avrupa Rusya'sındaki toprak mülkiyetine ilişkin temel sorunları sıralamış ve Rusya'daki toprak sorununun doğasını tanımlamıştık. Bu sorunun en önemli yanı, toprak mülkiyetinde ortaçağcıllığın kalkmasıdır.

Rusya dahil bütün dünyada hüküm süren kapitalizm ile, toprak mülklerinde de, köylülerin paylarında da[5] cisimlenen ortaçağcıl toprak mülkiyeti arasındaki çelişki, uzlaştırılamaz türden bir çelişkidir. Toprak mülkiyetinin eski, ortaçağcıl sistemi parçalanmaya mahkûmdur ve bu parçalanma ne kadar kesin, amansız ve yüreklice yapılırsa; bu, Rusya'nın tüm gelişimi açısından da bugün hem sayısız ortaçağcıllık kalıntısı, hem de kapitalizm tarafından ezilen ve bunların baskısı altında bulunan köylüler açısından da, o kadar iyi olacaktır.

Şu soru sorulabilir: Durum böyle iken, nasıl olur da Stolipin ve Narodnik toprak programları karşılaştırılabilir? Bunlar birbirlerine tam anlamıyla karşıt değil mi?

Evet, öyle, ama bu karşıtlık, iki programın tek ortak temel yanlarını yani her ikisinin de toprak mülkiyetinin eski sisteminin parçalanması zorunluluğunu kabul ettikleri olgusunu ortadan kaldırmıyor. Eski parçalanmalı, mümkün olduğu kadar çabuk ve tamamiyle, diyor Stolipin'in "toprak dağıtımı" sorumluları; ama öyle bir şekilde parçalanmalı ki, bunun bütün yükünün köylülerin çoğunluğunun yani en mahvolmuş ve mülksüzleştirilmiş olanlarının sırtına binmesi sağlanmalı. Bu süreçte toprak ağaları hiç bir şey kaybetmemeli. Eğer topraklarının bir kısmını kaybetmeleri kaçınılmaz hale gelecekse, toprak yalnızca, toprak ağalarının gönüllü onamalarıyle ve onlarca "adil" sayılacak bir fiyat karşılığında devredilmeli. Zengin köylüler desteklenmeli, "zayıf" köylü[6] kitlesinin yıkımından çekinmek için de bir neden yok.

İşte Stolipin toprak programının anlamı budur. Bunun taslağını hazırlama işini Stolipin'e emanet eden Birleşik Soylular Konseyi[7], gericilerin; üstelik de şatafatlı sözlerle vakit öldürmeyip işi ciddi tutan gericilerin gerçek bir temsilcisi gibi davranmıştır. Konsey, kuvvetli olana dayanırken, kendi sınıfının çıkarlarına tam anlamıyla sadık kalmıştır. Gerçekten de, 1905'ten sonra yalnızca polis ve bürokrasinin köylülere karşı bir korunma aracı olarak yetersiz kaldığı açıkça meydana çıkmıştı.

Peki, Birleşik Soylular Konseyi başka nerede kendine müttefik arayacaktı? Sadece zengin köylüler yani kulakların oluşturduğu önemsiz azınlık arasında. Kırda başka müttefik bulamazlardı. Ve "yeni toprak ağaları"nı kendi yanlarına çekmek için, gericiler, bütün kırı, kelimenin tam anlamıyle soyulmak ve yağmalanmak üzere onlara teslim etmekten çekinmediler.

Eğer bir parçalanma kaçınılmaz hale gelmişse, köylülerin payları üzerindeki toprak mülkiyetini kendi lehimize ve yeni toprak ağalarının yararına parçalayalım: Birleşik Soylular Konseyi'nin Stolipin'e dikte ettiği toprak politikasının özü budur.

Ama sorunu salt teorik açıdan ele alırsak, bir parçalanmanın, hem de daha az değil çok daha kesin bir parçalanmanın diğer yönden gelmesinin de mümkün olduğu kabul edilmelidir. Bu, iki yüzü keskin kılıç gibidir. Örneğin, 30.000 toprak ağasına ait 70 milyon desyatin[8] toprak, şimdi sahip oldukları 75 milyon desyatine ek olarak, 10 milyon köylü hanesine geçse ve bu iki kategoriye giren topraklar birleştirilip sonra da zengin köylülerle orta köylülere dağıtılsa (yoksul köylüler, toprağı sürecek, ekecek, gübreleyecek ve işleyecek hiç bir şeyleri olmadığı için, nasıl olsa toprağı kullanamayacaklardır), reformun sonucu ne olurdu?

Bu sorunu bir de salt iktisadî açıdan ele alalım. Bu temel imkânı, dünya kapitalist ekonomisinin genel koşulları açısından göz önünde tutun. Önerdiğimiz reformun, ortaçağcıl toprak sahipliğinin, Stolipin programınca tasarlandığından daha tutarlı, keskin ve amansız bir şekilde parçalanmasıyla sonuçlandığını göreceksiniz.

Neden ortaçağcıl, ancak ve ancak ortaçağcıl? Çünkü yapısal nitelikleri nedeniyle kapitalist toprak mülkiyeti, herhangi bir toprak aktarımı ile, hatta bütün toprakların devlete aktarımıyle (yani ekonomi politik biliminin toprağın "millileştirilmesi" dediği yolla) ortadan kalkamaz. Kapitalist toprak mülkiyeti, toprağın, sermayeye sahip olan ve pazara kendilerini en iyi şekilde uyarlayan kişilerin elinde olması demektir. Toprak ister hâlâ toprak ağasının, ister devletin, ister payına düştüğü köylünün mülkiyetinde olsun; kesinlikle her zaman onu kiralayabilecek bir efendisi olacaktır. Toprağın kiralanmasına bütün kapitalist ülkelerde ve en çeşitli toprak mülkiyeti biçimleri altında gittikçe daha sık rastlanmaktadır. Pazar, toplumsal üretimin tümüne hâkim olduğuna, yani bu üretim kapitalist nitelikte kaldığına göre; hiç bir yasak, kapitalistin, yani sermayesi olan, pazarı bilen efendinin toprağa el koymasının önüne geçemez.

Dahası da var. Toprağın kiralanması, katıksız kapitalizm; pazara tamamen, en özgür ve "ideal" biçimde uyarlanma açısından, toprak mülkiyetinden daha bile elverişlidir. Neden? Çünkü özel toprak mülkiyeti toprağın elden ele geçmesini, kısıtlar, toprağın kullanımının pazar koşullarına uyarlanmasını engeller, kötü çiftçi olsalar bile belli bir aile ya da belli bir kişi ve varislerinin toprak üzerindeki mülkiyetini sürdürür. Toprağın kullanımının piyasaya en basit, en kolay ve en hızlı uyarlanmasını sağlayan kiralama, daha esnek bir biçimdir.

Sırası gelmişken, Marks'ın da Robertus'u[9] eleştirisinde belirttiği gibi[10], İngiltere'nin; kapitalist ülkeler arasında bir istisna meydana getirmediği halde, kapitalizm görüş açısından en mükemmel toprak sistemine sahip olmasının nedeninin bu olduğunu belirtelim. Peki, İngiltere'nin toprak sistemi nedir? Eski toprak mülkiyeti, toprak ağalığı sisteminin yanı sıra yeni, serbest, katıksız kapitalistce toprak kiralama sisteminin yürütülmesidir.

Peki, ya toprak ağalığı, toprak ağaları olmadan varlığını sürdürürse, yani toprağın mülkiyeti toprak ağalarına değil de, devlete ait olursa? Bu, toprağın kullanımının pazara uyarlanmasında daha büyük özgürlük, iktisadî bir nesne olarak toprağın hareketlendirilmesinde daha büyük kolaylık ve kapitalist toprak mülkiyetinin her biçiminin özelliği olan sınıf mücadelesinde daha büyük özgürlük, genişlik, açıklık ve kesinlik sağladığı için, kapitalizmin görüş açısından daha da mükemmel bir toprak sistemi olacaktır.

Ve bir ülke dünya kapitalizminin ne kadar gerisinde kalmışsa, komşularına yetişip onları geçmek için harcayacağı çaba ne kadar büyükse, "hastalığını", yani ortaçağcıl toprak mülkiyeti ve küçük-çapta bağlı çiftçilik hastalığını ne kadar "ihmal etmiş"se ve o ülkenin bütün toprak mülkiyeti ilişkileri ile bütün toprak sisteminde köklü bir parçalanmaya olan ihtiyacı ne kadar şiddetliyse; o ülkede, tarımsal nüfus arasında, her türlü toprak millîleştirilmesi fikir ve tasarılarının ortaya çıkması ve yaygınlaşması da o kadar doğal olacaktır.

Hem 1905 yılı, hem de ilk iki Duma[11], kuşkuya yer vermeyecek şekilde göstermiştir ki -Üçüncü Duma[12] ise (bir toprak ağası eleğinden geçirilerek seçilmiş), "köylü" delegeleri ile, bunu dolaylı olarak doğrulamıştır- Rusya'nın tarımsal nüfusu arasında toprağın millîleştirilmesine ilişkin her türlü fikir ve tasarı son derece yaygındır. Bu fikirleri uygun bulmaya ya da mahkûm etmeye kalkışmadan önce, insanın kendi kendine bunların neden yaygınlaştıklarını ve hangi iktisadî zorunluluktan doğduklarını sorması gerekir.

Bu fikirleri yalnızca iç mantıkları ve uyumları ya da teorik doğrulukları açısından eleştirmek yeterli değildir. Bu fikirlerin, bunlarda yansıyan iktisadî zorunluluk açısından; bu yansıma bazen ne kadar "hayalî", yanlış ve "çarpıtılmış" olursa olsun yine de bu açıdan eleştirilmesi gerekir.

Yirminci yüzyıl başlarında Rus köylüleri arasında toprağın millîleştirilmesi fikirlerinin ortaya çıkmasına neden olan iktisadî zorunluluk, toprak mülkiyetinin eski sisteminin kesinlikle parçalanması zorunluluğudur. Bütün toprakların "eşitleştirilmiş bölünmesi"ne ilişkin fikirler, serfliğin kalıntılarına karşı mücadeleden zorunlu olarak doğan ve 10 milyon bağlı köylü 75 milyon desyatin'e sahipken, 30.000 "kalıntı serf sahibi"nin 70 milyon desyatin'e sahip olması nedeniyle kaçınılmaz olarak toprağa aktarılan eşitlik fikirleridir.

Birinci kategoriden toprağın ikinci kategoriye, ya da, daha doğrusu, ikinci kategorinin sahiplerine aktarılmasının ütopik bir yanı yoktur. Ütopik olan, yalnızca, hakimiyet pazarda iken, toprağın sahipleri arasında eşitlik olabileceği rüyasıdır; kapitalist yönetim altında, "erkek ve kadın" bütün "yurttaşlar" için (bir hanesi olmayanlar da dahil olmak üzere), "toprağa sahip olma hakkı"nın var olduğunu hayal etmektir. Ama bu fikirlerin ütopik niteliği, aslında bunların ardında yatan son derecede hakikî ve canlı gerçeği unutmamızı haklı göstermez.

Toprak mülkiyetinin tüm ortaçağcıl ayrımlarının (toprak ağası, köylü payı, v.b.) ortadan kaldırılmasının ütopik bir yanı yoktur. Tam tersine, kapitalizmin gelişmesi bu parçalanmayı zorunlu kılar. Kapitalist yönetim altında toprağın ne "eşitleştirilmiş bölünmesi", ne de "sosyalizasyon" mümkündür. Ütopya budur.

Kapitalist yönetimde toprağın millîleştirilmesi, iktisadî yönden gerçekleştirilmesi oldukça kolay bir şeydir ve her halûkarda (yani nasıl, kimin tarafından, hangi koşullar altında; ister istikrarlı biçimde ve uzun bir süre için, ister istikrarsız biçimde ve kısa bir süre için yapılmış olsun) gerçek anlamını, Rus toprak mülkiyeti ve Rusya'nın toprak sisteminde ortaçağcıl ne varsa, bunların tamamen ortadan kaldırılmasında; yeni toprak kullanımı ve toprak mülkiyeti sisteminin dünya pazarının yeni koşullarına en özgür biçimde uyarlanmasında bulacaktı.

Bir an için Sol Narodnikler'in planının, diyelim ki, bütün toprakların erkek ve kadın bütün yurttaşlar arasında eşit olarak bölünmesi yoluyle, uygulanmış olduğunu düşünelim. Kapitalizmde böyle bir bölünme, en büyük saçmalıktır. Kapitalizmde böyle bir bölünme bir yıl bile sürmeyecekti, süremezdi. Peki ama, bu durum, bu uygulamanın sonuçlarının sıfır ya da olumsuz olduğuna mı işaret eder?

Kesinlikle değil! Bunun sonuçları muazzam ölçüde bir yarar, gerçi Sol Narodnikler'in beklediği cinsten değil ama son derece gercek bir yarar sağlayacaktı. Bu yarar, şimdiki sosyal-mülk ile toprak mülkiyetinin kategori biçimleri arasındaki bütün ayrım-

ların parçalanmasından doğacaktı. Bu ise, ulusal ekonominin tümü açısından, kapitalizm açısından, proletarya açısından muazzam bir kazanç olacaktı; çünkü Rusya'nın gelişmesi yönünden hiç bir şey bizim eskimiş, bugünkü toprak mülkiyetimizden daha zararlı olamazdı. Hem toprak ağalığı, hem de köylü paylarının sahipliği, toprak mülkiyetinin tam anlamıyle feodal biçimleridir.

Toprağın yeniden eşit olarak bölünmesi kalıcı bir çözüm yolu olamazdı, fakat eski sisteme dönmek de imkânsız hale gelirdi! Sınırlar bir kere ortadan kaldırıldı mı, hiç bir "restorasyon" onları yeniden yerine koyamazdı. Dünyadaki hiç bir siyasal güç, toprağın kullanımında pazarın yeni ihtiyaçlarına karşılık verecek böyle yeni sınırlar, kısıtlamalar ve biçimlerin kurulmasına engel olamazdı.

İkinci Duma'da bir Sol Narodnik'in, "Toprağın bölümlere ayrılmasını ortadan kaldırın" dediğini hatırlıyorum. Sonucun, "toprağın eşitleştirilmiş kullanımı" olacağını sanıyordu. Yanılıyordu. Ama tarihin cilvesine bakın ki, onun ağzından konuşan, bizim eski, ortaçağcıl, "köylü payı olarak ayrılmış", "soylular", "kilise" vb. vb. toprak mülkiyeti bölümlerimizin saçmalığının ve toprağın yeniden dağıtımı için bütün bu bölümlerin yıkılmasının zorunlu olduğunun farkında olan, en tutarlı ve korkusuz radikal burjuvaydı. Ancak bu dağıtım, Narodnikler'in hayal ettikleri gibi "adam başına" değil, pazarın gerektirdiği gibi sermayeye göre olacaktı.

Narodnikler'in yapıcı planları ütopyadır. Ama yapıcı planlarında ortaçağcıllığa göre yıkıcı olan bir öğe vardır. Ve bu öğe hiç bir şekilde ütopya değildir. Bu, en canlı gerçektir. Kapitalizm ve proletarya açısından, en tutarlı ve ilerici gerçektir.

Görüşlerimizi kısaca özetleyelim: Stolipin ve Narodnik toprak programları arasındaki gerçek benzerlik, her ikisinin de toprak mülkiyetinin eski, ortaçağcıl sisteminin köklü bir parçalanmasını savunmaları olgusundan doğuyor. Bu da çok iyi. O sistemin hak ettiği ancak parçalanmak olabilir zaten. Hepsinin içinde en gerici olanlar da daha da tutarlı ve kararlı bir parçalanmaya duyulan ihtiyacı kanıtlayacaklarına, bir parçalanmaya neden olduğu için Stolipin'i kınayan, Rech[13] ve Russkiye Vedomosti'deki[14] o Kadetler'dir.[15] Daha sonraki bir makalede[16], Stolipin tipi bir parçalanmanın bağlılık ve emek-hizmetini ortadan kaldıramayacağını, buna karşılık Narodnik tipi bir parçalanmanın kaldırabileceğini göreceğiz.

Şimdilik, Stolipin tipi parçalanmanın tümüyle gerçek olan tek sonucunun, 30 milyon kişiyi etkileyen bir kıtlık olduğunu belirtelim. Ve Stolipin tipi parçalanmanın, Rus halkına daha eksiksiz bir parçalanmayı nasıl yürütmeleri gerektiğini öğretip öğretmeyeceğini görmek için beklemek zorundayız. Kuşkusuz öğretiyordur bunu. Ama acaba başarılı olacak mı? Bunu zaman gösterecek.

NEVSKAYA ZVEZDA SAYI 15
1 TEMMUZ, 1912
İMZA: R.S.

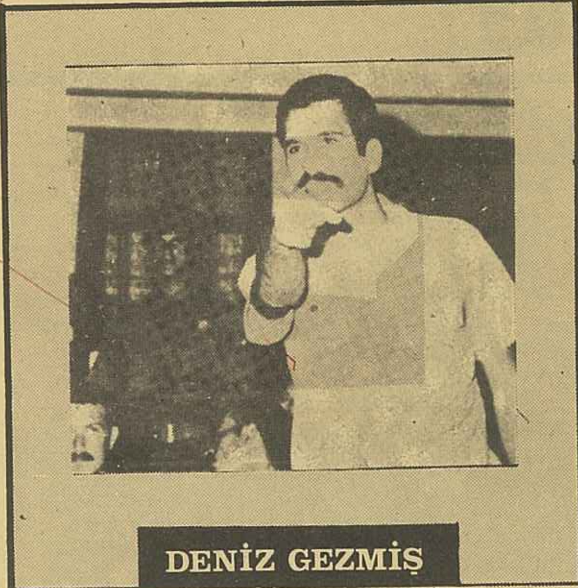
NEVSKAYA ZVEZDA'DAKİ METNE UYGUN OLARAK BASILMIŞTIR.

dipnotlar

1. STOLİPİN, Piyotr Arkadiyeviç(1862-1911) (LENİN, Bütün Eserleri, Cilt 18, dipnot 47; Cilt 3, dipnot 10).
1906-1911 arasında bakanlar kurulu başkanı. Aşırı bir gerici. Adı, 1905-1907 devriminin bastırılması ve bunu izleyen şiddetli siyasal gericilik dönemiyle birlikte anılmaktadır.
Çarlık otokrasisinin kırda kulaklarca desteklenmesi çabasıyle, Stolipin, yeni bir toprak kanunu hazırlamıştır. 9 Kasım, 1906 tarihli buyruk, "Köylülerin Toprak Mülkiyeti ve Toprak Kullanımına İlişkin Yürürlükteki Kanunun Bazı Yönetmeliklerine Ekler", Duma ile Devlet Konseyinden geçerek, 14 Haziran 1910 Kanunu adını almıştır. 15 Kasım, 1906 tarihli bir diğer buyruk da, (29 Mayıs 1911 Kanunu), "Köylü Payları için Rehin Karşılığı Köylü Toprak Bankasınca Borç Verilmesi"ne ilişkindi. Bu iki buyrukla, köylülere, kendi payları olarak ayrılmış toprakları özel mülkleri olarak alma ve köy komününden çekilip otrub'lar ile khutor'larda yerleşme hakkı tanıyordu. Khutor ve otrub köylüleri, Köylü Bankasından, toprak satın almak için yardım alabiliyorlardı. Stolipin toprak kanunu toprak mülklerini muhafaza edip köy komünlerini zorla ortadan kaldırırken; köylü yoksulların paylarını son derece düşük bir fiyatla onların ellerinden alma imkânı sağladığı kulakları, otokrasinin kırdaki yeni toplumsal dayanağı haline getirme amacını güdüyordu.
Stolipin toprak politikası, kapitalist toprak evrimini, çok acı çekilmesine yol açan "Prusya" usülüyle, yani feodal toprak ağalarının güçlerini, mallarını ve ayrıcalıklarını muhafaza etmelerini sağlayarak hızlandırmıştır.
Stolipin toprak planı tüm olarak köylüler ile, toprak ağaları sınıfı arasındaki çelişkileri ortadan kaldırmadığı gibi, köylü kitlesinin daha da yıkılmasına yol açtı ve kulaklarla köylü yoksullar arasındaki sınıf aykırılığını daha da şiddetli hale getirdi.
2. NARODNİK
(CARR, Bolşevik Devrimi, Cilt 2, s.18-21 s.26-7)
1870'lerdeki Rus devrimcileri, Rus köylüsünü keşfettiler ve onda muhtemel bir Rus devriminin kahramanını buldular. Bu devrimcilerin bir kısmı, Bakunin'in izleyicileriydi ve anarşizm ile terörizme saptılar. Diğerleri ise, eserleri 1870'lerde Rusya'ya sızmaya başlayan Marks'ın etkisi altında kaldı. Ancak, onun öğretisini değişik ve Ruslara özgü bir biçimde yorumlayarak, Rusya, aslen bir köylü ülkesi olduğu için, burjuva kapitalizminin batı aşamasını atlayacağını ve Rus köylü komününün (serflik zamanında hakim olup serflik ortadan kalktıktan sonra da varlığını sürdüren ve kişisel payların düzenli zaman aralıklarıyla yeniden dağıtıldığı, ortak toprak kullanımı sistemi), geçmişin feodalizminden, geleceğin komünizmine doğrudan doğruya geçişi sağlayacağını ve bunun için de, kuvvetli bir proletarya yaratmanın gerekli olmadığını ileri sürdüler. Bunlara Narodnik adı verildi.
Rus Marksizminin babası ve Rusya dışındaki ilk Rus Marksist grubun kurucusu olan Plehanov, Narodnikler'in bu düşüncelerini ütopya ya da gericiliği saklamak için bir maske olarak nitelendirmişti.
1870 Narodnikler'inin devamı sayılan ve Stokholm'da birleşik Bolşevik-Menşevik kongresinin toplandığı dönemin (Nisan 1906) bir numaralı köylü partisi olan Sosyalist-Devrimciler'in (Sol-Narodnikler), 1906 Ocak ayında yapılan parti kongresinde benimsedikleri toprak programı ise şöyleydi: Toprağın, "ticarî mübadeleden çıkartılıp kişilerin özel mülkü olmaktan, ortak bir ulusal mülk haline dönüşümü" yoluyle sosyalizasyonu. Toprak, "emek ilkesi" ve "eşitleştirme" diye tanımlanan iki ilkeye uygun olarak kişilere dağıtılacak, yani toprağı işleyenler arasında eşit bir dağıtım olacaktı. Ancak tek güçlük, eşitliğin hangi kritere dayanılarak hesaplanacağından doğuyordu: Her hanedeki çalışan kişi başına mı, yoksa tüketici başına mı? Bu politika, Sosyalist-Devrimcileri sosyalizmin temelinin üretim yöntemlerine değil, eşit dağıtıma dayandığına inanan ve Marx'cı olmayan sosyalistlerle aynı düzeye yerleştiriyordu.
3. NEVSKAYA ZVEZDA (Neva Yıldızı)
(LENİN, Bütün Eserleri, Cilt 18, dipnot 54)
26 Şubat ile 5 Ekim 1912 arasında ST. Petersburg'da yayımlanan legal bir bolşevik gazetesi. 27 sayısı çıktı. Önceleri gazete, Zvezda ile birlikte çıkıyor ve ikinci gazete kapatılır ya da el konursa, onun yerini alması düşünülüyordu. 22 Nisan 1912'den sonra, yetkililerce kapatılan Zvezda'nın yerine çıkmaya başladı. Gazetede Lenin'in yirmi makalesi yayımlanmıştır.
4. a) (LENİN, Bütün Eserleri, cilt 18, sayfa 32)
"Avrupa Rusya'sında Toprak Mülkiyeti" Nevskaya Zvezda, Sayı 3, 6 Mayıs 1912 İmza R. Silin)
b) (LENİN, Bütün Eserleri, Cilt 18, sayfa 73)
'"Rusya'daki Toprak Sorunu"nun Özü' Nevskaya Zvezda, Sayı 6, 22 Mayıs 1912, İmza: R.S.
5. KÖYLÜ PAYLARI - Rusya'da 1861'de serfliğin kaldırılmasından sonra, köylülerin kullanması için bırakılan topraklar. Köylü komününün denetimi altında olan bu topraklar, düzenli zaman aralıklarıyle köylülere yeniden dağıtılıyordu. (LENİN, Bütün Eserleri, Cilt 3, dipnot 43)
6. "zayıf" Köylü - "Stolipin'in terminolojisini kullanmak gerekirse," diyor Lenin. (LENİN, Bütün Eserleri, Cilt 18, s. 93. "Başka Yere Yerleştirme Sorunu" Nevskaya Zvezda, Sayı 11, 3 Haziran 1912 İmza: V.İ.)
7. BİRLEŞİK SOYLULAR KONSEYİ
(LENİN, Bütün Eserleri, Cilt 18, dipnot 42)
Soyluların il (gubernia) toplulukları delegelerinin ilk kongresinde, feodal toprak ağalarının kurduğu karşı-devrimci örgüt. 1917 Ekim'ine kadar görevini sürdürdü. Başlıca ereği, otokratik sistemi, büyük toprak mülklerini ve soyluların ayrıcalıklarını savunmaktı. Yöneticileri arasında Kont A.A.Bobrinski, Prens N.F. Kasatkin-Rostovski, Kont D. A. Olsufyev, V.M. Purişkeviç ve diğerleri vardı. Lenin bu konseye, "birleşik serf sahipleri konseyi" adını veriyordu.
Konsey gerçekte hükümete feodal toprak ağalarının çıkarlarını korumak için hazırlanmış yasalar dikte ediyordu. Üyelerinin büyük bir kısmı aynı zamanda Devlet Konseyi (1810'da M.M. Speranski'nin verdiği taslağa göre hazırlanmış, devrim öncesi Rusya'nın, üyeleri çar tarafından atanan ve danışmanlık görevini yerine getiren yasa koyucu, yüksek hükümet organı) ve Kara-100'ler örgütlerinin (çarlık polisinin devrimci hareketle çarpışmak için kurduğu monarşist birlikler. Devrimcileri katlediyor, ilerici aydınlara hücüm ediyor ve Yahudi katliamları düzenliyorlardı) önderleriydi.
8. Desyatin - Bir arazi ölçüm birimi. 1.0908 hektar.
9. Dr. Rodbertus-Jagetzow, Toplumsal Sorunun Aydınlanması Üzerine, Berlin, 1875. Millî gelir konusunda yazdıkları ile "gelir" kavramını açıklığa kavuşturmak istemiş, fakat Adam Smith'i ve onun temel yanılgısını (Adam Smith, sermayeyi ürüne dahil etmediği halde, gelire dahil ediyordu - LENİN, Bütün Eserleri Cilt 3, s.50) kelime kelime tekrarlamış ve gelir sorununa ilişkin olarak hiçbir açıklama getirememişti. (LENİN, Bütün Eserleri, Cilt 3, s.60-62)
10. Karl MARKS, Artık Değer Üzerine Teoriler Cilt II, Bölüm 2. Marks'ın bu önermeleri Lenin'in "On Dokuzuncu Yüzyıl Sonlarına Doğru Rusya'da Toprak Sorunu" adlı makalesinde ileri sürülmüş ve açıklanmıştır. (LENİN, Bütün Eserleri, Cilt 15, s.139-142)
(LENİN, Bütün Eserleri, Cilt 18, dipnot 90)
11. DUMA - Çarlık hükümetinin, 1905'deki devrimci olaylardan sonra, toplantıya çağırmak zorunda kaldığı bir temsilci meclisti. Sözde bir yasama organı olduğu halde, gerçek bir yetkisi yoktu. Duma'ya girmek için yapılan seçimler ne dolaysız, ne eşit ve ne de geneldi. İşçi sınıfı ve ülkedeki Rus olmayan uyrukların seçim hakkı adamakıllı kısıtlanmıştı ve işçilerle köylülerin epeyce büyük bir kısmının hiç oy verme hakkı yoktu. 11 Aralık 1905 tarihli seçim kanunuyle, bir toprak ağasının oyu, 3 şehir burjuvazi temsilcisi, 15 köylü ve 45 işçi oyuna eşit hale getirilmişti.
Birinci ve İkinci Duma'lar (sırasıyle Nisan-Temmuz 1906 ve Şubat-Haziran 1907) çarlık hükümetince dağıtıldı. 3 Haziran 1907'de, çarın manifestosuyle İkinci Duma dağıtılırken, tepeden inme yeni bir seçim kanunu da geldi. Bu kanunla, işçi köylü ve şehir burjuvazisinin hakları büsbütün kısıtlandı ve 3 ve 4 üncü Dumalarda (1907-1912 ve 1912-1917) toprak ağaları ile büyük kapitalistlerden oluşan gerici blokun tam üstünlüğü sağlandı.
(LENİN, Bütün Eserleri, Cilt 18, dipnot 2, 43)
12. ÜÇÜNCÜ DUMA - 3 Haziran 1907'de değiştirilen seçim kanunu uyarınca seçildi ve 1 Kasım 1907'de toplandı. Kara-100'ler ve Ekimciler'den (ya da 17 Ekim Birliği; büyük sınaî kapitalistlerin ve topraklarını kapitalist çizgide işleyen büyük toprak ağalarının temsilciliğini yapan parti) oluşuyordu.
(LENİN, Bütün Eserleri, Cilt 18, dipnot 43, 7 ve Cilt 3, dipnot 9).
13. RECH - (Söylev), 1906 Şubat'ından itibaren St. Petersburg'da basılan ve Kadet Partisi'nin merkezî organı olan gündelik bir gazete. 26 Ekim, 1917'de, Petrograd Sovyeti'ne bağlı Askerî Devrimci Komite tarafından kapatılmıştır.
(LENİN, Bütün Eserleri, Cilt 18, dipnot 53)

De.sa.15'de

DENİZ, HÜSEYİN ve YUSUF'un ANILARI YAŞIYOR

DENİZ GEZMİŞ

YAŞASIN TÜRKİYE HALKININ BAĞIMSIZLIK MÜCADELESİ. YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZMİN YÜCE İDEOLOJİSİ. YAŞASIN TÜRK VE KÜRT HALKLARININ DEVRİMCİ MÜCADELESİ.

6 Mayıs 1972. Türkiye Halkının üç yiğit evladı, Deniz, Hüseyin ve Yusuf'un faşist cellatlarca idam edildiği gündür. O günden bugüne Deniz, Hüseyin ve Yusuf'un devrimci anıları yükselirken, Faşist diktatörlüğe karşı, halkın nefreti büyüyor. Faşist cellatlar, kendilerince üç devrimciyi idam ederek, halkımıza ve devrimcilere gözdağı vermeyi hesap ediyorlardı. Ama silahları geri tepti. Yoketmeye çalıştıkları kararlı ve yiğit devrimci ruh, güçlü bir kuvvet olarak faşistleri titretiyor. Onların bıraktığı kararlı devrimci ruh bugün devrimci bilince dönüşüyor.

Deniz ve mücadele arkadaşları, 12 Mart ın faşist zorbalığına ve karanlığına karşı güçlü bir ses olarak duyuldular. O dönemde, mücadelenin simgelerinden birisi haline geldiler. Mücadele anlayışlarıyla, revizyonizmin uyuşturucu etkisine, pasifizme ve korkaklığa ağır bir darbe indirdiler.Ama diğer yandan, subjektif niyetleri itibarıyle devrim için mücadeleye atılmalarına rağmen, attıkları adımlar objektif gerçeklere uygun düşmüyordu. Yiğitlik ve kahramanlıklarını yığınların bitmez, tükenmez enerji ve gücüyle birleştirmeye yönelmediler.Kitleler adına silaha sarıldılar. Bu sebeple, kitleler üzerinde unutulmaz bir sevgi ve sempati kazanmalarına rağmen, halkı devrim yolunda örgütleyip seferber edemediler.

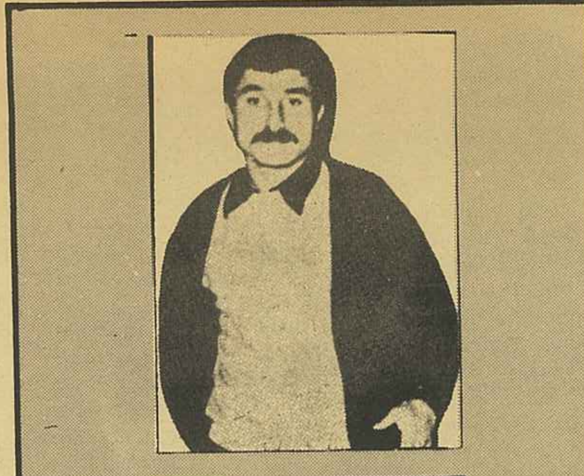
Kafalarındaki subjektif devrim yolu, küçük burjuva devrimciliği anlayışı, tesadüfen ortaya çıkan yada kötü niyetlerinden doğan bir anlayış değildir. Aksine o dönemi hazırlayan objektif gerçekler ve kitlelerin bilinç ve örgütlenme seviyesi bu arkadaşların anlayışlarının doğmasına etki etmiştir. Belirli bir dönemde mücadele içinde yer alan devrimciler şartlardan ve kitlelerin mücadelesinin seviyesinden bağımsız olarak ele alınırsa doğru olarak anlaşılamaz, hareketleri tahlil edilemez.

71 dönemi başladığında, halkımıza önderlik edecek ve devrime katılmak isteyen genç kuşaklarıda bağrında toplayabilecek bir proletarya partisi yoktu. Gençliğin ve halk kitlelerinin mücadelesi kendiliğinden belirli gelişmeler göstermiş ama halkın bağımsız gücü olarak örgütlenememişti. Revizyonizmin ve her türden oportünizm, devrimciler arasında yaygın durumdaydı. Marksizm-Leninizmin kavranışı çok sığ ve yetersizdi. Devrimci teori somut şartların tahlili üzerinde yükselecek bir mücadele anlayışının yaratılması doğrultusunda kullanılamıyordu. Subjektivizm ve teorinin doğmatik tarzda ele alınışı yaygındı. Bu şartlar içinde revizyonizmin ihanetine tepki gösteren, fakat ona karşı silah olarak Marksizm-Leninizmi kullanmasını bilmeyen, deneyden yoksun devrimci gençler küçük burjuva devrimciliğine sarıldılar. Bu anlayışa uygun örgütlenmelere yöneldiler. Deniz ve arkadaşlarının yürüttüğü ve 12 Mart döneminde ortaya çıkan hatalı silahlı mücadele anlayışının dayandığı kökler böyledir.

Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının mücadele anlayışları küçük burjuva ihtilalciliği olmakla birlikte, o hareket içinde proleter bir yan da vardı: Ve bu yan gelişmektedir. Hemen hemen benzer koşullarda ve benzer bir eğilim göstererek ortaya çıkan Mahir Çayan ve hareketine oranla, Deniz Gezmiş'in hareketi içinde teslimiyetçi yan daha zayıf kalmıştır. Küçük burjuva anlamda da olsa mücadelenin çeşitli saflarında, poliste, mahkemede vb. takınılan daha kararlı ve tutarlı tavırlar, proletaryanın gelişmesine, hizmet etmiştir. Hataların terkedilmesinde, daha atılgan bir anlayış ortaya çıkmıştır. Bu hareket içinde küçük burjuva ihtilalciliğini benimseyen birçok unsur kendisini aşarak proleter devrimci olma yoluna girmiştir.

Elbette, bu hareket içinde proleter yanın gelişmesi ve Marksizm-Leninizme yönelmesinin esas etmeni, onun bağrında taşıdığı olumlu eğilimlerdir. Gelişmeye yol açan tohumların varlığıdır. Ama öte yandan, uluslararası proletarya hareketinin modern revizyonizme karşı mücadelesinin gelişmesi ve genç Marksist-Leninist partilerin güçlenmeside bu hareket içindeki olumlu yanın gelişip ilerlemesini hızlandırmıştır.

Bu hareket içinde, küçük burjuva ihtilalciliğini bayrak edinen ve gelişim içinde yılgınlığa dönüşen unsurların bir kısmı siyasi hayattan çekilmiş, bir kaçı soluğu T"K"P'de almıştır. Emeğin Birliği adlı dergi etrafında birleşen bir kısım teslimiyetçi de bugün T"K"P'nin kuyruğunda kulaç atmaktadır. Bu unsurlar, keskin sözlerle revizyonizme karşı olduklarını söylemekle birlikte, esasında revizyonist örgütlere kadro yetiştirmektedirler. Çünkü bunlar Marksist-Leninist çizgiye T"K"P ağzıyla "Maocu bozgunculuk" diye en adi küfürleri savururken, Rus sosyal-emperyalistlerini kölece bir zihniyetle ve kıskançlıkla savunmaktadırlar. Modern revizyonist elebaşılara toz kondurmamaya çalışmaktadırlar. Üstelik bu tavırlarını Marksizm-Leninizmle revizyonizm arasında tarafsız oldukları iddiasıyla birlikte göstermektedirler. Ama hayat, sınıf mücadelesinde tarafsızlığın olmadığını, tarafsızlık adına çıkan bu bayların, pratikte revizyonizmden tarafta yürüdüklerini göstermektedir.

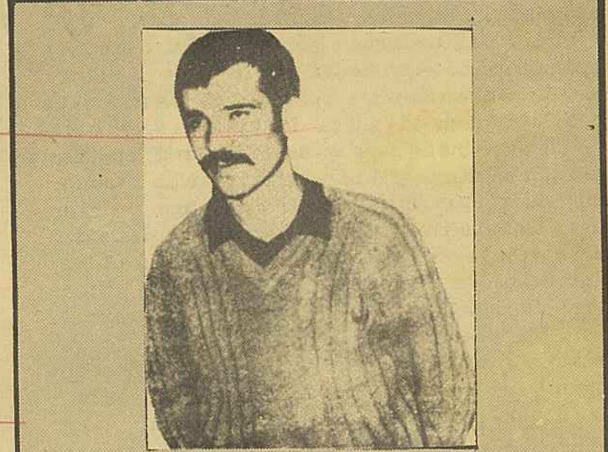
YUSUF ASLAN

BEN HALKIMIN MUTLULUĞU VE BAĞIMSIZLIĞI İÇİN ŞEREFİMLE BİR DEFA ÖLÜYORUM. SİZLER BİZİ ASANLAR ŞEREFSİZLİĞİNİZLE HERGÜN ÖLECEKSİNİZ. BİZ HALKIMIZA HİZMET EDİYORUZ. SİZLER AMERİKAYA HİZMET EDİYORSUNUZ. YAŞASIN DEVRİMCİLER KAHROLSUN FAŞİZM.

Deniz Gezmiş'in mirasına sahip çıkmak isteyen bu baylar sahtekardan başka birşey değildir. Denizlerin kararlılıkla mücadele ettikleri dönemde, kavgadan kaçan unsurlar, şimdi onlara sahip çıkıyor. Emeğin Birliği Dergisi eskiden keskin sözlerle ortaya çıkarken bugün bu keskinliklerde teslimiyete dönüşmüştür. Bunlar sadece T"K"P'nin TSİP' in tezlerini savunurken keskindirler. Bu derginin görüşleri büyük ölçüde T"K"P hainlerinin onlara aşıladığı görüşlerdir. Bu sebeple, hem Deniz ve arkadaşlarına ağız dolusu küfreden revizyonistlerle kolkola gemek, onların kuyruğundan gitmek, hemde Denizlerin mirasçısı olduğunu söylemek ikiyüzlü, bezirgan tavrıdır.

Deniz Gezmiş'in mirasına bezirgan zihniyetiyle sahip çıkmaya çalışan bir akım da Emekçi Dergisi çevresidir. Pili bitmiş eski revizyonistlerden oluşan bu çevre Denizlerin mücadelesiyle hiçbir ortak yanları olmadığı halde onun mirasını kendi emellerine alet etmeye, Deniz'in isminden faydalanarak, kendi revizyonist görüşlerini yaymaya çalışmaktadırlar.

Çeşitli dönemlerde mücadele veren devrimcilerin olumlu yanlarının tek mirasçısı proleter devrimciler ve halk kitleleridir. Gerçekten sınıf mücadelesinde kararlılıkla ilerlemeden, hatalardan arınıp doğruları geliştirerek, revizyonizme, oportünizme karşı darbe indirmeden yiğitlerin mirası sürdürülemez. Devrimci miras her önüne gelen bezirgan anlayışlının harcayacağı birşey değil, bize sorumluluklar yükleyen, mücadeleci gücümüzü artıran ağır bir yüktür.Devrimcilerin kararlı yiğit tavrını benimseyen ve onu geliştirenler ancak, o mirası devam ettirmeye hak kazanabilit. Yoksa kuru gürültücü miras bezirganlığı değil.

HÜSEYİN İNAN

BEN HİÇBİR ŞAHSİ ÇIKAR GÖZETMEDEN HALKIMIN MUTLULUĞU VE BAĞIMSIZLIĞI İÇİN SAVAŞTIM. BU BAYRAĞI BU ANA KADAR ŞEREFLE TAŞIDIM. BUNDAN SONRA BU BAYRAĞI TÜRKİYE HALKINA EMANET EDİYORUM. YAŞASIN İŞÇİLER, KÖYLÜLER VE YAŞASIN DEVRİMCİLER! KAHROLSUN FAŞİZM VE EMPERYALİZM!...

Biz Deniz Gezmiş ve mücadele arkadaşlarının, kararlı bir biçimde, faşist cellatlara karşı çıkışlarını benimsemeliyiz. Bu tavrı bugün faşizme ve sosyal-faşizme karşı da kararlılıkla savunmalıyız. Bu mücadelenin hatalı yanlarını eleştirme adına,kökten reddetme anlayışına düşmemeliyiz. Böyle bir tavıra düşmemiz ancak revizyonizmi güçlendiren bir sonuca varır. Deniz Gezmiş ve arkadaşları, proletaryanın taktiklerine aykırı olarak da olsa yürüttükleri mücadeleleriyle, objektif olarak faşist cellatlara ve emperyalizme saldırmışlardır. Halk düşmanlarının yüreğine korku salmışlardır. Proletarya partisinin olmadığı şartlarda halkımızın faşist diktatörlüğe karşı mücadelesinin simgesi olmuşlardır.

Bugün, Marksizm-Leninizmi geçmişe göre daha iyi kavramış unsurlar olarak yapmamız gereken şey; Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının Faşizme karşı boyun eğmez davranışlarını sınıf mücadelesinde bir silah olarak benimsemek, bu kararlılığı yığınların tükenmez enerjileriyle birleştirmek olmalıdır.Bu yiğitliği proleter devrimci ilkeler ışığında doğru biçimde geliştirmeliyiz. Nasıl ki halkımızın bağrında ortaya çıkan köylü ve halk kahramanlarının tavırlarını örnek alıp onu proleter bir anlayışla benimsiyorsak, Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının kararlı militan tavrında benimsemeliyiz. Ama onların subjektif niyetlere dayanan devrim yolu anlayışlarını da eleştirip, halkımıza yanlışlığını kavratmalıyız. Mücadelemizin zafere ulaşması için, kişilerin değil, kitlelerin kahramanlığına ihtiyacımız olduğunu benimsetmeliyiz. Böyle bir tutum devrimci proletaryanın tutumudur. Duygusal önyargılarla, bu arkadaşları eleştirmekten çekinen küçük burjuva tavrı ile, inkarcılığı reddetmeliyiz.

Deniz Geçmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan arkadaşların mücadeleye atıldıklarından darağacında son nefeslerini verinceye kadar takındıkları kararlı tavır devrimci miras olarak yaşayacaktır. Bunu unutturmak yolundaki sinsi girişim yada saldırılar başarılı olamayacaktır. Ama devrimci proletarya, bu militan tavrı benimserken, onların küçük burjuva önyargılarını ve mücadele anlayışlarını aşarak zafere doğru kararlılıkla ilerleyecektir. Anıları hepimize rehber olsun.

VE HER 6 MAYIS'TA
YÜREĞİMİZDE KOR,
DAHADA KIZILLAŞSIN,
VE HER 6 MAYIS'TA,
GÜN DOĞARKEN ÜSTÜMÜZE,
YİĞİTLERİN GÜR SESİYLE,
TİTREYEN DARAĞAÇLARI,
ÇATLAYAN, KANLI HÜCRE DUVARLARI,
KABARTSIN GÖĞSÜMÜZÜ,
VE ŞUNU BİLSİNKİ KAHPE DÜŞMAN,
ARTTIKÇA ZULMÜ VAHŞETİ,
O DENLİ YAKINDIR,
GÜNEŞİN DOĞMASI.

HALKIN SESİ

Baş.ta.9'da

kinliğin ortaya konması son derece büyük önem taşıyor." (Halkın Sesi, sayı.103)

Görüldüğü gibi DP ve MSP'den hiç söz edilmemektedir. Yoksa bu partiler Amerikancı değil mi? Yoksa bu partiler bağımsızlık güçlerine saldırmamaktalar mı? Bağımsızlığın düşmanları değiller mi?

Daha sonra Halkın Sesi şöyle yazıyor: "seçimler boyunca devrimci proletarya süper devletlerin işbirlikçisi partilere oy verilmemesi için çağrı yapacaktır" (Halkın Sesi. s.103)

Bu ne anlama gelir? Bu, Halkın Sesi'nin hakim sınıfların diğer kesimlerinin temsilcisi partilere oy verilmesini istediği, bu konuda en azından hayırhah tavır takındığı anlamına gelir. Halkın Sesi'nin hakim sınıfların Avrupacı kanadının temsilcisi CHP'ne kuyruk olma siyaseti izlediğini gösterir. Halkın Sesi, halkı oy vermeye çağırdığı reformcu programını dahi kararlılıkla savunmamaktadır. Eğer Halkın Sesi reformcu programını savunmakta kararlı ve tutarlı olsaydı; "Biz seçimler boyunca bu programı kabul etmeyen partilere oy verilmemesi çağrısı yapacağız" diye yazardı. Halkın Sesi bunu bile söylemekten aciz "proleter devrimci" bir dergidir. Buna şaşmamak lazım, çünkü Halkın Sesi'nin kuyrukçuluğu burjuva ideolojisinden, reformist, sağ oportünist siyasi çizgisinden gelmektedir. Onun reformcu programı bile göstermeliktir, CHP kuyrukçuluğunu kılıflamak içindir.

Halkın Sesi CHP'yi hakim sınıfların bir kesiminin partisi olarak değerlendirmektedir. CHP'nin programının proleter devrimcilerin programının taban tabana zıt olacağı açık bir gerçektir. Proleter devrimcilerin, seçimlerde CHP ye oy verme çağrısında bulunacaklarını düşünemeyiz bile. Proleter devrimcilerin liberal CHP hakkında kitlelere taşıyacakları en küçük bir hayal bile, büyük zararlara yolaçacaktır. Halkın Sesi reformcu siyasetinin bir sonucu olarak CHP nin kabul edebileceği şekilde biçimlendirdiği programıyla ortaya çıkıp, CHP bu programı kabul ederse, ona oy verme çağrısı yapacağını ilan etmiştir. O böyle yapmakla CHP'ni teşhire yöneldiği kof iddiasını ortaya atmaya yeltense bile aslında kitlelerde CHP'ye yönelik umutların kabarmasına hizmet etmektedir. O, hakim sınıf partisi olarak değerlendirdiği CHP'ne yaptığı böylesi kurlarla, sınıf işbirliği siyasetini sinsi bir biçimde sürdürmektedir. Proleter devrimciliği kimselere bırakmayan Halkın Sesi, seçim döneminde ki tüm siyasetini CHP ye teslimiyet üzerinde kurmuştur, bağımsız siyaset koyma, onu tavizsizce savunmak diye bir sorunu yoktur.

Avrupa emperyalistlerinin işbirlikçisi hakim sınıf kesimlerinin siyasi temsilcisi CHP, devrime karşıdır. Liberal CHP'nin karşı-devrimci yapısı sınıf hareketlerinin başlıca özelliklerindendir. Liberal CHP'nin bu karşı-devrimci yapısını göremeyen kişi, herşeyi unutmuş, hiç birşey öğrenmemiş demektir. Ve bırakalım proleter devrimciliği yurtsever, demokrat adını da boşuna taşımaktadır.

Proleter devrimciler, faşist diktatörlüğü yıkacak, sosyal-faşist gelişmeyi önleyecek olan halk demokrasisi mücadelesini geliştirip güçlendirmek için, halkta Liberal CHP'ne yönelik "umut" ve duyguların yeşermesine olanak vermeden, CHP ile hakim sınıfların diğer kesimleri arasındaki kavgadan yararlanmalıdırlar. CHP içindeki demokrat muhalefeti devrim safına kazanmak ta buradan geçer.

Halkın Sesi'nin kitleleri aydınlatmak, kitleleri faşist diktatörlüğü yıkma, sosyal-faşist gelişmeyi önleme; demokratik halk iktidarını kurma mücadelesine seferber etmek diye bir meselesi yoktur. Halkın Sesi ne tutarlı yurtsever şiarları, ne de tutarlı demokratik şiarları bayrak edinmektedir. Liberal CHP'nin kuyruğunda, hakim sınıflarla canciğer, sözde bağımsızlığı ehveni şer gösterme bayraktarlığı yapmaktadır. Yayınladığı seçim platformu devrimci proletaryanın değil, reformcu burjuvazinin seçim platformudur. Kitlelerin devrimci mücadelesinin iktidar hedefine yönelmesinden korkan milli burjuvazinin platformudur.

Halkımızın faşizme ve sosyal - faşizme karşı halk demokrasisi mücadelesi gelişmektedir. Desteklenmesi gereken, omuz verilmesi gereken bu mücadeledir. Halk demokrasisi mücadelesi, Liberal CHP'ye rağmen kuvvetlenip üstün çıkmayı başaramadığı sürece, Türkiye'nin mevcut durumunda hiçbir köklü değişiklik olmayacaktır.

Proleter devrimcilerin seçimlerde esas darbeyi faşistlere ve sosyal-faşistlere indirme görevinin yanısıra karşı karşıya oldukları diğer önemli görevde, kitlelerin Liberal CHP'nin etkisinden kurtarmaktır. Proleter devrimciler CHP'ni açık ve kesin bir dille teşhir etmeli, uyutma ve sınıf kinini törpüleme siyasetine karşı kitleleri uyanık bulunacak şekilde eğitmeye çalışmalıdırlar. Halkın Sesi'nin reformcu ve CHP'ne teslim olma doğrultusunda beliren siyaseti bu ödevin yerine getirilmesi önünde bir engeldir. Proleter devrimciler seçimlerde bağımsız siyasetlerini savunmaktan taviz vermeyeceklerdir. Proleter devrimciler baş düşmanlarla uzlaşan Liberal entrikacıların, "özgürlük" hainlerinin sahte vaatlerinin, gözyaşlarının gerçek niteliğini durmadan teşhir edecektir. Kitlelerin Liberal CHP'nin sahte vaadlerinin etrafında değilde, faşist diktatörlüğü yıkma, sosyal-faşist gelişmeyi önleme; halk iktidarını kurma mücadelesinde etkin bir şekilde yer almak üzere toparlanması ancak bu yolla başarılabilir.

Lenin

Baş.ta.13'de

14. *RUSSKİYE VEDOMOSTİ - (Rus Yazıcısı), 1863'den itibaren, ılımlı liberal aydınlar tarafından Moskova'da çıkartılan bir gazete. 1880'ler ile 1890'lar arasında, yazar kadrosuna, V.G. Korolenko, M.Y. Saltkof-Şçedrin, G.İ. Uspenski gibi demokratik kamptan yazarlar da dahildi ve liberal Narodnikler'in yazılarını da basıyordu. 1905'de Kadet partisinin Sağ kanadının, organı haline geldi. Lenin, bu gazetenin, "Sağ Kadetlik ile Narodnik çeşitlerinin benzersiz bir bileşimini sağladığını" söylüyordu. (LENİN, Bütün Eserleri, Cilt 18, s.135). 1918'de, diğer karşı-devrimci gazetelerle birlikte kapatıldı.*
15. *KADETLER - Rusya emperyalist burjuvazisinin başlıca partisi olan Anayasal-Demokrat Parti'nin üyeleri. Kadet Partisi 1905'de kuruldu; üyeleri arasında liberal-monarşist burjuvazi temsilcileri, Zemstvo fonksiyonerleri (Zemstvo-kırsal öz yönetim organı: LENİN, Bütün Eserleri, Cilt 3, dipnot 40) ve burjuva aydınları vardı. Bunlar, gerçek görüşlerini saklayıp köylüleri kendi taraflarına çekmek için, "demokrasi" üzerinde riyakârca laflar ediyorlardı. Kadet toprak programı, toprak mülklerinin bir kısmının tazminat karşılığı köylülere bırakılması imkânını içeriyor, ancak tazminat olarak çok yüksek fiyatlar şart koşuluyordu. Kadetler, monarşinin muhafazasını istiyor ve çar ile feodal toprak ağalarını, iktidarı onlarla paylaşmaları için ikna etmeye çalışıyorlardı. Ancak, en önemli görevlerini devrimci hareketle mücadele olduğuna inanıyorlardı. Birinci Dünya Savaşı sırasında, Kadetler çarlık hükümetinin fethe dayanan dış politikasını etkin biçimde desteklediler. 1917 Şubat'ındaki burjuva-demokratik devrim sırasında, monarşiyi kurtarmaya çalıştılar. Kadetler, burjuva Geçici Hükümeti'nde de, halkın çıkarlarına aykırı, fakat A.B.D., İngiliz ve Fransız emperyalistlerinin çıkarlarını kollayan karşı-devrimci bir politika izlediler. Büyük Ekim Sosyalist Devriminin zaferinden sonra, Kadet'ler, Sovyet iktidarının uzlaşmaz düşmanları haline geldiler ve müdahalecilerin bütün silâhlı karşı-devrimci etkinlik ve kampanyalarına katıldılar. Müdahalecilerle beyaz muhafızlar yenilgiye uğratılınca, Kadetler de yurt dışına kaçtı ve anti-Sovyet karşı-devrimci etkinliklerini sürdürdüler.*
16. *"Son Supap". Nevskaya Zvezda, Sayı 20, 5 Ağustos 1912, İmza: R.S. LENİN, Bütün Eserleri, Cilt 18, s.248*

HALKIN BİRLİĞİ İ.D.Ç İnşaat İşçileriyle Konuştu

Yurdumuzda inşaat işçileri en azgın sömürüye uğramakta ve insafsızca sömürülmektedirler. İskenderun hızlı bir şekilde geliştiğinden inşaat işçileri bir hayli yoğundur. İnşaat işçileri yoğun olmasına rağmen örgütsüzdürler. Onların bu dağınıklığı ve ülkemizdeki işsizlerin çok olması yapı işçilerinin hiçbir sosyal haktan yararlanmadan iş güvenliği olmadan günde 10 saat ve bazan daha fazla çalıştırılarak azgınca sömürülmesine neden olmaktadır.

şehirdeki 10-15 işçinin çalıştığı iş yerlerinde sömürü daha da azgınlaşmaktadır. İş güvenliği, tazminat, sigorta, sosyal hak ve düzenli ücret ödenmesi diye birşey yoktur.

Bahattin Gören'de çalışan işçilerin durumu da pek farklı değildir. İşçiler köylerden ağa zulmünden kaçıp buralara gelmişlerdir. Günde 9 saat çalışmaktalar. Hafta tatilleri yoktur. Bir kısmı 200-125 TL. gibi ücretle çalışmasına rağmen sigorta pirimi 60 TL. ücret üzerinden ödenmektedir. Öğlen yemekleri verilmemektedir. Yatacak yer ayrı bir sorundur. İşçiler bazı yerlerde koğuşlarda kalmaktadırlar. Koğuşlar, nemli ve pistir. İşçilerin sıhhati kısa sürede bozulmaktadır. Viziteye çıkan işçilerin ücretleri kesilmektedir. İşçiler çok yüksek yerlerde hiçbir koruyucu tedbir alınmadan çalışmaktadırlar. İş bittiğinde patronlar tazminat ödemeden işlerine son vermekte ve açlığa terk etmektedirler.

Bahattin Gören'in inşaatlarında işçi ücretleri ödenmemektedir. Buna karşı harekete geçen işçiler 7 gündür direniştedirler.

H.B.- Adınız, soyadınız, memleketiniz, yaşınız?

- A.K'ler, Çorumluyum. Alaca kazasının Koyunoğlu köyünden, 45 yaşındayım. 1952'den beri işçiyim. Fakir zümredeniz. Haber geldi ki, İskenderun'da Demir-Çelik Fabrikasında, Bahattin Gören şantiyesinde iş var, bizde kalktık geldik. Dört aydır çalışıyoruz, dört ayda çocuklarıma 1.000 lira gönderdim. Bize günlük 125 lira diye getirdiler. Aylıklarımızı hala vermiyorlar. Bizi böyle süründürüyorlar. Çarşamba, perşembe diye, diye sırtımızda atletimiz kalmadı.

H.B.- Kaç gündür direniştesiniz, sebebi nedir?

A.K.- Yedi gündür direnişteyiz, sebebi; aylıklarımızın verilmemesidir.

H.B.- Daha önce direniş yaptınız mı?

A.K.- İki defa daha yaptık.

H.B.- Direniş size ne öğretti?

A.K.- Ordunun patronları koruduğunu ve işçiler üzerinde baskı yaptığını anladık. Birlikte elele verince haklarımızın bir kısmını alabildik.

H.B.- Adınız, yaşınız, memleketiniz?

- C.Ö. Çorum'un Alaca kazasının Çırçır köyündenim. 24 yaşındayım. Ortaokulun 2. sınıfında terk ettim. İşçiliğe başladığım müddetçe bütün yerde hakkımız verilmiyor. Gittiğimiz zaman partilerle karşılaşıyoruz. AP'li, MHP'li yada MSP'li olmazsan bir iş koluna giremiyorsun. Sosyal sigorta pirimimiz, pazar yevmiyemiz hiç verilmiyor.

H.B.- Halkın Birliği'ni nasıl görüyorsunuz?

C.Ö.- İyi görüyorum. Patron-ağa düzenine karşı tüm emekçilerin, işçilerin birliğini savunduğu için.

H.B.- Devrimciler hakkında ne düşünüyorsunuz?

C.Ö.- Halkımızın; işçilerin, köylülerin birliğini savundukları ve ülkeyi kısa zamanda Halk Cumhuriyetine götürecekleri için destekliyorum.

H.B.- Devrimcilerin mücadelesini destekliyor musunuz?

C.Ö.- Evet destekliyorum. Haliyle onların kitaplarını, dergilerini okuyorum, ve onların gittiği yolu benimsiyor ve destekliyorum. Çünkü bu yol tüm emekçilerin, Patron ve Ağaların zulüm ve sömürü düzeninden kurtaracağı yoldur.

H.B.- Adınız, soyadınız?

- H.G.

H.B.- Burada ne iş yapıyorsunuz?

H.G.- Burada traktörle çalışıyorum. 10 yaşında çocuğu aldım, geldim. 150 bin lira borcum var. Ancak 3 ayda 1000 lira aldım.

H.G.- 3 ayda kaç lira vermesi lazımdı?

H.G.- Hiç olmazsa aydan aya aylığımızı vermesi lazım iken 3 ayda 1000 lira verdi.

H.B.- Peki yanınızdaki çocuğunuz okuyor mu?

H.G.- Okuyor. Okula vereceğim ama paranın yüzünden okula gönderemedim. Evde de iki çocuğumla karım var. Onlara para gönderecegim, fakat vermedi ki göndereyim, onlarda orada perişan.

H.B.- Adınız, soyadınız? Kaç yaşındasınız, ne iş yapıyorsunuz?

- MT. 25 yaşındayım. Bahattin Gören şantiyesinde çalışıyorum. Kahramanmaraş Göksunluyum. 3 aydır çalışmaktayım. Çalışmış olduğumuz, 2 aylık ücretimizi alamadık ve birde bize 125 liradan çalıştığımız halde sigorta pirimi asgari ücretten ödenmektedir. Aynı zamanda vergi karnesini verdiğim halde, vergi karnesi lüzum etmez diye maliyeden de vergi kaçırmaktadır. 48 saat çalıştığım halde, 8 saatlik hafta tatilimizi vermiyor ve pazar istirahat yoktur, çalışırsan ücretini alır, çalışmazsan ücret ödenmiyor.

H.B.- Direnişe bütün işçiler katıldılar mı?

M.T.- Bütün işçiler katıldılar.

H.B.- Bu inşaatta kaç işçi çalışıyor?

M.T.- 250 ila 300 civarında.

H.B.- Peki burada bir sendika var; ASYM-İş. Siz sendikalı mısınız?

M.T.- Bunlar sarı sendikalardır. Patronla sözleşmişler. İşçi hakkını arayacağı yerde patronla anlaşıp, patronun lehine kararlar alıyorlar. İşçinin hakkını savunmuyorlar. İşçiyi patrona satmışlar. Biz sendikalı değiliz.

Kurtuluşlarının 2. yılında Vietnam ve Kamboçya halkları sosyalizme doğru başarıyla ilerliyor

17 Nisan'da Kamboçya'nın kurtuluşunun 2. yıldönümü kutlandı. ABD emperyalizminin her türlü saldırı ve bombardımanlarına karşı yiğitçe savaşan Kamboçya halkı, Rus sosyal-emperyalistlerinin de arkadan hançerleme girişimlerine karşı uyanıklığı muhafaza etmiş ve zafer kazanmıştır. Bilindiği gibi bağımsız, bloksuz bir siyaset izleyen, Prens Sihanuk'un başkanlığındaki Kamboçya hükümeti, 18 Mart 1970'de Amerikan uşağı Lon-Nol, Sirik Matak faşist darbesiyle devrildi. Bunun üzerine Sihanuk Başkanlığında, Pekin'de Kamboçya Kraliyet Milli Birlik hükümeti kuruldu. Kamboçya'da, Milli birleşik cephe ve Milli Kurtuluş halk silahlı kuvvetleri örgütlendi ve Amerikan emperyalistlerinin kuklası Lon-Nol faşist rejimine karşı mücadeleyi yükselttiler.

Kamboçya Kurtuluş savaşı Rus sosyal-emperyalizminin maskesini düşüren önemli bir gelişim kaydetti. Amerikancı faşist darbeden sonra kurulan Kamboçya Kraliyet Milli Birlik hükümeti, kurulduktan sonra başta Çin Halk Cumhuriyeti olmak üzere bütün barışsever ve demokratik ülkeler tarafından tanındı ve desteklendi. Fakat sosyal-emperyalistler, kendilerine uşaklık etmediği için meşru hükümeti tanımadılar ve faşist Lon-Nol iktidarını tanıdılar. Üstelik faşistlere para ve diğer birçok malzeme yardımında bulundular. Rus sosyal-emperyalistleri zaferden 3 gün önce Kamboçya hükümetini, Amerika'yla birlikte tanımak zorunda kaldılar. Çünkü Nisan başında gericilerin ülkeden kaçması yüzünden ortada Lon-Nol iktidarı diye birşey kalmamıştı. Fakat Kamboçya halkı yılmadı. Küçük bir ülke olmasına rağmen kendi gücüne güvenerek, her türlü zorluğa karşı sarsılmaz bir inançla silahlı mücadelede sebat etti ve sonunda zafer kazandı.

Kurtuluştan önce bütün üretimi büyük ölçüde tahribolan, yüzbinlerce evladını yitiren Kamboçya halkı yaralarını kısa sürede sarmış ve ülkeyi yeni baştan inşa yönünde önemli adımlar atmıştır.

Kamboçya, Devlet Başkanı Kiyö Samfan önderliğinde bağımsız, bloksuz, barışçı ve onurlu bir dış siyaset izlemekte ve iki süper devletin yeni sömürgeci, hegemonyacı faaliyetlerine karşı kararlılıkla mücadele etmektedir. Bağımsızlığına silahlı mücadeleyle kavuşan yiğit Kamboçya, her türlü saldırıya karşı ve barışın korunması için de silahları elde bulundurmaktadırlar. Yiğit Kamboçya halkı emperyalizme ve sosyal-emperyalizme karşı ağır bir darbe indirmekle Türkiye ve Dünya halklarına en büyük enternasyonalist yardımı yapmıştır ve bu tutumunu sürdürmektedir. Türkiye halkı olarak biz de aynı yolda kararlılıkla ilerleyerek sorumluluğumuzu yerine getireceğimize inanıyoruz.

Kamboçya'nın zaferinden 13 gün sonra 30 Nisan 1975'de de kahraman Vietnam halkı Güney topraklarını Amerikan istilacılarından temizleyerek Vietnam'ı bütünüyle kurtarmış oldu.

Vietnam savaşı dünya halklarının gözünde, küçük bir ulusla büyük bir emperyalist devlet arasındaki farkı ortaya çıkardı. Emperyalistler yıllarca en ağır ve en yeni silahlarıyla Vietnam halkına kan kustular ama Vietnam'ın bileğini bükemediler. Ama Vietnam halkı küçük ve yoksul olmasına rağmen canını dişine taktı, mücadele de neyi varsa seferber etti ve en sonunda karşısındaki dev gibi düşmanı yendi. Dünya halkları Vietnam savaşı boyunca, bu yiğit halkın zaferlerinden cesaret ve umut aldılar.

Vietnam halkının zaferi neye bağlıdır, kısaca belirtilmesi ve ders alınması gereklidir.

Vietnam halkı kendi gücüne güvenme ilkesini elden bırakmamıştır. Onlar dış yardıma bel bağlayarak değil kitlelerin gücüne güvenerek savaşa girmişlerdir.

Vietnam halk savaşı, savaşta belirleyici olanın silahlar değil, insanlar olduğunu ortaya sergilemiştir. Vietnam halkı, emperyalistlere karşı ilk başkaldırdığında ellerinde bambu kamışından mızraklar, taş fırlatan sapanlar ve basit av tüfekleri vardı. Ama onların zafere olan sarsılmaz inançları da vardı ki, işte bu silahtan üstündü. Çünkü bu güç ve irade sayesinde sanki yoktan varederek güçlendiler, silahlandılar ve zafere kavuştular.

Vietnam savaşı halkın top yekün seferber olmasıyla yürütüldü. Yoksul halk kurtuluş için herşeyini feda etti. Vietnamlı devrimciler kitleleri bu derece seferber edebildiği için uzun süre ve yiğitçe ayakta kalmayı başarmışlardır.

Sosyal-emperyalistler durmadan, Vietnam zaferinden kendilerine pay çıkarmaya çalıştılar. Verdikleri üç beş döküntü silah için askeri üs ve bazı siyasal talepler istediler. Rusya'nın yaptığı yardım değil apaçık eşitolmayan bir alışveriş teklifiydi. Üç beş silah vereceksin, karşılığında Vietnam'ın bağımsızlığını elinden alıp içişlerine el atacaksın. Rusya'nın hesabı buydu. Ama evdeki hesap çarşıya uymadı. Amerikan üslerinden daha yeni kurtulan Vietnam halkı bu defa aynı imtiyazı Rusya'ya tanımadı. Ama dünya halkları ve Vietnam halkı Rus sosyal-emperyalistlerinin yardım adı altında, halkları avlamak için oltayla yem uzattığını daha açık olarak gördüler. Kendi gücüne güven ilkesine sıkı sıkıya sarılan Vietnam halkı, zaferi kendi elleriyle kazandığı için Rusya'ya boyun eğmedi.

Vietnam savaşı aynı zamanda halklararası dayanışma ve desteğin ne olduğunun en açık örneklerini bize göstermiştir. En başta Kahraman Kamboçya, Laos ve Vietnam halkları birbiriyle sıkı bir dayanışma içine girmişler. Çin halkı elinden gelen her şeyini bu halklara feda etmiştir. Dünya'nın diğer halkları ellerinden geleni esirgememiş, Vietnam savaşında Amerikan emperyalistlerine karşı güçlü seslerini yükselterek Vietnam halkına manevi destek olmuşlardır. Ama bunların hepsi ortak düşman emperyalizme karşı mücadele içinde ve hiçbir karşılık beklemeden yapılmıştır. Özellikle Çin Halk Cumhuriyeti, verdiği silahlara karşılık ne istedikleri sorulduğunda şu cevabı vermiştir:

"Biz silah tüccarı değiliz, bu konuyu bir daha açmayın." İşte, içten ve enternasyonalist yardım budur. Rusya'nın yaptığı ise yardım maskesi altında halkları avucuna alıp sömürme taktiğidir.

Vietnam ve Kamboçya halklarının zaferlerinin yenileriyle pekişerek devam edeceğine olan inancımızı bildirir, emperyalizme, sosyal-emperyalizme, faşizme, sosyal-faşizme karşı ortak mücadelemizde zaferin dünya halklarının olacağını tekrarlarız.

Zaire'yi işgal eden kuvvetleri Rus sosyal-emperyalistleri yönetiyor

Rus sosyal-emperyalistlerinin Afrika'da yeni mevziler ele geçirme yolundaki canice planlarına yenileri eklenmektedir. ABD emperyalizminin Vietnam'da ve diğer kurtuluş mücadelesi verilen alanlarda kullandığı yöntem olan halkları birbirine kırdırma oyununu benzer şekillerde Rus emperyalistleri Afrika'da kullanmaktadırlar. Afrika, zengin maden yatakları, bol silah satma imkanları ve yedek askeri güç kaynağı olarak Rus yeni çarlarının ağzının suyunu akıttığı kıtadır. Angola'da denetimi ele geçiren ve üslenen Yeni Çarlar, bu defa Zaire'yi gözlerine kestirmişlerdir. Daha önceleri Amerikan emperyalizmine uşaklık eden, Angola'nın bağımsızlık mücadelesi verdiği dönemde Portekiz sömürgecilerini koruyan eski Katanga Jandarma birlikleri bugün de ellerinde Rus silahları Zaire'nin işgalinde kullanılmaktadırlar. İşgalci kuvvetler arasında, Rus subay ve danışmanlarla, sosyal-faşist Brejnev'in muavini Castro'nın askerleri de yeralmaktadır. Bu gerçekler artık dünya halklarından gizlenemediği için Rusya yöneticileri, "Zaire'deki olaylar bir iç karışıklıktır, hükümet kuvvetleriyle, gerillalar çatışmaktadır" diye alelacele beyanatlar vermektedirler. Şimdiye kadar emperyalistlere ve sömürgecilere hizmet eden eski Katanga jandarma birlikleri nasıl oluyor da bu defa "ilerici" saflarda gerilla savaşı veriyor. Bu apaçık bir yutturmacadır. Kiralık Kuvvetler bu defa kendilerine patron olarak Rus saldırganlarını seçmişlerdir. Zaire ise saldırıya uğramış bir ülkedir. Bu sebeple bir çok üçüncü Dünya ülkesi tarafından desteklenmektedir. En başta 46 Afrika ülkesinden oluşan Afrika Birliği örgütü Zaire'ye yapılan ve ardında Rusya'nın bulunduğu saldırıya karşı çıkmakta ve Zaire Hükümetini desteklemektedir. Öte yandan Mısır, Fas, Tunus, Çad Fransa ve daha başka dünya barışından yana ülke, Zaire'ye saldırılmasına karşı çıkmakta ve Sovyetler'in saldırgan ve sinsi tavırlarının kuşku uyandırdığını açıklamaktadırlar. Çin Halk Cumhuriyeti de Zaire'ye ilaç ve yiyecek yardımı yapmış ve Büyükelçi Kun Fu Fei "Büyük devletlerin kurbanı olan Zaire'ye yardım etmek görevimizdir" demiştir.

Ülkesi saldırıya uğrayan Zaire devlet başkanı Mobutu, barışsever ülkeleri, kendilerini desteklemeye çağırırken, yabancı basın mensuplarına verdiği mülakatta; "Zaire'nin toprak bütünlüğü üzerinde görüşmeler yapılmasına asla meydan verilemez." demiştir.

Zaire halkı, saldırgan Rus sosyal-emperyalistlerine ve onun kukla kuvvetlerine karşı mücadeleyi diğer süper devlet olan Amerikan emperyalistlerine karşı mücadeleyle birleştirmelidir. Ayrıca karışıklıktan istifade edip bölgeye el atmaya yeltenen Fransız emperyalistlerine karşı da uyanık olunmalıdır. Afrika'nın meselelerine Rusya olduğu kadar Amerika da karıştırılmamalıdır. Avrupa emperyalistlerinin çatışmalardan yararlanarak, dost görümüyle nüfuz alanı kazanmaya yönelik gerici emelleri boşa çıkarılmalıdır.

Dünya proletaryası ve halklar, Zaire'ye Sovyet sosyal-emperyalizminin teşvik edip yönettiği bu saldırıyı lanetlemektedirler. Devlet bağımsızlığına sahip bir Üçüncü Dünya ülkesi olan Zaire'nin sosyal-emperyalistler ve uşaklarınca işgal edilmesi halkların menfaatine aykırıdır. Bu sebeple Zaire'nin desteklenmesi gereklidir ve doğrudur. Bu aynı zamanda Rus sosyal-emperyalizminin gelişmesinin önüne set çekilmesi ve Dünya savaşı çıkartma yolundaki girişimlerinin geriletilmesi için de gereklidir.